

Силата на БЛАГОСЛАВИЕТО

Кери Къркууд

Превод: Емил Енчев

Редакция: Севдалина и Христо Христови

Съдържание

Силата на БЛАГОСЛАВЯНЕТО.....	1
ОТЗИВИ	2
ВЪВЕДЕНИЕ.....	3
ЧАСТ I - <i>Откровение за БЛАГОСЛАВЯНЕТО</i>	6
ГЛАВА ПЪРВА - ДОБРО БОЯДИСВАНЕ!	6
ГЛАВА ВТОРА - БЛАГОСЛАВЯНЕ СРЕЩУ ПРОКЛИНАНЕ.....	13
ЧАСТ II - <i>Включване за БЛАГОСЛАВЯНЕТО</i>	19
ГЛАВА ТРЕТА - ЗЕНИЦАТА НА БОЖИЕТО ОКО.....	19
ГЛАВА ЧЕТВЪРТА - СИЛАТА НА ЕЗИКА	28
ЧАСТ III - <i>Активирание на БЛАГОСЛАВЯНЕТО</i>	36
ГЛАВА ПЕТА - БЛАГОРАЗПОЛОЖЕНИЕТО НА БРАТ МИ	36
ГЛАВА ШЕСТА - РАЗЧУПВАНЕ НА ТИШИНАТА.....	45
ГЛАВА СЕДМА - ЗАХАР С КАФЕТО ВИ?.....	54
ГЛАВА ОСМА - СИЛАТА НА ЕДИНСТВОТО.....	64
ЧАСТ IV - <i>Проявяване на БЛАГОСЛАВЯНЕТО</i>	73
ГЛАВА ДЕВЕТА - НИКАКВИ ГРИЗАЧИ ПОВЕЧЕ	73
ГЛАВА ДЕСЕТА - ИЗКУПЛЕНИЕТО ВИ Е БЛИЗО	83
ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА - ПЛЕМЕ НА БЛАГОСЛОВЕНИЕ	93
ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА - НИКОЙ НЕ ГО Е ВИЖДАЛ	102
ПРИЛОЖЕНИЕ - ПРИМЕРИ ЗА БЛАГОСЛАВЯНЕ.....	113

ОТЗИВИ

Това е една от най-съвременните книги, която някога съм имал в ръката си. Това е книга, написана от човек на Бог, живял на своето си време. Верни мъже и жени ще препоръчат тази книга на верни мъже и жени.

Кледи Кийт
Главен пастор, Heritage Fellowship
Флорънс, Кентъки

Рядкост е, извънредна рядкост е, да се получи живо, действено послание от книга, която променя живота. В ръцете си държите точно такова променящо живота слово, което трябва да се живее. Истината, която освобождава някого, е истината, която се прилага в живота. Моят приятел, пастор Кери Къркууд, е течащ „извор“ на свръхестествено откровение, а *Силата на благославянето* обновява умовете и трансформира сърцата в тази нация. Когато тялото на Христос активира божествено дадените слова на „Благословение“, съответният принцип води до изпълнението на първосвещеническата молитва на Исус „да можем да станем едно“ в единство. Живеенето на посланието на *Силата на благославянето* е изключително удивително. Наистина задължителна за четене!

Джон Х. Паркс
Главен пастор, Църква Freedom Fellowship
Регионален директор, Интернационален оазис Антиохия
Магнолия, Тексас

Пастор Кери майсторски предава тези вечни истини на съвременен език. С авторитет и хумор *Силата на благославянето* освобождава точно това, което обещава – ясното разбиране какво наистина означава думата „благословение“. Това е ярко свидетелство как тези истини са работили в живота на хората. А също и недвусмислена инструкция как да се приложи *Силата на благославянето* в ежедневния ни живот. Считаю тази книга за задължително четиво за всеки един в нашето събрание.

Стефан Ле Бланк
Главен пастор, Църква Lake Country
Форт Уърт, Тексас

ВЪВЕДЕНИЕ

Това се изля в история след история, свидетелство след свидетелство за драматични обрати в живота на хора, попаднали в различни ситуации. Да споменем някои от тях - имаше изцеление от физическа немощ, примирение във взаимоотношения и неочаквани успехи в бизнеса. Изгубени и дългоочаквани надежди, изоставени мечти и прекратени молитви, на които трудно може да се отговори, сега са посрещнати, реализирани и отговорени. Тези хора не само са чували за силата на благословието – те са го практикували. Бил съм свидетел от първа ръка за много промени в живота на моето семейство и в живота на мои приятели като директен резултат от изучаването на силата на Бог в благославянето. Това не е теория. Видял

съм, че работи, и съм инвестирал в него. Сега повече от всякога аз съм убеден в истината, че Бог желае да благославя хората, и дори повече от това - Той желае ние да благославяме хората.

Срещата с Томас беше един от тези редки случаи, нали знаете, когато Святият Дух ви сблъсква с нещо голямо. Томас е голям мъж, но това, което щеше да се случи в идните седмици, беше по-голямо и от двамата ни.

Аз бях на път към храма, обичайното ми място за молитва, когато забелязах един човек да слиза от автомобила си и да се отправя към главния вход. Този вход беше затворен по това време на деня. Служителят от информацията ми каза: „Върви да се молиш, а аз ще се погрижа за него“. Когато влязох в молитвената стая, аз усетих дръпването на Святия Дух в сърцето си. Впечатлението, което получих, беше, че този човек е изпратен от Святия Дух, за да се срещне с мен. Аз го поздравих и той ми каза, че е дошъл, за да ми продаде някаква земя до църквата. Това беше земя, от която ние определено се нуждаехме. Отговорих, като казах, че няма да влезем в дълг, за да купим земя точно сега.

Той отговори: „Аз ще ви улесня с плащането“.

След това той подхвана напълно нова тема. Каза ми, че някога е бил пастир, но бил помолен да напусне църквата заради факта, че бил станал милионер чрез петролния бизнес. Те искали пастир на шат, който да няма други интереси. Гневът му се показва, когато ми разказа, че голямата му дъщеря се отдалечила от него за доста време. Тя се преместила и парите му още веднъж били причина за отчуждение. След това Томас ми разказа за своя млад партньор, когото той бил обучил и му бил дал пълно партньорство. Младият партньор се опитал да го измами зад гърба му с други клиенти и да сложи ръка на бизнеса. Но и това не било достатъчно - той ми разказа за един човек, който се опитал да разруши брака му преди години.

В началото бях изненадан, че този напълно непознат човек разкрива историята на живота си пред мен. Не ми беше нужно голямо проникновение, за да забележа малкия пламък на гняв, появяващ се на лицето му. Казах: „Томас, ти не правиш нищо друго, освен да проклинаш семейството си и бизнеса си“.

Той беше малко изненадан и отговори: „Аз съм ходил на библиейско училище и знам какво е проклинането, но аз не проклинам“.

Аз се усмихнах при това неразбиране на думата „проклинане“. Казах му: „Аз не говоря за проклинането като за думата *ругаене*; имам предвид думата *богохулстване*“.

В края на нашия разговор отидох в нашата книжарница и му дадох две Си Ди-та за силата на благославянето. Той се съгласи да ги чуе. Аз си мислех, че това беше крайт на нашата малка среща. В рамките на 24 часа той ми се обади и ми каза: „Проповеднико, това работи. Наистина работи“.

Помолих го да обясни. Той каза: „Аз сложих едното Си Ди в уредбата на път за работа“. Той продължи, казвайки: „Започнах да практикувам това нещо с благославянето и на следващата вечер дъщеря ми се обади, като искаше да се прибере у дома“. Тя споделила един сън, който имала, и в съня един глас ѝ казал: „Обади се на баща си, покаяй се пред него и се върни къщи“.

Той беше толкова изненадан от бързите резултати, че реши да направи същото за своя бизнес партньор. И ето, след няколко дни младият човек дошъл в офиса на Томас и го помолил за прошка за своето неблагоприятно отношение, като признал заговора. Той виждал своевременни промени, свързани със спиране на проклинането и започване на благославянето.

Истинският тест бил труден. „Как мога да благославям човека, който се опита да разруши дома ми?“ Той знаел, че е Божията воля да го благославя, понеже Исус е умрял за всеки грях завинаги. Той започнал малко колебливо, но скоро уловил сърцето на Господ. Той разказа как започнал да усеща окаяността на човека, който би направил такова нещо, и не след дълго у него дошло състрадание. Дори каза: „Ако можех да намеря човека, вместо да искам да го убия, аз бих му дал дарение, за да му покажа моята прошка“.

През следващите няколко месеца Томас щеше да се обади и да даде други известия за благоразположението на Господ. Крайното благословение дойде по-късно. Томас ми се обади малко развълнуван и малко озадачен. Той каза: „Кери, помниш ли деня, когато дойдох да се срещна с теб и се опитах да ти продам една земя до църквата?“

Отговорих: „Разбира се. Помня го като вчера“.

Той каза: „Е, аз бях събуден посред нощ, борейки се с Бог за земята. Той ми каза, че трябва да дам земята на вашата църква, и трябва да го направя бързо“. Уау! Ние минахме през целия период от това да видим тази невероятна история, където Томас беше благословен, а сега той ни благослови със земята, от която се нуждаехме, за да построим Центъра за уединение, който бяхме планирали от много години.

В страниците на тази книга ще откриете различни аспекти на благославянето. Повечето от нас мислят за благославянето в сферата на материализма. Но то е повече от това. То е свързано с живот на благославяне, който причинява промени в сърцата на тези, които благославяме, както и в нашите. Благославянето, за което говорим, е повече свързано с пророческото деклариране. Благославянето, когато се разбира от гледната точка на Създателя на Вселената, е творческо и възстановяващо. Ние можем да видим ясно от Писанията, че нашият Небесен Баща е изкупителен Бог, Който се наслаждава да подрежда нещата в божествен ред. Като се учим как да благославяме, ние можем да участваме в този изкупителен процес. Вярващите по всяко време са откривали силата на благославянето. Те може да не са го произнасяли по същия начин, но са виждали силата му. Въпреки че начинът на живот на благославяне може да бъде противоположен на човешката природа, той до голяма степен е в съгласие с божествената природа на Бог.

Тази книга е предназначена да бъде практична. Читателите ще могат да променят виждането си за самия живот и как виждат другите. „*Ще познаете истината и истината ще ви направи свободни*“ (Йоан 8:32). Реалността на този стих е, че *единствената истина, която ще ни направи свободни, не е истината, която чуваме, а истината, която прилагаме*. Предметът на Истината ще бъде стратегическа част на тази книга.

Истината в Писанието е различна от това, което повечето ще нарекат истина. Средностатистичният човек вероятно ще определи истината като вярна информация. Библейската дефиниция има повече връзка с реалността от Божия гледна точка. Исус описа Себе Си като *Пътя, Истината и Живота*. Можем да заключим, че Истината е наблюдение от гледната точка на Христос.

Когато 12-те съгледвачи влязоха в ханаанската земя, за да донесат известие за Обещаната земя, те се върнаха с различни гледни точки за това, което бяха видели. Те докладваха на Мойсей, че земята беше точно такава, каквато Бог беше обещал. Имаше къщи, които те не трябваше да строят, лозя, които не трябваше да садят, и кладенци, които не трябваше да копаят. Десет от съгледвачите докладваха, че Енаковите синове бяха там, а те бяха гиганти. Десетте говореха за себе си като скакалци в сравнение с

тези гиганти. Другите двама съгледвачи, Исус Навин и Халев, докладваха същото нещо за земята, с изключение на това, че те я бяха видели през Истината, която Бог беше казал, докато другите заявиха това, което те видяха чрез самите факти.

Фактите бяха това, което изглеждаше в естественото, но Истината е начинът, по който нещата изглеждат през Божиите очи. Една от принципните точки на тази книга е контрастът между факти и истина. Нещо може да изглежда реално, но не е задължително да е истинско. Бог каза на израилтяните, че земята беше тяхна. Тези, които видяха земята през истината, накрая можаха да я наследят. Десетте, които видяха Божието обещание през обстоятелствените факти, просто умряха, без някога да влязат в своята почивка на наследството. Благославянето понякога ще изглежда фактически невъзможно, но чрез истината благославянето ще наследи замисленото от Бог благоразположение.

Докато четете страниците на тази книга, надеждата ми е да видите важноста децата да получават благословение от своите бащи. Съдбата, в много случаи, е директно свързана с обкръжението – без значение дали е на благославяне, или на проклинане.

Молитвата ми е, докато четете тази книга, Светият Дух да ви даде разбиране за дадената ви от Бог способност да благославяте и да ви упълномощи да живеете тази истина във всяка област на живота ви.

ЧАСТ I - Откровение за БЛАГОСЛАВЯНЕТО

ГЛАВА ПЪРВА - ДОБРО БОЯДИСВАНЕ!

Маркус беше обикновен работещ човек, който през по-голямата част беше тих по природа. Той беше неуспешен във взаимоотношенията, имайки много отдалечени във времето връзки и два неуспешни брака. Но той беше бояджия по професия и беше добър в това.

Веднъж, когато проведохме един малък разговор, аз го попитах: „Маркус, какво те накара да избереш да станеш бояджия?“

Изненадващо, неговият отговор беше твърде ясен – той разказа историята, която, като че ли беше част от неговия дневник. Той каза: „Баща ми беше търговец, който през повечето време пътуваше и си беше къщи само през уикендите. Когато се прибираще, това беше времето да говори с мен за всички мои грешки през изминалата седмица и да ме инструктира как да ги коригирам. Изглеждаше сякаш никога не съм направил нещо, с което да спечеля неговото одобрение. Неговият суров критицизъм носеше тежест върху мен през повечето време. Но един уикенд съдбата ми за живота беше освободена. Аз бях направил една къщичка за птички и свършвах с боядисването, когато баща ми влезе. Той ме погледна, хвърли поглед към къщичката за птички и каза: ‘Добро боядисване!’ Неговите думи на благословение и одобрение ми дадоха ниво на увереност, каквото никога преди не бях получавал от него. Това ме доведе до мисълта, че мога да боядисвам къщи и да получавам заплата за това“. Говорим за сигурност!

Но не всеки от нас има такъв „проблясващ момент“ като Маркус, когато, в един определен момент, ние да сме сигурни за нашата посока в живота. Повечето от нас ще имат неизказани думи или проникателни истини (независимо дали тези неща са

породени вътре в нас, или са от външна намеса), които оформят живота ни и ни направляват към дадена кариера или към липсата на такава.

Нечий родител, близък приятел или роднина може да имат такова голямо въздействие върху нашето образование. Въздействието от тези опитности ще се различава по своята степен, зависейки от тежестта на взаимоотношението. Дори тогава, да знаем нашия призив и съдба, може да бъде борба. Това е достатъчно за борба, през която мнозина минават през живота; без дори наистина да знаят, защо, докато са на земята, са поставени на това място.

Има призив, който е по-велик от всяка професия, която избираме. Той е дори по-велик от това да бъдем наречени апостол, пророк, евангелизатор, пастир, учител или някакъв друг духовен дар. Посланието на Петър прави този призив ясен:

А най-после, бъдете всички едномислени, състрадателни, братолюбиви, милостиви, смирени. Не връщайте зло за зло или хула за хула, а напротив, благославяйте, като знаете, че за това бяхте призвани, за да наследите благословение (1 Петрово 3:8-9 NKJV).

Просто и ясно, но пълно с очакване. Това, което сме призвани да правим, е да благославяме и да получаваме благословение. Откриването на силата, която съществува в благославянето, ще отвори един изцяло нов свят на мислене и живеене. Благославянето и неговата противоположност, проклинането, ще поставят път за нас, без дори нашето същество напълно да съзнава това.

Думата „призван“ (*калео*) е силна дума, която носи същото значение като да избереш името на човек.¹ Подобно е на това да попитате един родител за новороденото му бебе: „Как ще го наречете?“ Ние кръщаваме децата си, за да можем да ги различаваме и идентифицираме. В много култури името е пророческо за бъдещето на детето. Наименуването и дори слагането на прякор на децата е да ги бележим във вяра. Всъщност ние изричаме върху тях: „Това е твоята съдба и това е, което си ти“, или „Това е ценността на твоя живот“. Името, което Бог даде на Исус, е *изречено* име.

Затова и Бог Го възвиси най-високо и Му даде Името, което е над всяко друго име; така че в Името на Исус да се поклони всяко коляно от небесните и земните, и подземните същества (Филипяни 2:9-10).

Исус беше наименуван и белязан с цел да благослови и да защити тези, които са проклетни. Той стана Спасител на Божието творение от проклятието.

ПРАВЕЙКИ ГО ЯСНО

„Бог да ви благослови!“

Хората казват това през цялото време и смятат, че така благославят някого. Всъщност не. Благославянето е повече от това. Да кажем „Благославям те“, е станало един такъв общ поздрав или духовен заряд, че силата на благославянето се е изгубила.

¹ BibleSoft's New Exhaustive Strong's Numbers and Concordance with Expanded Greek-Hebrew Dictionary. CD-ROM. BibleSoft, Inc. and International Bible Translation, Inc., s.v. *kaleo* (NT 2564).

Благославянето не е в едно измерение, както натрупването на материални придобивки. Някой да каже, „Благословен съм с голяма къща или с кола“, е осъзнаване на само едно измерение на благословието. Но благославянето не е само едностранно, където ние сме просто неговите получатели. Друга страна на благославянето е скрита в случаен наблюдател. „Благословието“ в Библията е една от тези думи, която също е със значение „мир“ или „благодат“, в зависимост от това, как се използва.

Повече от простия формализъм, благославянето има силата да обърне живота и да ни превърне в благословител. Нека да проследим следите в Стария Завет, където думата „благословение“ е еврейската дума *барак*. Това просто означава „да говориш Божието намерение“ и „да бъдеш щастлив там, където си“.² В Новия Завет това е думата *еулогия*, от която получаваме думата „еулуджи“ (българ. превод - възхвала, хвалебствие). *Еулогия* означава „да говориш обширно или добре за“ или „да говориш намерението или благоразположението на Бог за някого“.³ Точно както еулогиите са подходящи за целта, така са и благословенията.

Истинското благословение, изговорено върху някого или върху нещо, е описване на начина, по който Бог вижда нещата. Това е пророческо прозрение да се вижда нещо или някой по начина, по който се предполага да бъде, а не как може да изглежда в дадения момент. Следователно, когато говорим за благославянето на някого, ние пророчески казваме: „Нека Господ да ти даде цялото Си намерение за теб“ или „Нека пълното очакване на Бог за теб да се изпълни в живота ти“. А ние знаем, че Божието намерение за хората е добро. Отидете за малко до Еремия 29:11 или вижте първите няколко глави на Битие – тези места говорят за Божието сърце към нас, Неговото творение.

Когато изговаряме благословения върху децата си, както направи Яков, ние казваме какъв ще бъде животът им (вижте Битие 49:1-28). Яков не заявяваше състоянието на своите деца в момента, а това, какво ще бъде. Ако проследите синовете на Яков в Писанието, очевидно е, че те следваха пророческия път на благословение от своя баща. Идеята за благословието нямаше нищо общо с това, дали те ходеха в него в момента, или не. Разбирането на тази истина елиминира нашата склонност да действваме като съдия или жури за това, дали някой заслужава благословието.

Божиите намерения също така не се определят от това, дали получателят има правилното отношение. Те нямат нищо общо с това, как се чувстваме, а са свързани с това, как Бог иска да бъде. Когато декларираме Божиите намерения, ние освобождаваме Неговата способност да променя нещата, каквито са в момента, според Неговия желан план. Какъв радикално различен подход от това, което естествено сме склонни да правим! Ние сме склонни да преувеличаваме проблема, без да заявяваме желаните планове на Бог. Не е изненадващо, когато нашите молитви са повече по природа един доклад, отколкото са молитви за разрешение. Ние сме добри в това да докладваме диагнозите на лекарите, условията около дадена ситуация и т.н. Губи се ценно време, когато постоянно говорим за злополуката, която ще стане, ако Бог не се намеси в ситуацията. Именно с *очите на вярата* ние поглеждаме към ситуацията през Божията гледна точка.

ФАКТОРЪТ ВЯРА

² Strong's s.v. *barak* (1288).

³ Strong's s.v. *eulogia* (2127).

Говорейки за вяра, нека да сверим с Притчи.

Верният човек ще изобилства в благословения... (Притчи 28:20).

Ние обикновено тълкуваме това, че верният човек ще получи благословение. Но структурата на изречението означава, че човекът на вяра ще бъде пълен с благословение. Да бъдем „пълни с благословение“, означава, че благословието е в нас, за да го даваме. Ние го получаваме от Татко, за да можем да го даваме. Не можем да даваме това, което нямаме. И ако Бог казва, че можем да благославяме, тогава в нас трябва да бъде това да даваме. Същото е истина и за прощаването. То е дар, както благославянето, който можем или да дадем, или да задържим.

Това е духовен принцип. Винаги, когато сеем, ще поставяме измерение на връщане. Нуждаете се от милост от Бог? Тогава давайте милост. Искате благословение? Освобождавайте благословение. Да молим Бог за благословение и после да го задържаме от другите, ни спира да го получаваме за себе си. 1 Петрово 3:9 завършва, казвайки, че не трябва да си връщаме обида за обида. Да обиждаш, за някои хора е национално развлечение; те изглежда, че се въодушевяват от размяната на обиди. Същото е истина и с проклинането. Ако отправяме обиди, получаваме обиди. Ругането на хора, докато сме в задръстване, поставя мярка, където ще бъдем блокирани в по-голямо задръстване. Както и ако искаме нещо лошо да се случи на някого, и се радваме, когато то стане, тогава не трябва да се изненадваме, че изпадаме в трудности.

*Който задържа жито, народът ще го проклина, а благословение
ще почива на главата на този, който го продава (Притчи 11:26).*

Каква е идеята тук? Ако искам благословение, аз трябва да развия живот на благославяне на другите. В Притчи 28:20 *изобилства* е картина на един резервоар или склад и в много случаи се отнася за вода. Ние сме създадени да бъдем резервоар на живот, съдържащ насърчение. По-нататък в Глава трета ще навлезем по-надълбоко в тази идея.

Човекът, който е пълен с вяра, ще има способността постоянно да благославя. Защо? Да станем благославящи, е въпрос на вяра, защото, когато благославяме, ние го правим чрез вяра. Човешката природа се съпротивява на това да благославя другите. Това става още по-трудно, когато достигнем до хора, които постоянно вземат благословения и никога не ги дават. О, но как обичаме да се свързваме с тези, които благославят! Благодарни сме, че тази естествена склонност може да бъде победена, като гледаме на нашия съвършен пример – Исус Христос. Той благославяше бирниците и грешниците, които бяха считани за нищо от обществото и дори от децата, които пък бяха считани за маловажни. Бивайки благославящ, Исус отблъсна всяка демонична сила, която дойде срещу Него, защото в Него нямаше проклятие. Въпреки че хората Го биха, скубаха брадата Му и го повесиха на Кръста, Той отказа да проклина; вместо това, Той ги благослови. Той беше задвижен спрямо тях от противоположния дух.

Да бъдем пълни с вярата да благославяме, идва от слушане на Божието Слово.

*Вярата идва от слушането, а слушането е от словото...
(Римляни 10:17).*

Вярата и мнението не са едно и също нещо. Мненията са оформени от това, което сме тренирани и учени, и те създават основа или структура от ценности. Вярата е „сега“ и тя идва от слушане. Това, което чуваме сега, произвежда вяра, а не това, което сме чули преди 20 години, понеже то може да избледнее с времето. Вярата е да знаем – вътре в духа си в даден момент – Божието желание и воля за някого или за нещо. Тогава можем да се придвижим до това да се присъединим към Божието виждане. Знанието произвежда в нас готовност да говорим с ума на Господ за този човек или ситуация. Ние можем да знаем Божиата воля за даден човек или ситуация, без да сме били проснати на лицата си в молитва от 30 минути! Макар че спецификите за отделния човек не са разкрити, ние знаем общата Божия воля чрез писаното Божие Слово. Писаното Слово става наш репертоар за благославяне (Обяснявам повече в Глава шеста.) Познаването на разкритата Божия воля ще създаде увереност в молитва, че Бог ни слуша (вижте Матей 21:22).

Не е чудно, че книгата Евреи ни казва, че е невъзможно да се угоди на Бог без вяра (вижте Евреи 11:6). Вярата е съгласяване с Божиата гледна точка. Без съмнение, виждането на потенциала на някого през Божиите очи прави благославянето по-лесно. Вярата е съществена за освобождаване на силата на благославянето.

НАСЛЕДЕНИ БЛАГОСЛОВЕНИЯ

Достъпът на Мартита до семейното наследство е бил ограничен поради спор след спор. То било като „семейна кръвна вражда“. Голяма площ земя не е можела да се продаде поради силни несъгласия. Между братя и сестри ситуацията била пълна каша. Съперничеството продължило дълго време. Твърде дълго. Адвокатите не могли да помогнат в подялбата на имота. Никой не й е казал, че получаването на наследство ще бъде толкова сложно и разделящо.

Мартита слушала внимателно, когато съм поучавал за силата, съдържаща се в благославянето. Очевидно нейното семейство се нуждаело от това. Точно когато истината за благославянето достигнала до съзнанието й, Бог й показал една картина на паяжина, която била оплетена и била заплела нейните братя и сестри. Било време да убие паяка на проклинане и да изниже неговата паяжина от наследството на семейството си чрез благославяне. И така тя започнала, като размишлявала за това, какво би говорил Господ за нейното семейство. Тя последователно благославяла своите съпернически братя и сестри, дори в лицето на тяхната съпротива на Божието намерение за техния живот и деца. След няколко дни обаждането дошло. Те били готови да се споразумеят. Благославянето довело Мартита от месеци на сърдечна болка и страдание до разрешение само за няколко дни.

Има наследство, което може да бъде предадено чрез благославяне. Последната част от 1 Петрово 3:9 завършва, че: „...за това бяхте призвани, за да наследите благословение“. Този стих показва, че чрез благославяне ние можем да влезем в нашето наследство. Родителите могат да оставят на децата си завещание на благославяне или на проклинане. Аз вярвам, че естествени и духовни наследства са задържани, докато се научим да не си връщаме зло за зло или обида за обида. Благословението освобождава нашето наследство.

Ние виждаме това в случая с Исав и Яков. Исав, първородният, имаше благословението на първородния.

Един ден Яков си вареше вариво, а Исав дойде от полето изнемоцял. И Исав каза на Яков: Я ми дай да ям от червеното, това червено вариво, защото съм изнемоцял! Затова той се нарече Едом. И Яков каза: Първо ми продай първородството си! А Исав каза: Ето аз съм на умирање, за какво ми е това първородство? И Яков каза: Най-напред ми се закълни! И той му се закле, и продаде първородството си на Яков. Тогава Яков даде на Исав хляб и вариво от леца, и той яде и пи, и стана и си отиде. Така Исав презря първородството (Битие 25:29-34).

Яков не беше благословител в този момент. Вместо да даде супата на своя брат, той му я продаде за неговото първородство. Отговорът на Исав беше също толкова лош колкото и измамата на Яков. Не само че презря наследствените благословения, които бяха негови от родителите му, но той също и прокле брат си Яков. По-късно ние откриваме в Писанието, че бяха използвани някои груби думи, за да опишат съдбоносната за Исав сделка.

Да не би някой да е блудник или безбожник, като Исав, който за едно ястие продаде първородството си, понеже знае, че даже когато искаше след това да наследи благословието, той беше отхвърлен, защото не намери място за покаяние, въпреки че го потърси със сълзи (Евреи 12:16-17).

Чрез това действие Исав разкри, че не ценеше своята позиция на първороден. Какво да кажем за този стих?

Както е писано: „Яков възлюбих, а Исав намразих“ (Римляни 9:13).

Уау! Какво силно изявление! Думата *мразя* тук означава „да бъда раздразнен срещу“. Бог мрази този дух, който ни кара да презираме това да благославяме другите.⁴

Презирайки своята позиция на първородство, Исав го прокле. Той беше готов да го продаде за една паница леца, и въпреки че се покая и го търсеше, той не можа да намери място да бъде възстановен в него. Той беше измамен, защото в този момент си мислеше, че ще умре и няма да има нужда от него. Ако само можеше да осъзнае, че правото на първородството беше позиция на благословение, власт и сила!

Отхвърлянето на нашия призив да благославяме е презиране на благословието. Благославянето ни дава възможност да станем част от наследството на тези, които са били благословение, както благословието, което е върху Израел. Да бъдем присадени като християни, носи това благословение за нас. То е като осиновяване. Ние нямахме право на това семейство, но сега имаме.

Благославянето е също форма на поклонение. Когато изберем да благославяме, ние признаваме, че Божието виждане за някого е по-велико от нашето мнение. По същия начин ние благославяме храната си като начин да признаем, че тя е дар от Бога. Господ възприема действието на благославяне като изявление на Неговото сърце. Това е бегъл поглед за божествената природа на нашия небесен Баща относно света.

⁴ Strong's s.v. *miseo* (3404).

ОТВОРЕНА РЪКА

Бог ни благославя, за да можем да бъдем благословение. Не е ли това, което Господ каза на Авраам?

И ГОСПОД каза на Аврам: „Излез от страната си, от семейството си и от бащиния си дом, и иди в една земя, която ще ти покажа. Ще те направя велика нация; ще те благословя и ще направя велико името ти, и ще бъдеш благословение. Ще благословя онези, които те благославят, и ще прокълна онзи, който те кълне; и в теб ще се благославят всички земни семейства“ (Битие 12:1-3 NKJV).

Новият Завет разкрива един човек, който имаше способността да благославя, но не го правеше.

И ето, един дойде при Него и каза: „Благи Учителю, какво добро да направя, за да имам вечен живот?“ А Той му каза: „Защо питаш и Ме наричаш благ? Никой не е благ освен Един, и това е Бог. Но ако искаш да влезеш в живота, пази заповедите“. Каза Му: „Кои?“ Исус каза: ‘Не убивай’; ‘Не прелюбодействай’; ‘Не кради’; ‘Не лъжесвидетелствай’; ‘Почитай баща си и майка си’; и ‘Обичай ближния си както себе си’“. Младежът Му каза: „Всичко това съм опазил от младостта си. Какво още не ми достига?“ Исус му каза: „Ако искаш да бъдеш свършен, иди, продай имота си и дай на бедните; и ще имаш съкровище на небесата; и ела, и Ме следвай“. Но младежът, като чу това слово, си отиде наскърбен, защото беше човек с много имот (Матей 19:16-22 NKJV).

Думата „продай“ тук е думата *полео*, което не означава да се избавиш от всичките си притежания.⁵ Тя означава „да отидеш и да направиш бизнес, да вземеш това, което спечелиш от този бизнес, и да го дадеш на бедните“. С други думи, давай това, което получаваш от своята размяна и търговия. Исус знаеше, че младежът имаше способността да благославя бедните. Но управникът виждаше богатството като средство за увеличаване на собственото си влияние, а не като нещо, което да разделя. Да даде печалбите си на бедните? Няма начин! Той не можеше да направи това. Така че си тръгна тъжен. Това, което той искаше, беше одобрението на Исус, но получи инструкция да прави нещо, което той отказа да прави.

Силата на благославянето работи вътре в нас. Когато не благославяме, тази сила си лежи там бездейна. Ние просто ставаме получатели на благословение. Ние можем да имаме много неща като богатия млад управник, но да не сме щастливи, защото сме били определени от Бог да бъдем хора, които благославят. Най-голямата ни радост е, когато сеем Божиите намерения. Всяко нещастие с нашето тяло, брак, деца или пастор се дължи на това, че не сме ги благославяли. Чрез благославяне ние получаваме

⁵ Strong's s.v. *poleo* (4160).

Божията предназначена доброта към нас в пълен капацитет, включително дълъг живот и здрави взаимоотношения. Ние ставаме съучастници или партньори в това, което или когото благославяме. Такова действие също дава на Святия Дух едно по-силно лидерство върху живота ни. Тогава това става живот на покорство.

Ако съдбата на един бояджия може да бъде насочена от признаването на земния му баща, че е свършил добра работа, колко повече нашият небесен Баща иска да признае добрите неща, които Той има за нас? Разбирането на нашия призив да освобождаваме благословения ни прави да живеем един по-целеустремен живот. Освобождаването на благословение ни придвижва по-близо до нашата предназначена съдба и животът ни ще се характеризира с модели на пълнота и успех. Чрез това ние допълнително показваме на света великодушно сърце.

МОЛИТВА

Татко, аз наистина искам да благославям и да бъда човек на благословение. Искам да ходя в силата на Твоя Дух. Знам цената за това и тя не е толкова трудна, нито пък твърде непостижима. Тя е точно в устата ми.

Направи ме, Господи, да стана в този град човек, който благославя, дори както каза, че ще благословиш Авраам, за да може той да стане благословение за всички земни семейства. Татко, моля се да „докоснеш устните ми“, както каза Исаия, с възлена от олтара, за да мога да стана проводник и да говоря като човек, призван и изпратен от Бог да благославя.

Освободи ме от злото и ме освободи от проклинането заради Твоето име, за да мога да вляза в наследството, което вече Си дал.

ГЛАВА ВТОРА - БЛАГОСЛАВЯНЕ СРЕЩУ ПРОКЛИНАНЕ

Помните ли дните, когато си мислехме, че ако Бог е достатъчно суров, тогава хората ще се обърнат към Него? Никога не съм открил това да е истина. Но аз израснах, чувайки майка ми да се моли за баща ми по този начин: „Господи, просто го провеси над пламъците и го остави да почувства горещината на ада“.

И се чувстваше, сякаш го е направил. Така направи и нашето семейство!

Тогава един ден аз я попитах: „Защо не се молиш за Божия мир върху него, така че и ние да можем да получим някакъв мир?“

Благодаря на Бога, тя накрая го направи.

КАКВО Е НОВОТО?

Мама не го знаеше по това време, а и някои християни също не го знаят. Да молим Бог да усилва горещината върху някого, за да може той да се покае, рядко работи. Бог защитава проклинаните под новия завет. Тази новозаветна истина противоречи на това, което много християни са учени.

Ако проклинаме някого, Бог ще ни се противопостави, дори и човекът, когото проклинаме, да не е добър. Проклинането ни поставя в опозиция на причината, поради която Исус дойде да умре.

Христос ни изкупи от проклятието на Закона, като стана проклет за нас; защото е писано: „Проклет всеки, който виси на дърво“ (Галатяни 3:13).

Когато поставя стандарт на проклинане или говорене на нещо лошо за някого, тогава Бог, чрез Собствената си природа и праведност, ще защити този, когото проклинам. Тогава мога да се озова в противопоставяне на Бог. Не е ли интересно това? Ако някой ви проклина, Бог ще ви защити, дори и да не е съгласен с това, което правите.

Бог е Баща. Бащите не искат другите хора да казват лоши неща за децата им или да им се карат за това, че са направили нещо грешно. Сега, бащата на детето може да иска да му се скара за това, че е направило нещо грешно, но той не иска вие да го правите. Като родител, вие ще защитавате децата си в пълна степен. По същия начин Бог ще защитава проклинаните, дори от братята и сестрите им.

Прокламирането на добрите новини е да поставим извънването на Исус. Той дойде, за да освободи хората от тяхната болка, а не да им каже колко дълбоко са в греха.

*Духът на Господа е върху Мен, защото Ме е помазал да проповядвам евангелието на бедните. Изпратил Ме е да **проглася** освобождение на пленниците и възстановяване на зрението на слепите, да пусна на свобода угнетените (Лука 4:18).*

Думата „проглася“ в този стих е разделена на две думи: *Про* означава *да заявя*, а втората дума (англ.) означава „право за нещо или да отстоявам и изисквам признаването на право, име или притежание“. „Проглася“ означава „да заявя претенцията“. В предишния стих това означава да проглася Божията доброта, милост и благосклонност в дадена ситуация. Благославянето е прогласяване на тази истина и Божиите намерения над нашите семейства и всичко, което ни засяга.

Исус изпълни Лука 4:18. Неговият живот на земята беше даден за проповядване на добрите новини, изцеляване и освобождаване на угнетяваните. Той прощаваше грехове. Дори греховете на жената, която беше уловена в делото на прелюбодеяние и заслужаваше наказание според закона (вижте Йоан 8:3-5, 7-11)! Това, че й прости, не означава, че Исус беше съгласен с нейния грях. По-скоро Той спря проклятието върху живота ѝ, като ѝ каза да си върви и да не съгрешава повече. Мисията на Исус беше да спаси света, а не да го осъди. И с живота Си Той освободи човечеството от проклятието. Това беше завършена работа и то беше достатъчно.

СЪЩИЯТ ГЛАС

Пророк Амос написа: „*Могат ли да ходят двама, освен ако не са съгласни?*“ (Амос 3:3 NKJV). Да бъдете в съгласие с някого, е *йауад*, да казвате същото нещо или да се срещате заедно.⁶ Съгласието е съществено за всяко взаимоотношение. Нашата идея за съгласието е, че не можем да се съгласим, ако не го чувстваме. Но това не е Божият начин за съгласие. Неговият е на по-високо ниво. Да се съгласим с Бог, е да казваме това, което Той казва. Не трябва да се чувстваме по начина, по който Той се чувства. Само защото се чувстваме по един и същ начин с някой друг, не означава, че сме в съгласие.

Тогава ставам ли лицемер, ако благославям някого, когато вместо това искам да му се случи нещо лошо? Със сигурност не! Аз не трябва да се съгласявам с това, което хората правят, или с това, с което ги благославям. Аз просто се съгласявам с Бог. Чувствата могат да се променят, но Божието Слово не се променя. Благославянето е съгласяване със Словото на Господ и тази истина остава въпреки чувствата или ситуацияите.

Веднъж имах един разговор, в който някой каза: „Е, аз мисля, че Бог трябва да направи това“.

Моят отговор беше: „Какво казва Божието Слово?“

Това ги обезоръжава особено ако знаят какво казва Божието Слово. Идеята е следната – това, което аз мисля, не е невалидно, но съгласяването с това, което Бог казва, е по-важно.

Съгласяването с Бог е изправяне и заявяване на Неговата воля „на земята, както е на Небето“. Това е да бъдем на Негова страна.

Но идва часът, и сега е, когато истинските поклонници ще се покланят на Татко в дух и истина; защото Татко търси такива, които ще Му се покланят (Йоан 4:23 NKJV).

Думата *поклонение* е много подобна на „благословение“. Тъй като Бог търси истински поклонници, можем да кажем, че Той също търси и истински благословители. Тъй като търси благословители, които ще благославят името на Господ, и тези, които Той е създал, за да Му се покланят. Той търси хора на земята, за да разкриват какво Той изявява на Небето.

РАЗОБЛИЧАВАНЕ НА ПРОКЛЯТИЯТА

Човешката паднала природа е склонна да се противопоставя на благословието. Когато беше попитан от Бог защо се крие, първият отговор на Адам беше да обвини Ева, което в действителност си беше обвинение към Бог, че му е дал жена като нея. Ева, от своя страна, стовари вината за своя грях върху дявола (вижте Битие 3:9-13). Самата ни паднала природа е да обвиняваме другите за нашето състояние.

Ние или благославяме, или проклинаме. Няма неутрална земя. Бог е Благословителят, а дяволът е проклинацията, или „обвинителят на братята“.

⁶ BibleSoft's New Exhaustive Strong's Numbers and Concordance with Expanded-Greek Dictionary. CD-ROM. BibleSoft, Inc. and International Bible Translators, Inc., s.v. *yawad* (NT 3259).

После чух силен глас на Небето, казващ: „Сега дойде спасението, силата и Царството на нашия Бог и властта на Неговия Христос, защото се свали обвинителят на нашите братя, който ги обвинява пред нашия Бог ден и нощ“ (Откровение 12:10).

Проклятията не са ограничени само до изговаряне на лоши думи върху хората. Следващите неща представляват проклятия.

Обвиненията са проклятия. Повечето хора не искат да вършат грях. Причината повечето хора да го правят е, защото те са под проклятие и очите им са заслепени. Но е възможно някой под постоянни обвинения да дойде до място, където започва да се съгласява с обвиненията. Съгласяването с обвиненията е явен белег за грях. Имал съм хора, които са ми казвали, че понеже са били обвинявани за нещо през целият си живот, те също могат да започнат да правят това. Съгласявайки се и действайки под обвиненията, те от своя страна започват да обвиняват другите, като по този начин проклинането става част от техния живот.

Да възпираме Божието сърце и намерение за някого, е също проклинане. Негативните действия или отношение на някого към нас не е извинение (без значение колко оправдани се чувстваме за това) да отказваме да ги благославяме. Ние можем да вземем техния дух, като възпираме всякакво привързване, благославяне или любов, които те заслужават. Така че, когато един съпруг задържа благословения от съпругата си, неговите молитви могат буквално да бъдат затруднени.

Мъже, също и вие живеете с тях с разбиране, давайки почит на съпругата, като на по-слаб съд, и като сънаследници на благодатта на живота, за да не бъдат затруднявани молитвите ви (1 Петрово 3:7 NKJV).

Това не е позволение за жената да използва посоченото Писание срещу съпруга си. Бог поставя голяма стойност в нашите обноси и отношение един към друг – особено към тези от нашето семейство!

Също е проклинане да се говори нещо противно на Божиата воля или намерение върху някого. В края на краищата това е нашето мнение срещу Божието. Така че да кажем, че някой няма голямо значение, или да изброяваме неговите провали, това са действия, които спадат към категорията на проклинането. Въпреки че може да се гордеем със себе си, че имаме мнение за всичко, този навик ни довежда до съгласяване с обвинителя. Да бъдем самоуверени, е труден за оставяне навик.

Вижте, възможно е да се живее посредствен живот, докато проклинаме другите. Обаче, животът на радост и благословение идва от тези, които благославят. Проклинането разкрива, че сърцето е пълно с горчивина и негодувание, които ще излязат от устата. Ние можем никога да не се обърнем за врачуване към някого, но със сигурност можем да проклинаме с думите си и отношението си. Истината е, че проклинането влияе повече на нас отколкото на този, когото проклинаме. Чували ли сте някога някой да използва тази форма на изразяване? „Ще ти кажа какво, ако при тях някога избухне пожар, аз няма да си мръдна пръста да им помогна, за да излязат. Но няма да кажа нищо лошо за тях“.

За жалост, падналата природа на човека е да проклина или да говори лошо срещу тези, които правят това на нас. Някога да сте чували хората да казват: „Мога да

ги нахокам в пристъп на гняв“? Някой може да си излезе и да се чувства добре, като си мисли: „Момче, със сигурност ги нахоках“, но в този момент той е влязъл в съгласие с проклинането. Ние можем да спечелим битката на думите, но да загубим цялата война на живеене в благоволенieto на Господ.

Проклетия не могат да дойдат без причина (вижте Притчи 26:2). Кръвта на Исус е нашето покривало от тях. Въпреки това определени неща могат да отворят вратата за проклетие. Страхът е едно от тях. Страхът е доказващ белег за врага за отпадане и дава право на проклетieto. Тежките емоционални наранявания са друго нещо, което отваря вратата за проклетие - рани от крайни насилия, такива като тормоз, изнасилвания и кръвосмешения. Съгласяването с обвиненията и вярването в тях също е покана за проклетие. Забърквайки се в лъжи, ние можем буквално да ги приемем в духовете си и да позволим на проклетие да пусне корен. Проклетията се разпространяват точно като слуховете – когато някой се съгласи и повярва в тази лъжа. Тези, които се отдават на проклинане, са изградили площадка за приземяване на проклетия, където да слязат и да построят крепости.

Презирането на пророческо слово е друга възможност за проклетия. На това нещо често се гледа отвисоко. Ние не пророкуваме, за да можем да кажем, че сме пророчески. Пророчеството е изцяло свързано с благославяне на хората. За нас, да презираме пророческо благославяне, както Исав презря правото си на първородството, е да презрем благословението от Господ. Не говоря за така нареченото пророчество, което не изгражда или не говори от сърцето на Христос към Неговата невеста.

Когато проклинаме другите, ние заставаме на страната на обвинителя. Понякога това разкрива намаляване на нашата банкова сметка или трудности във взаимоотношенията ни, както и цялостна липса на благосклонност върху живота ни. Постоянно да се чувстваме отхвърлени или лесно да се засягаме, също може да бъде белег за привично проклинане, изтичащо през нас. Вероятно несъзнателно проклинаме партньора си, детето си, шефа си или някой човек във власт, например.

Много от нас приемат, че Бог се чувства по същия начин както ние го правим. Обичаме да вярваме, че Бог мисли като нас. Ако не ни харесва, тогава и на Него не Му харесва. Исус Навин, наследникът на Мойсей, имаше същото виждане.

И когато Исус беше при Ерихон, той вдигна очите си и погледна, и ето, срещу него стоеше мъж с гол меч в ръката Си. И Исус пристъпи към него и му каза: „От нас ли си, или от враговете ни?“ А той каза: „Не, а съм военачалник на ГОСПОДНАТА войска“ (Исус Навин 5:13-14).

Исус Навин искаше да знае на чия страна стоеше ангелският меч. Ангелът каза, че не е на нито една от двете страни, но беше на страната на Господ, той стоеше за правдата и благословението на Господ.

Въпросът с благословението не е дали се съгласяваме с някого за това, как трябва да се направят нещата. Бог не е нито демократ, нито републиканец. Той не ни казва да стоим отстрани като зрители, но ни призовава да благославяме, а не да проклинаме.

Преди време жена ми, Дайан, и аз бяхме във Франция, служейки в едно уединено място на лидери. По време на обедната почивка един французин на средна възраст, седящ срещу нас, започна един случаен разговор на добър английски. Той бързо искаше да знае защо Съединените щати не направят повече, за да разрешат

„глобалното затопляне“. Беше очевидно, че искаше да ме въвлече в спор и да ме извади от мястото за почивка. Той беше обезоръжен, когато неговите обиди за моята страна срещнаха моето благословение към него. Въпреки че бях готов да защита тази страна, която обичам, с личните си политически виждания аз трябваше да осъзная, че Бог не е американец или французин. Той е Бог на всички. Трудно е да се разбере, понякога, защо трябва да благославяме, когато нечестиви хора вършат ужасни неща. Отговорът е прост – защото Богоподобната природа предполага да благославяме, а не да проклинаме или да влизаме в проклинане с другите, които го правят.

Благославянето не е свързано със страните. Бог не е срещу нас. С това не искам да кажа, че ние трябва да пренебрегваме позициите на правдата, но дори във случаи, когато хората явно са в грешка, ние можем все пак да ги благославяме. Благославянето е свързано с това, какво Бог иска да се случи, а не какво е в момента.

Не бивайте улавяни във враждебността и поляризирането, което се случва в нашето общество, където не можем да комуникираме с хората, защото те нямат същата принадлежност като нашата. Това е точно, което сатана иска – разделение и поляризиране. Благославянето премахва разделения и инжектира духа на Христос в ситуацията. Медиите насърчават и бълват проклинане, за голяма наслада на дявола! Съпротивете се на това да бъдете въвлечени в тези спорове и вместо това позволете на пророческото сърце да ви покаже, че Бог наистина е планирал ситуацията. Когато очите ни са върху Исус, ние можем да ходатайстваме и да благославяме тези, които са на власт в нацията. Ние искаме да отговорим на призива за молитва и благословение. По този начин можем да се съпротивим на духа на объркване, който е дошъл върху нацията и върху Църквата.

Дяволът винаги иска да заемем страна. Ние можем да видим хора, които не принадлежат към нашата група или деноминация, и да започнем да се сравняваме или да действваме себеправедно. „Господи, те са там и пророкуват! Те не са част от нас“. „Те не правят църква като нас“. „Те не вярват по същия начин като нас“. Беше подобно по времето на Мойсей. Числа 11 говори за двама души на име Елдад и Модад, които пророкуваха в стана на Израел. Исус Навин, един младеж по това време, предложи на Мойсей да ги спре, понеже те не бяха част от тяхната разпозната група. Мойсей в своята мъдрост отговори на Исус Навин: „Завиждаш ли заради мен?“ Той каза: „Нека всички хора на Господа да бъдат пророци...“ (Числа 11:29). Каква чудесна гледка би било това, ако всички Божии хора благославяха тези, които са в контакт с тях!

Случва се да сме принудени да вземем страни по дадени въпроси. Аз също съм преживял това. Ситуации са се случвали, при които хора в моя живот са ме натискали да вземам определена страна. Отказът ми само е възбуждал гнева им. Как мога да съм техен приятел и да не съм на тяхна страна, проклинайки този, който ги обижда? На коя страна съм бил все пак? Като последовател на Христос, аз не трябва да избирам вашата страна или тяхната страна, но трябва да бъда на Божията страна. Приятелите могат да ви искат на тяхната страна, но Божият приятел стои на страната на Бог. Като ваш приятел, какъвто съм, вие се нуждаете от това да ви благославям, а не просто да бъда на ваша страна. Възможно е да бъдем на грешната страна. Едно нещо, което знам, е, че единствената страна, която Бог одобрява, е страната, посветена на благославяне.

Хората се ядосват на Бог поради неотговорени молитви или неизпълнени надежди. Никога не им идва на ума, че Бог може да е желал да направи това, но проклинането е попречило на отговорите, които те са търсили. Спомнете си 1 Петрово 3:7, където се увещават съпрузите и съпругите да живеят по такъв начин, че молитвите им да не бъдат възпрепятствани. Бог не противоречи на Собствените Си принципи на

царството, които са: ако благославяш, ще бъдеш благословен, ако проклинаш, ще бъдеш проклет.

Познаването на разкритата Божия воля чрез Неговото Слово ни помага да не се спъваме в тъмното, когато става въпрос за благославянето. Нашето пътуване надолу по пътя, който се противопоставя на Бог, също може да спре. И си заслужава 180 градусовият завой, който мнозина ще направят, когато видим ползите от благославянето – обезоръжаване на обвинителите, затваряне на вратата на врага и изпълнение на Божието слово.

МОЛИТВА

Татко, аз идвам и представям себе си пред Теб като инструмент на благословение. Искам да бъда пророк, говорител на благословение. Господи, дай ми слово, така че да се обърна от това да бъда бърз да проклинам и да говоря зло за хората, а вместо това да ги благославям. Дай ми думите да благославям тези, които дори не познавам, и да почитам високопоставените, които си сложил с власт над моя живот.

Изговарям благодат над децата си. Аз виждам ситуацията не като непреодолима или деструктивна, но я виждам с очите на благодатта. Виждам какво може да бъде. Господи, помогни ми да нямам ограничен и толкова затворен ум, че да не мога да Те чувам. Свети Душе, помогни ми точно сега. Доведи ме до място на зрялост, така че силата, която работи в мен, да не е саморазрушителна, но такава, че да прокламирам благословието за другите, за да мога и аз да бъда благословен.

ЧАСТ II - Включване за БЛАГОСЛАВЯНЕТО

ГЛАВА ТРЕТА - ЗЕНИЦАТА НА БОЖИЕТО ОКО

Той я притежаваше – тази удивителна способност да предвижда. Този път обещаната награда беше славна. Ако никога не му платят отново да пророкува, той все пак трябва да се приготви за живот, отдаден на разкош. Бог трябва да бъде наистина щастлив с него. Главата на Валаам все още се занимаваше с това добро бъдеще, докато приготвяше магарето си за пътуването. Той никога не видя, че най-новата му задача щеше да бъде смъртта на собственото му желание за слава и богатства. Сега къде беше магарето?

Другаде по тази земя един народ лагеруваше, несъзнаващи за повикването на почитания езически пророк по това време, призован да декларира тяхната съдба. Те пътуваха далеч от Египет, за да прегърнат това, което им беше обещано – земя, препълнена с добрини. Очите им винаги бяха на това Божие обещание, но сърцата им

често се колебаеха. Обаче те се придържаха за надеждата, че са „зеницата на Божието око“ и че съдбата им не е твърде далеч.

Отмествайки погледа си от гледката към лагера, Валак не се усмихваше. Това, което видя, накара сърцето му да затрепери. Множество, разпространено в задния му двор, толкова надалеч, доколкото можеха да видят очите му (вижте Числа 22:2-3). Военната мощ и множествата не бяха човешка слабост за този народ. Да носят със себе си жените си, децата си и притежанията си, изглежда повишаваше тяхната бдителност да защитават своето си. Слуховете казваха, че всичко вървеше добре за тези хора – освен ако, разбира се, техният Бог не им се разгневи. Е, ако това, на което тези хора разчитаха, беше свръхестественото, тогава той, Валак, можеше да извика същия източник, за да ги порази. Той се чувстваше малко по-спокоен, когато сравни от разстояние знаците на подкреплението. Валак се опитваше да си спомни своето послание към пророка.

Ела сега, моля те, и ми прокълни този народ, защото е по-силен от мен, дано успее да го победи и да го изгони от земята; понеже зная, че онзи, когото ти благославяш, е благословен, а когото проклинаш, е проклет (Числа 22:6).

Той не можеше да дочака да се появи пророка.

Но следващият ден не донесе добри новини за Валак. Упоритият пророк беше отказал да дойде. Първенците бяха докладвали, че пророкът просто беше заявил, че „...Господ отказа да ме пусне да дойда с вас“ (Числа 22:13). Беше ли това духовно прикритие да каже, че хонорарът за гадаенето беше твърде малък, или вероятно посланиците не бяха достатъчно знатни? (Вижте Числа 22:15.) Не разбираше ли Валаам, че Валак имаше силата да почете пророка по начини, за които той само можеше да си мечтае? (Вижте Числа 22:37.) По никакъв начин моавците нямаше да бъдат прибавени към списъка от нации, които израилтяните бяха унизили! Той трябваше да повиши цената и отличието на делегатите. Този път гадателят щеше да бъде глупак, ако не дойде.

Валаам беше затруднен. Бог беше казал „Не“. Звучи ужасно познато, нали? Бог не искаше той да преуспее? Той наблюдаваше тъжно как неговото богатство се отдалечава в сутрешните изпарения с моавските и мадиамските първенци. Какво беше толкова важно за Бог във връзка с робите, бягащи от Египет? Бог не обяснява много. Засега трябваше да се задоволи с това, което Бог каза: „Не ходи с тях; не трябва да проклинаш хората, защото те са благословени“ (Числа 22:12). Ние всички сме били там – онези моменти, когато Бог поставя остра спирачка на нашите планове и проекти. От наша гледна точка цялото нещо изглежда да е благословение, докато Бог му сложи спирачки. Или беше ли благословение?

Дилемата на пророка още не беше свършила. По-късно през същия ден той посрещна друга изненадваща група от мадиамци и моавци. Такава голяма упоритост! И тогава получи истински ритник – Бог се съгласи да му позволи да отиде с тях, при условие че ще каже само това, което Бог му каже (вижте Числа 22:20). Колко тежко може да е това? Крайно трудно, когато помислим за факта, че Валаам трябваше да избира между това да повтори Божиите помисли или да целуне възнаградението си за довиждане. Тогава една мисъл го осени. Ако Бог може да промени ума Си за неговото отиване, тогава Той със сигурност може да промени ума Си и за други неща. Той се чудеше колко свобода на действие има.

Твърде скоро на Валаам му беше припомнено, че Бог беше поначало против това пътуване. Това започна, когато неговата вярна и послушна магарича направи завой по собствена инициатива. Той удари животното, за да го върне обратно в пътя, но тогава то притисна крака на Валаам в стената. Сега какво? Последва повече бой, но магаричата отказа да помръдне и се цопна на земята. Напълно разстроен, Валаам започна да бие животното. И тогава магаричата започна да говори. Без дори да се замисли, че това е странен феномен, пророкът проведе разговор със своята магарича.

Отварянето на очите му, за да може да види ангела, спря Бог и предотврати по-голямо унижение на нетърпеливия пророк от това да бъде чут да говори със своята магарича. Пророкът беше спасен от смърт от своето животно! Той се разкая пред ангела. Това беше божествен контролно-пропускателен пункт за Валаам. Бог се увери, че Валаам разбираше, че за да продължи нататък, той трябваше да казва само Божиите думи и желания – не Валаковите или Валаамовите. Нямаше място за лична облага или ласкателни думи с цел печалба. Той умря там този ден, в известен смисъл. Валаам умря за своята воля и се отказа от всяка амбиция по целия въпрос. „...Словото, което Бог постави в устата ми, това трябва да говоря“ (Числа 22:38). Най-накрая Бог можеше да му се довери.

ВИЖДАНЕ НА ЦЕНАТА

Как толкова много от нас харесват Валаам! Ние се залепваме за нашето виждане на славата и успеха и се объркваме, когато „магаретата“ в живота ни проговорят. О, да, ние ще питаме Бог за Неговата воля, но после нашата воля пленява сърцата ни повече. Противопоставяне от Бог може да се надигне срещу нашите планове, но ние сме толкова фокусирани върху тях, че не внимаваме. Дори когато кракът ни е смазан в стената на живота, ние „бием магарето“ в разочарование до момента, когато очите ни се отворят и ние осъзнаем, че сме се съпротивявали на Божиата воля да благославяме. Което е по-лошо, ние можем да умрем в себичните си амбиции и закоравяване! Тогава виждаме сърцата си и не толкова благочестивите си мотиви и се свиваме навътре. Благодаря на Бог за магаретата! Най-накрая схващаме. Виждаме ангела и предаваме устата си на Бога. Изведнъж нашата пророческа съдба, която е била забита някъде между Небето и земята, е освободена и ние сме освободени да се движим нататък.

Противенето срещу Божието слово или лошите отношения и неправилният ум ни подлагат крак всеки път. Тези лоши отношения могат да са възхитителни в света, но им липсва блясък с Бог. Хвалбата: „Ще им дам част от ума си първо и тогава ще им кажа какво ми е казал Бог да кажа!“, никога не постига резултатите, за които копнеем. Нашето отношение „да казваме нещата, както ги виждаме“, може да ни спечели потупване отзад, но плодът е горчив и неприятен. Малка щипка от Бог, добавка от проклинане, после смесване с благославяне няма да ни донесе наградата. За да събираме Божието благоразположение, ние трябва да се съгласяваме с Божиите условия.

Някога борили ли сте се със знанието, че е Божиата воля да ви благослови, но не преживявате никое от обещанията? Чувствайки се като второкласен гражданин или като някой извън класацията, вие имате заядливиот подозрение, че нещо не е наред. Минавайки през умствена справка, можем да открием, че говорим Божиите благословения, но после прибавяме нашите два цента. Тези два цента са опит свободно да ги придумаме по пътя, но това със сигурност не е Бог. После яздим магарето и бягаме към Него. Бог няма да ни позволи да се измъкнем с половинчати посвещения.

Той не е бил посредствен; Той просто е искал пълен контрол над нашето желание да благославяме – за наше собствено добро. Сърцето на Валаам трябваше да бъде напълно посветено на Господ. От нас също не се изисква нищо по-малко.

ОТИВАЙКИ ТАМ

Валаам пристигна на едно празненство, дадено от моавския цар. Истинският тест започна на следващия ден. Изблъсквайки пророка на високото място, Валак си представи, че едно виждане на „ордата“, която „покрива лицето на земята“, ще помогне на Валаам (вижте Числа 22:4-5). Щеше ли да се колебае пророкът при натиска да угоди или на нещастния цар, или на Бога, Който му позволи да дойде? После Валаам направи това, което знаеше, че е правилно да се направи – той построи олтари, приготви жертвите и после настрои слуха си към Бог (вижте Числа 23:1-4).

Пристигането „там“ беше истинският тест. Понякога обстановката не е това, което виждаме. Никаква приятна музика не свири, няма приветстваща комисия, няма ходатаи да се молят и няма белези на Бог. Можем да открием хаос, някой спривав човек или двама, неблагоприятни условия и натиск да се съобразим. Или по-хитрият сценарий е, когато нетърпението на тези, които ни чакат, стане изкушение да кажем повече от това, което Бог ни е казал да кажем. Каквато и да е обстановката, ако нашето сърце се предаде на Бог преди този момент, ние можем да бъдем в мир. Бог винаги ни среща.

Горе на хълма Господ освободи посланието за ухото на пророка. Валаам се завлече назад, за да намери Валак и неговите лидери, разположени и чакащи словото на Валаам. Това, което той каза, всъщност причини голяма загриженост на Валак.

„ОК, и така ти искаш да прокълна тези хора за теб? Няма начин това да стане! Бог ги е благословил. Оттук, горе, аз се опитвам да видя нещо лошо за тези хора, но няма нищо. Да, те живеят отделно от всички други и никой не мисли много за тях. Но хей, само почакай, докато тези хора се разраснат! Как искам да свърша като тях!“

Валак не беше напълно сигурен, че чува правилно, но отворените усти на неговите първенци бяха достатъчно доказателство. „Хей! Какво ми направи? Аз те доведох тук, за да ги прокълнеш, а не да ги благославяш!“

„Просто се опитвам да се покоря на Бог“ - изпищя пророкът.

„Това трябва да е поради ъгъла, от който Валаам е наблюдавал израилтяните“, помисли си Валак. „Колко наивен може да бъде пророкът! Само едно зърване на масивните преселници и тяхното имущество и той е впечатлен!“ Но после Валак въздъхна. Самият той се колебаеше между две мнения – възхищение от този народ, който постави себе си в ръцете на един невидим Бог, или гняв към тяхната идиотщина. „Може би ако Валаам погледнеше само част от тях, хъммм, тогава това можеше да помогне“. Той знаеше едно място, от което тези хора нямаше да изглеждат толкова добре. Нищо не изглежда така ужасно като борещите се между изоставачите в едно множество. Нямаше никаква видима слава там.

Завеждайки Валаам на ново място, откъдето можеше да видят нарушителите на границата, Валак беше доволен – това беше добра гледка. Защо - не изглеждаха толкова внушителни оттам! Той хвърли поглед към пророка, който, накуцвайки, се отдалечаваше, за да бъде насаме с Бог. Това го обезпокои някак си. Той се надяваше това да не е същият Бог, на Когото израилтяните се доверяваха. Не можеше да бъде! Не беше ли Валаам от Фатур в Месопотамия? Със свити вежди той разсъждаваше, че проклинането на част от групата беше по-добре от нищо. В края на краищата, колко

добри неща можеш да видиш в хора, особено такива, които не познаваш? За сега той просто трябваше да се преструва, че Валаам не е благословил враговете му преди. „Търпение, Валак“, казваше си той, „търпение“.

Каква картина на врага на нашите души! Решителността на Валак да прокълне дори част от израилтяните разкрива един стар трик на врага. Винаги толкова неуловимо, неговото желание е поне да провере пръста на крака си през вратата или палеца си през прозореца, а после идва тежестта. Запознавайки се с нашите лоши и слаби точки, той обича да изтъква тези недостатъци. Той се надява, че ако гледаме достатъчно дълго към тъмната страна на живота, ние ще започнем да говорим за нея. Не е ли това естествената човешка природа?

Помислете за обидите – понеже нараняват, те изискват внимание. Те ни карат да вперим поглед в грешките на другия. Така че, докато промиваме раната от наша гледна точка, ние можем да пренебрегнем отношението на виновника като цяло. Но дяволът не забравя това. Нашето проклинане на тъщата, например, изглежда, сякаш пазим съпругата си от нараняване, но ние забравяме, че тя все пак е част от семейството. Точно както ние имаме кръвна връзка, Божиите закони свързват даващите и получаващите проклетие и благословение. Дяволът никога не иска да виждаме през Божиите очи. Дори един поглед може да е достатъчен, за да вдъхне в нас живот и надежда. Неуспявайки да предотврати този бърз поглед, дяволът ще работи, за да изопачи и изкриви това виждане, докато започнем да се съмняваме, че въобще сме видели нещо.

Преценката на събитието може да бъде 20-20, но виждането от страната на благословителя е по-добро от всяка друга страна. Всички ние знаем твърде добре как нашето виждане (и мнения) за живота и другите определят мислите ни и думите ни. Развиването на проклинащ манталитет е лесно и неуловимо. Въпреки че сърдечните ни желания могат да са да благославяме, ако очите ни са поставени върху проклинане, почти гарантирано е, че проклятието ще излезе. Ако сме вторачени в него, обкръжаваща среда на проклинане е начин да ни погълне. Ако не сме внимателни, можем да бъдем като Валак, мислейки си: „Хей, аз съм жертвата тук! Те започнаха!“ Насочването на очите ни отново към Божия поглед е процес. Възможно е да имаме и да виждаме добро да излиза от ситуацията. Това може да означава да открием какво вижда Бог в някого или в нещо. Тези изпробвани и изпитани думи остават винаги толкова истинни: „Където няма видение (пророческо откровение), народът е необуздан (няма нищо, към което да се привърже)“ (Притчи 29:18). Тези откровения стават нашата котва за живеене на задоволяващ живот.

ДОВЕЖДАЙКИ ГО У ДОМА

Давайки ушите и очите си на думите на Господ, Валаам се превърна в друг глас, за да потвърди Божията доброта към един народ. Магаричката си беше свършила работата. Валаам освободи още един удар върху егото на моавския цар.

Бог не е човек, че да лъже, нито човешки син, че да се разкае. Той каза и няма ли да извърши? Той говори и няма ли да го извърши? Изговори и няма ли да го утвърди? Ето, аз получих заповед да благославям и Той като благослови, аз не мога да го отменя. Той не гледа беззаконие в Яков и не вижда престъпление в Израел. ГОСПОД, неговият Бог, е с него и царско ликуване е

сред тях. Бог ги изведе от Египет, има сила като диво говедо. Наистина няма заклинание против Яков и няма врачуване против Израел. На времето си ще се говори за Яков и за Израел: Какво е извършил Бог! Ето, народът ще стане като лъвица и ще се вдигне като лъв. Няма да легне, докато не изяде плячката и не изпие кръвта на убитите (Числа 23:19-24).

След като чуе това, всеки здравомислещ лидер ще се откаже от цялото дело с проклинането и ще си отиде вкъщи. Не и Валак. Той беше ненаситен за наказание и вероятно се ритна по-късно, продължавайки изтезанието (вижте Числа 23:27-30). Ясно и просто очертано беше славното бъдеще на бойния народ пред него.

Той продължава да моли пророка: „Моля те спри. Ако не можеш да ги прокълнеш, не ги благославяй“. Той имаше още едно място наум – за изглед към пустинята. Те отидоха там за последното разкриване на картите (вижте Числа 23:28).

Но Валаам беше намерил връзката. Той беше видял светлината. Той харесваше да не е от противопоставящия се на Бог тим. Една необикновена слава и благосклонност покри множеството и той не посмя да го докосне, с изключение на това, че говори за него. Изоставяйки своите предвещания да призовава божественото, той обърна лицето си нагоре и просто издиша думите, когато дойдоха.

Така заявява онзи, който чува Божиите думи, който вижда видението на Всемогъщия, който пада, но очите му са отворени: „Колко са красиви шатрите ти, Якове, и скините ти, Израилю! Вода ще се излива от ведрата му и потомството му ще се простира в много води. Царят му ще надмине Агаг и царството му ще се възвеличи. Бог го изведе от Египет, има сила както диво говедо. Той ще пояде народите, враговете си, ще строши костите им и ще ги разбие със стрелите си. Легнал е и лежи като лъв и като лъвица, кой ще го вдигне? Благословен, който те благославя, и проклет, който те проклина!“ (Числа 24:4-9).

Уау! Красиви и мощни, победоносни и покровителствани са избраниците на Господ. Това бяха думите, които се въртяха в главата на Валак, докато слушаше пророчеството на Валаам. И те описваха заплахата пред него. Това не бяха обикновени хора. Те бяха особени и избрани за нещо чудесно. Валак най-накрая видя написаното на стената. Тези хора можеха да бъдат неговото погубване. Нямахше значение на кой ъгъл поставяше пророка; очите му бяха поставени на кръстосващ контрол да благославя.

„Достатъчно!“ Гласът на Валак трепереше от гняв, докато гледаше пророка. „Доведох те тук, за да ги прокълнеш, а не да ги благославяш. Махай се бързо от мен! Няма да получиш никакво възнаграждение! Очевидно Бог също не иска да бъдеш възнаграден“.

Валаам беше уволнен служебно!

Това беше също добро нещо. Последните му думи бяха за Валак и за неговата компания. Валаам постоянно повтаряше своята първоначална позиция – той нямаше да каже нищо, което да противоречи на Бог (вижте Числа 24:13). Това не беше тайна, въпреки че Валак искаше Валаам да промени ума си. Валаам завърши своята защита, казвайки, че стои на Божията страна, страната на благословието. Нямахше начин да се

отметне, дори и Валак да му даде къщата си „пълна със сребро и злато“ (Този меч в ръката на ангела с неговото име върху него все още беше жив в очите на ума му.)

Пригответяйки се да възседне своята магарница, пророкът направи пауза и се върна при Валак. „Между другото, преди да си тръгна, нека да ти кажа какво ще направят тези хора на твоите хора“.

Без да иска да се построяват повече олтари или да се изгарят жертви, Валаам обърна лицето си и остави думите да потекат.

Виждам го, но не сега, гледам го, но не отблизо: Ще излезе звезда от Яков и ще се въздигне скипър от Израел, ще порази моавските първенци и ще погуби всичките потомци на бунтовниците. Едом ще бъде притежание и Сиир ще бъде притежание на враговете си, а Израел ще действа мощно. Един произлязъл от Яков ще владее и ще погуби останалите от града (Числа 24:17-19).

Но това не беше всичко. Един по един, пророкът спомена бъдещото поражение и унищожение на всички тамошни народи – амалик, кенейците, кайн, и т.н. – с изключение, разбира се на израилтяните. Уверен в това, което казва, пророкът си тръгна. Но красотата на Божията слава върху народа беше вече изобразена и прокламирана.

Така че Валак се хвана за сламката. Може би ако Валаам не можеше да промени това, как Бог вижда Израел, имаше други начини да ги прокълне. Може би ще си го получат чрез собственото си поведение. Неправилните отклици на израилтяните към проклятието могат да ги докажат за достатъчно виновни, че да поканят проклятие. Колко хитро! Той трябваше да чака и да види.

В този промеждутък от време Валаам зърна Божията гледна точка. Отне му известно време и голямо убеждаване, за да се обърне. И той наистина се обърна. Той трябваше да избере. Този избор не винаги е извършен по наш вкус. Винаги е по-лесно да гледаме на живота оттам, където стоим. Не трябва да правим много. Просто гледаме и докладваме. Откриването на Божието виждане е повече от това просто да гледаме – то е повече като спиране, гледане и слушане на сърдечния Му ритъм. Когато веднъж открием Божието виждане за някого или за нещо, радостта определено е неизговорима. Ние не се помръдваме лесно.

Всички ние изглеждаме по-добре оттам горе. Бог гледа с една вечна перспектива. Нашата временна перспектива бледнее в сравнение с Неговата. Или по-скоро, тя е на милиони мили разстояние. Божиите чудеса, складирани в човешкото творение, са нещо, което трябва да се наблюдава и открива. Всеки един от нас представлява уникален запас от нашето творение. Не е чудно, че Павел заяви:

Затова не съдете нищо преждевременно, докато не дойде Господ, който ще извади на светло скритото в тъмнината и ще изяви намеренията на сърцата. И тогава наградата на всеки ще дойде от Бога (1 Коринтяни 4:5 NKJV).

Хората и нещата могат да се променят. Може би не както и когато искаме. Потискането на нашето съдене е трудно, но не и невъзможно. Чували ли сте някога за спасен атеист, убиец, извратеняк или сатанист? Случва се. Някои от най-необичайните

характери в нашите очи се обръщат, за да следват Господ с пламенност. Това не зависи от нас. Това знание е нещо скрито от очите. Получаването на моментна снимка на някого или нещо в настоящето е много лесно. Понякога да видиш някого в лоша светлина, представлява добри новини за наслаждаване. Тогава тук идва Бог – Този, Който никога не се отказва от Своето дело или инвестиране. Той няма желание да види никого в пламъците - дори когато те го заслужават.

Отмъщавайки за себе си на нашия враг или на някого, който ни презира, изглежда задоволително - особено ако са ни засегнали дълбоко. Молитвата: „Боже, изпрати огън върху тях, докато бъдат затворени или на болнично легло“, не е Божието виждане за благославяне. Неговият отговор може да бъде повече като: „Не, Аз ще защитя това. Какво ще кажеш да сложа тебе на болнично легло и те да имат такава милост към теб, че да дойдат при теб?“ Това не звучи като нещо, в което искаме да се забъркаме.

Да се молиш по този начин, е уместно : „Аз ще благословя _____ (попълнете бланката). Аз ще говоря за добротата на Господ върху тях. Добротата на Господ е, която ги води към покаяние“. Това е приятно отказване от отмъстително отношение на проклинане.

Обмислянето на Божията гледна точка за някого или нещо е само част от благословението. Ние искаме да станем усърден участник. Опитайте да кажете това гласно, дори над вашия враг. Ох! Това първоначално може да запали ушите ни. В действителност, това работи усърдно и убива противоположната на Бог природа. Имам предвид тази, която си представя и вика за отмъщение. Никой от нас не харесва „тръна в плътта“, дори и Павел, великият апостол, който написа по-голямата част от Новия Завет. „Боже, изкарай ме от това!“ Ние викаме към Бог, когато видим „пратеника на Сатана“, промъквайки се близо, за да ни безпокои. В случай, когато се отнасят нечестно към нас, както това се случва, Павел ни разказва една подобна история.

Познавам един човек в Христос, който преди четиринадесет години – в тялото ли, не зная, въвн от тялото ли, не зная, Бог знае – беше грабнат и занесен до третото небе... и чу неизразими думи, които на човека не е позволено да изговори. С такъв човек ще се похваля, а със себе си няма да се похваля освен с немощите си. Защото, дори и да поискам да се похваля, няма да бъда безумен, понеже ще говоря истината; но се въздържа, за да не би някой да помисли за мен повече от това, което вижда в мен или чува от мен. А за да не се превъзнасям поради твърде многото откровения, ми се даде трън в плътта, пратеник от Сатана, да ме мъчи, за да не се превъзнасям. За това нещо три пъти се молих на Господа да се махне от мен; и Той ми каза: „Достатъчна ти е Моята благодат; защото силата Ми се показва съвършена в немош“ (2 Коринтяни 12:2-9).

ОК, това не беше отговорът, който искахме да чуем. Как може един велик човек на Бог – занесен на третото Небе, с пророческо прозрение, който знаеше Божията воля и разбираше Неговите тайни – да не му бъде спрян пратеникът? Всички ние сме в състояние да предполагаме какъв може да е бил този мъчителен дух. Той се моли три пъти, но му беше казано: „Достатъчна ти е Моята благодат“. Бог беше дал на Павел всичко, от което той се нуждаеше по това време, а после още повече. Павел определено

имаше „Моята благодат“, което означава Божието божествено влияние в неговото сърце. Мисля, че Господ казваше на Павел: „ти имаш вътре в себе си всичко, което е необходимо, за да се справиш с този враг; не очаквай да дойда долу и да свърша работата вместо теб“.

Ние нетърпеливо бомбардираме Небето: „Господи, тези пратеници на сатана работят върху мен. Можеш ли да направиш да слезе огън и да ги изгори? Нека да разберат, че Ти обичаш повече мен отколкото тях. Събуди ги посред нощ и ги проведи над ада. О да, моля Те, побързай!“

Божият отговор може да бъде нещо като: „Аз вече съм поставил в тебе силата да благославяш и да отблъскваш проклинането“. Молитвата на благославяне за някой човек или ситуация звучи нещо подобно: „Господи, нека радостта на Господ и Божият мир да бъдат върху тях. Нека да си починат тази вечер и да могат да видят Божията доброта върху живота си. Аз освобождавам благословието на Господ върху тях“. Нашият новооткрит мир прави място за благочестивото виждане и мир за нашия враг. Благославянето издига Бог на Неговото полагашо Му се място, където Той може да променя хора и ситуации.

Наличната Божия благодат не е, за да можем „да понасяме като мъж (или жена)“, както повечето от нас са били учени. Нито пък е, за да скръцнем със зъби и да кажем: „Докарай го!“ Опитайте да благословите обстановката и условията на ситуацията и очаквайте промяна. Радикално, нали? Божията сила лежи в нас, за да благославяме и променяме ситуацията напълно. Опитайте да се виждате като термостат, а не като термометър. Някои хора са страхотни в това да докладват за температурата в стаята, но просто не правят нищо, за да я променят. Вие имате силата и да поставите температура на спокойствие, където и да ходите. Благославянето е Божият термостат, който може да промени самата атмосфера, където живеете.

Видях това от първа ръка, докато поучавах за силата на благославянето в библейското училище в Тексас. Една жена, която беше на курса, каза на своя приятелка да благослови шефа си. Приятелката ѝ бързо отговорила: „Няма да го благославям; искам да го обвинявам“. Тя го нарекла с различни имена, включително „лъжец“ и „измамник“.

Жената, която беше в класа ѝ, дала Си Ди за благославянето и ѝ каза просто да пробва. Тя ѝ го дала във вторник; приятелката ѝ неохотно се опитала да благославя в сряда и четвъртък. Тя била офис мениджър, така че се опитала да постави духовния термостат в останалата част от офиса. Тя разказала последователността от събитията на своята приятелка, която ѝ е дала Си Ди-тата. Каза: „В петък шефът ми ме извика в офиса си. Първото нещо, което си помислих, беше, *Ще бъда уволнена, понеже той знае, че съм му в опозиция, и дори открито съм говорила за това на другите*“.

За нейно удивление, той казал: „Трябва да ти се извиня, че съм забавил повишението, което заслужаваш“. Той продължил: „Започвайки от миналия месец, ти ще получиш своето повишение“. Тя сега е убедена, че благославянето освобождава Божията благосклонност, а проклинането спира всичко.

МОЛИТВА

Святи Душе, моля Те да ми помогнеш да виждам от Твоята превъзходна гледна точка. Вземи ме на високото място в небесата и ми позволи да виждам, както Ти виждаш. Това, което изглежда като отломки, Ти Си заявил: „Това е, което искам като потенциал!“, Боже, помогни ми да не се отдръпвам

от него. Не искам да прекарвам останалата част от дните си, опитвайки се да изчислявам защо не се е изпълнило пророчеството. Отвори очите ми, за да мога да имам разбиране за надеждата, която лежи в мен. Свети Душе, помогни ми да усещам, че съм духовен термостат, където и да отивам. Амин.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА - СИЛАТА НА ЕЗИКА

Това беше една ежедневна история. Минавайки покрай нощния клуб в своя квартал, пастирът го проклед.

„Пресъхни!“ Той говорел върху този бизнес да западне и да затвори. Той добавил: „И нека никой да не идва при вратата ти“.

Бог беше на негова страна. В края на краищата, не мразеше ли Бог идолопоклонството, разврата и кой знае какво друго, което става там вътре? Чувствайки се сигурен, че е прав в своя прицел, той продължил по пътя си онзи ден. На следващия щеше да бъде отново там, за да направи същото нещо отново.

Но ето какво се случва на следващия ден. Клиентите се стичали навътре и навън и изглеждало, като че ли имало повече постоянни клиенти от предния път. Не може да бъде! Как може заведението да процъфтява, когато Бог е напълно против него? Той се насърчил и казал: „Аз ви проклинам, нечисти духове; заповядвам ви да затворите тези врати“. Изглеждало, че колкото повече проклинал този бизнес, толкова повече той процъфтявал.

Един ден, докато вървял по обичайния си маршрут и проклинал нощния клуб, Господ проговорил дълбоко в неговото сърце. Казал му: „Защо проклинаш хората, за които Съм дал живота Си – същия живот, който дадох и за теб?“ Тогава пастирът осъзнал, че бизнесът не бил проблемът, а слепотата на тези, които били клиенти на клуба.

Но Аз ви казвам, обичайте враговете си, благославяйте онези, които ви проклинат, правете добро на онези, които ви мразят, и се молете за онези, които ви използват злобно и ви преследват (Матей 5:44 NKJV).

Да благославя враговете си? Какво понятие! Благославянето очевидно било Божият начин да обърне нещо от една посока в друга. Бог е бил „Богът на обръщането и на завръщането“. Това било ново. Но това бил Божият отговор.

Както някой, който учи нов език, пастирът започнал да благославя собственика на клуба и хората, които били вътре. В началото било трудно, но той усещал удовлетворението на Господ, докато ги благославял. Той осъзнал, че добротата на Господ е, която води хората до покаяние. За две седмици някога процъфтяващият клуб затворил вратите си без никакво предупреждение. Проклинането прави така, че тъмнината да вирее добре, а благославянето обръща нещата в полза на праведността.

Това, което научил пастирът, е един урок, който много християни изглежда никога не схващат. Благославянето е атрибут на Бог. Това свалило тежестта от раменете му – да трябва да наказва своите врагове. Нова стратегия за духовно воюване била отворена за него.

„Нека Господ да ви даде цялото Си намерение за вас. Аз заявявам над вас, че Божието пълно намерение за живота ви от началото ще се осъществи“.

Божият план за тези, които били хванати от това да посещават този нощен клуб, бил не просто да спрат да ходят там, а да намерят Него като по-голяма радост от удоволствието на греха. Много хора могат да бъдат убедени да не грешат, но въпреки това да не намерят мястото на наслаждаване на тяхното спасение от робството.

Това е нашето предизвикателство. Защото тук е, където много от нас са се провалили и са паднали в осъждение. Нашият език – нашият инструмент за говорене – е завел много от нас надолу по грешния път. Но това е единственото нещо, от което се нуждаем за освобождаването на благославянето. Помнете, че благославянето е само началото.

Говоренето освобождава благословието и това извиква нашия език в действие. Това също поставя голяма отговорност върху езика ни. Ние буквално пророкуваме или „издишаме“ Божия дъх (*пнеума*), когато благославяме.⁷ Помислете за това. То е нещо, което не трябва да се взема лековато. „Издишането“ на благословение освобождава Божията сила да работи в човека или в ситуацията. Думите са там. Езикът чака. Тръпнеш в нетърпеливо очакване на това, какви думи ще освободим, той ги завърта в живот. Колко е страхотно, когато думите са тези, които издишат Божия живот!

Смърт и живот има в силата на езика и които го обичат, ще ядат плодовете му (Притчи 18:21).

Но не всеки език благославя. Бог е дал на езика ни силата да прави поразии или да дава живот. Всеки ден нашата уста упражнява тази привилегия. Когато езикът извършва своята част, останалата част от тялото трябва да се справя с последствията на думите – без значение дали са даващи живот, или не. Ние можем неволно да се наслаждаваме на сладкия плод на езика или на дивораслото, защото това, което имаме, е скрита мощна придобивка, която е необузdana. Прибавете към това „*буйно зло и пълно със смъртоносна отрова*“ и ние сме оставени с една част на тялото, която трябва да бъде контролирана (вижте Яков 3:8). Честно казано, никой не иска нещо толкова мощно и токсично да тича свободно. Езикът може да бъде наречен виновник, но в действителност това е необновеният ум или сърце, които хранят езика със своето съдържание.

Никой, обаче, не може да опитоми езика (вижте Яков 3:8). Опитвали сме се. Тогава какво? Да го обуздаем, както правим това с един кон? Конят е голямо животно, което може да бъде направлявано и насочвано от юздите и оглавниците, поставени на устата и главата на коня (вижте Яков 3:3). Яков – син на гърма и човек, чийто остър език му спечели едно незабравимо място в Евангелията – знаеше за какво говори (вижте Лука 9:54). Неговият език (и на повечето от нас) беше бърз да укорява и да носи осъждение върху всеки, който не се съгласяваше с него по всяко време. Яков рисува една жива картина за нас, за да разберем силата на езика.

⁷ Biblesoft's New Exhaustive Strong's Numbers and Concordance with Expanded Greek-Hebrew Dictionary. CD-ROM. Biblesoft, Inc. and International Bible Translators, Inc. s.v *pneumas* (NT 4151).

Ето, и корабите, ако и да са толкова големи и да се тласкат от силни ветрове, пак с много малко кормило се обръщат, накъдето желае кормчията. Така и езикът е малка част, но с големи неща се хвали. Ето, съвсем малък огън, а колко голяма гора запалва!
(Яков 3:4-5)

Получихте ли картината? Тази малка принадлежност може да определи посоката и съдбата точно както кормилото управлява кораба. Но преди да прибавим повече усилие и енергия към задачата ни да контролираме езика си, тук идва нашата помощ. Святият Дух на Бога е нашият треньор, който ни учи какво да казваме. (вижте Йоан 14:26). Той е за истината, истината, която принадлежи на Исус, и Той е нашата надежда за един обуздан език (вижте Йоан 16:13). Обуздавайки езика ни с благодат и бдителност отвъд човешката способност, Святият Дух води езиците ни така, че те да освобождават повече живот отколкото смърт (вижте 1 Петрово 3:10). Никой език или дума не може да избяга Неговото патрулиране. Отслабвайки злото и освобождавайки доброто, думите, които благославят, започват да заместват думите, които проклинат. Под Неговото командване нашият език няма да се провали в придвижване в правилната посока.

В дългото бягане обуздаването на нашия език под силата на Святия Дух има един резултат – Съвършенство. Определено, посоката, към която трябва да се движим.

Защото ние всички грешим в много неща; а който не греши в говорене, той е съвършен мъж, способен да обуздае и цялото тяло (Яков 3:2).

Ние сме съвършени, ако не се спъваме в това, което казваме („спъване“ тука означава „обиждане“). Забележете, че не се има предвид спъване в това, което другите казват. Няма значение какво казват другите хора, ние можем да изберем да държим езиците си под Божия контрол. Да бъде един език под контрол, означава също и тялото, и емоциите да са под контрол. Сега това е безценно.

Да сме призвани в делата на Бог, не ни извинява да не държим езиците си под контрола на Святия Дух. Пророк Исаия осъзна тази истина. Окъпан в Божията слава, *шекина* – поразителното и свято присъствие на Господ – този призван пророк чувстваше само едно нещо – неприемливото състояние на своята уста, особено за човек, който говори за Бог.

Горко ми, защото загинах! — понеже съм човек с нечисти устни и живея между народ с нечисти устни — понеже очите ми видяха Царя, ГОСПОДА на Войнствата (Исаия 6:5).

Това беше неговият решителен момент. Всичко беше в правилната посока според светлината на неизразимото величие на Господ. Той беше човек, предаден на Бог. Говорът му трябваше да отразява това посвещение. Забравил как можеше да стои навън сред народа – той не искаше нищо друго, освен да изговаря волята и любовта на Бог, чийто блясък му беше позволено да види. Той извика към Бог да се справи с неговата необуздана уста. И Бог го направи – с горящ въглен (вижте Исаия 6:7).

Зрялостта е повече от това просто да живеем достатъчно дълго, за да познаем последствията от добрите или лошите си решения. Нито пък е да вършим всичко съвършено. По-скоро, тя е да позволим на Святия Дух да насочва езиците ни в пътя, по

който трябва да вървим. Нашият живот ще отразява това вътрешно движение. Ние се учим да издишаме Неговите думи и живот и оставяме желанието да говорим срещу дадената ни от Бог съдба, без значение колко голяма или малка може да изглежда.

СЕДЕМДЕСЕТ ГОДИНИ ПО-КЪСНО

Изглеждаше невъзможно. Шансът беше срещу тях. Да възстановят храма? Дали Бог имаше предвид отломките пред тях? Времето беше оказало своето влияние върху останките от храма. След 70 години на робство тези, които помнеха славните дни на храма, бяха със слаба памет, зрение и сила (вижте Захария 1:12-17). Връщането у дома, за да възстановят храма, само по себе си беше сън, оказал се истина, защото годините във Вавилон само бяха увеличили техния копнеж по дома. Зоровавел и Захария, техните лидери, бяха огледали останките – определено запазени от Бог. Възстановяването на храма от тази бъркотия щеше да изисква нещо повече, нещо по-голямо от тях самите.

‘Не чрез мощ, нито чрез сила, а чрез Моя Дух’, казва ГОСПОД на Войнствата (Захария 4:6).

Аха! Така че не ставаше въпрос за човешката интелигентност или сила, а по-скоро за Божия Дух, водещ и насочващ работата. Това беше насърчително. Ако успехът на възстановяването на храма беше определен от тяхната зависимост от Божия Дух, тогава беше мъдро да следват Неговата насока. В един момент непреодолимата работа не изглеждаше толкова непреодолима, колкото беше в началото. Тя беше изпълнима.

Не звучи ли това точно като Бог? Нашите невъзможности стават места, където, ако се доверим на Него, ние преживяваме Неговата благодат и смелост по едни изненадващи и приятни начини. Тогава, както Зоровавел и Захария, ние можем да извикаме към нашите планини:

Коя си ти, голяма планина? Пред Зоровавел [сложете своето име тук] стани на равнина! Той ще изнесе последния камък с възкликание: „Благодат! Благодат на него!“ (Захария 4:7)

Спомнете си нашата дефиниция за „благодат“ – Божието божествено влияние върху сърцето. „Нека Господ да има Своето влияние върху вас. Нека Неговото намерение за тази купчина развалини да дойде в пълния си потенциал“.

Повечето от нас прекарваме голяма част от времето си, съобщавайки на Бог за развалините. Станали сме експерти в обясняването на трудността и сериозността на ситуацията. Следващия път, когато срещнете купчина развалини, вместо да съобщавате на Бог колко е голям проблемът, опитайте да кажете на проблема колко е голям Бог. Сега, това е благодат, която ще раздвижи нещо!

Бомбардирането на планината с викове на „благодат“ не беше нормалното нещо, което да се направи, но това беше Божието нещо, което да се направи. Зоровавел и Захария говориха на развалините какво ще им направят – ще ги възстановят в един славен храм. Това беше потенциал. Това беше съдба. Божията благодат беше очевидна в тяхното повишено ниво на вяра и в тяхното говорене. Нямахме място за оплакване, за извинения или за хленчене. Думите им бяха съществена част от възстановяването.

Събарянето на развалините и отиването да се гради някъде другаде със сигурност беше възможност. Но Зоровавел и изгнаниците никога не помислиха за това, нито пък говориха за него. Вместо това, те прегърнаха Божия дар на благодат и достатъчност. Зоровавел беше отговорен да ги държи настрана от това да презират деня на „*малките начала*“ (вижте Захария 4:10 NLT). Нито пък той спря. Притежавайки помазание за завършване (помазание, от което се нуждаем днес), Зоровавел и изгнаниците с него успешно възстановиха храма. Божията благодат направи разликата.

Ние имаме благодат в изобилие днес. Благодатта е повече от добротата; тя е дар. Нахлуването на благодат, която изпълва нашите сърца, прелива във всяка област от живота ни. Това включва бизнес, взаимоотношения и дори лични решения. Говоренето на нашите развалини тогава става безпроблемно. Ние сме уверени и не сме уплашени от ситуациите, пред които се изправяме. Благодатта пази сърцата ни винаги готови за покаяние, за да не станат те противни и отвратителни за Бог. Това е Божият фактор.

Гледали ли сте някаква „развалина“ в живота си напоследък? Не е много приятно, нали? Развалината представлява област в живота ни, която трябва да бъде изцелена и възстановена от Господ. Естествено, ние избягваме това, защото то ни напомня за нашите провали, неуспехи и слабости – да, всички тези неща, които искаме да пренебрегнем и да изтрием. Някак си, това продължава да изниква по пътя ни. Въпреки че се опитваме да го прехвърлим на всеки друг, Бог накрая дърпа запушалката върху нас и ние сме оставени да се изправим пред нашата каша.

„Опитвал ли си да говориш благословения върху това?“ може да ви попита Бог.

Обуздаването на езика означава предизвикване, дали нашата съдба е толкова важна като тази на Зоровавел (или някои други хора, които познаваме), или не. Зоровавел изживя Божия план за своя живот и не говори срещу тази съдба, нито пък хората, които бяха с него. Те следваха пророческото слово за живота си.

Да знаем Божията съдба за живота си, не означава, че ще я изпълним. Едно лично пророчество не идва с гаранция. То е потенциалът на Божието сърце за дадения човек. То е продължаващото слово или словото, което излиза. Пророчеството действа като катализатор, който може да започне движение. То изисква ние да го следваме. То няма да следва нас. Помислете, като че Бог казва: „Това е, в което се движа напред. Ако Ме следвате, можете да влезете в партньорство, което ще бъде отвъд, което можете да искате или да мислите“.

Пророчеството не е защита срещу смърт или лиценз да си ходим в нашия собствен път и да правим нашите си неща. Хората ми казват, че не могат да умрат, защото такива и такива думи са били изговорени върху тях, а те не са ги видели изпълнени. Но мога да свидетелствам за голям брой погребения, които съм провел, на хора с неизпълнени пророчески слова. Святият Дух не е можел да ги води. Някои пророчески слова ще бъдат изпълнени и завършени в друго поколение, може би това на децата ви.

Следването на пророческо слово от Бог не е проблем, когато имаме обуздан език. Но е друга история, когато езикът ни не е обуздан. Ние стоим в опасност да прокълнем съдбата си, понеже езикът може да ни поведе надолу по неправилния път и да абортираме словото. Да прескочим условията на едно пророческо слово, е като да забравим да прочетем дребния шрифт.

ЧАКАЙКИ НА ЧЕРВЕНА СВЕТЛИНА

Слушането на мелодичния глас на водата беше успокояващо. Една зебра се разхождаше наоколо, за да се присъедини към гордите лъвове, пасящи в тревата наблизко. Всеки един съзнаваше другия, но никой не беше хищник или плячка – проклятието все още не беше паднало. Хармонията при шепота на мекия бриз, птиците, издигащи се в небето, като се перчеха пред слънчевата светлина с песен. Вятърът носеше тази песен и свежите ухания на земята до спокойните морета. Покрай реката пасеше едно стадо овце, докато глутница вълци не им обръщаха внимание, когато овцете минаваха покрай тях и отиваха към сладката трева на горните ливади. Това беше още един свършен ден. Адам се усмихна.

Изведнъж Творецът, Който наблюдаваше това с удоволствие, обяви на своите внимателни слушатели: *„Не е добре за човека да бъде сам; ще му направя подходящ помощник“* (Битие 2:18).

Как? Това беше за първи път. Неговите небесни слушатели се учудиха в преклонение. ДНК-то на Твореца пулсираше с благословение. В очите Му цялото Му творение беше добро (вижте Битие 1:4, 12, 18-21, 25, 31). Той беше доволен от цялата Си извършена работа. Нищо не беше случайно или грешка. Този път Той откри нещо, което не беше добро – човекът беше сам. И Бог измисли решение – жена. Нещата бяха свършени.

Животът, обаче, не продължи в това блаженство за дълго. Адам и Ева, пазителите на градината, избраха привидно добрите намерения на змията вместо Божия план за тях. Всичко, което беше добро и свършено, се обърка, дори мислите на хората. Но Бог никога не е променял първоначалния Си план. Той е замислил човекът да бъде благословител.

Схващането на истината, че Бог иска да благославяме другите, не идва естествено. Ние обичаме да си избираме и подбираме. В края на краищата, ние решаваме, че има наистина лоши хора, които очевидно се нуждаят от проклинане. Не е ли така? Но не ги ли е оформил Бог в утробата на майка им? Е, да. Можем ли още да казваме, че те са жалки и не са добри? Защо да не кажем тогава: „Боже, това, което Си създал, не е добро и Ти Си направил грешка“. Никой не иска да говорят за него като за зъл. Яков говори за това: *„С него (нашия език) благославяме нашия Господ и Баща и с него проклинаме хората, които са направени по Божия образ“* (Яков 3:9). Ако това буквално не е проклинане на Бог, тогава не знам какво е.

С това откровение, още пряко в ума ми, аз шофирах в натоварения трафик в Далас, Тексас. Беше един обикновен ден, когато един малък камион ми сече пътя и едва не ме удари. Каквато и да е била причината за това, аз въобще не го одобрявах.

Аз изгърсих на глас: „Идиот, такъв!“

„Какво каза?“ Това беше гласът на моята съпруга, седяща на седалката до мен. Това със сигурност беше една неупотребявана дума в моя речников запас, но въпреки това излезе на повърхността.

Скоро след като казах това, аз чух гласа на Господ да ми казва: „Защо Ме прокълна току-що?“

Отговорих отново вътре в сърцето си: „Господи, Ти знаеш, че никога не бих Те прокълел“, защото щях да бъда едно безхарактерно създание точно сега, ако бях го направил.

Трябва да призная, че се чувствах малко като Петър в Библията, казващ на Исус: „Ти знаеш, че аз никога няма да Те оставя. Всъщност, ще умра за Теб“. Господ нежно ме инструктира, че всичко, създадено от Него, си има цел и дори има част от Него в себе си, дори и те да са невярващи. Той ми каза да благословя младия човек.

Отговорих: „Аз дори не го познавам“. Господ настояваше, че трябва да го благословя. Тъй като това беше първата ми опитност с благославянето, аз бях някак си несръчен. Започнах, като казах: „Благославям те с всичко, което Бог възнамерява за теб. Благославям те с познаването на Божия Син и да се прибереш невредим у дома си, за да можеш да благословиш семейството си“.

Много скоро след като свърших с благославянето, казвам ви честно, че усетих удовлетворението на Господ да приижда върху тялото ми; беше като ендорфин в ума ми, надигащ се в мен с екстаз. Чувствах сякаш Господ ми се усмихваше, казвайки: „А така, това е, Моето момче“.

Поставете човек, който благославя, и човек, който проклина в трудност, и ще има абсолютна разлика в техните отклици. Покланянето на Бог и благославянето Му с песен, след като сте били бити и хвърлени в затвор, е най-далечното нещо за проклинащия ум. „Високите хваления на Бог“ не са в устата им и те може да искат „двуостър меч в ръцете си“ само за да ударят нечий уши. Но не и за благословители като Павел и Сила (вижте Деяния 16:22-34)! Сърцата им и устата им бяха установени да благославят Бог без значение от ситуацията. Въпреки че изглеждаше нормално да обвиняват Бог затова, че е позволил да минат през трудност, те решиха да пеят. Господ чу тяхната музика и се разправи с техните потисници. Тяхната песен стана ключ за вратите на затвора и проглеждането на тъмничаря и на целия му дом, за да получат спасение. Уау! Павел и Сила можеха да пропуснат тази възможност, ако бяха заети и фокусирани върху своите грижи.

Дори когато един човек, който проклина, има вид, че благославя, мотивът за това може да бъде нещо далеч от целта. Лична печалба и удобство са обикновено на първа линия. Когато Исус влезе в Ерусалим на магарето, онези хора викаха: „Осанна“, с което буквално казваха: „Ела и заеми Своето място да управляваш Ерусалим“. Но Бог не беше заинтересован Исус да изрита римската окупация. По-скоро, римските завоеватели щяха да разпънат Исус. Дори пред Исус имаше по-голяма цел – изкуплението на целия свят. И единственият начин да извърши това беше чрез Неговата смърт. Бог искаше да управлява на по-високо място – сърцата на хората. А не на някакъв земен трон! Защото, когато Бог плени сърцата ни, Той има също и устата ни – успешно обуздава езиците ни – и може да контролира цялото ни същество.

Така че, в трудна ситуация ли сте сега? Опитайте да пеете и си представете, че Бог казва на Своите ангели: „Това е Моят син (дъщеря)! Когато благославят, те се съгласяват с Мен“. Никога няма да вдигнете пръст, за да си отмъщавате.

Ние не можем да благославяме и да проклинаме по едно и също време. Или правим едното, или другото. Един чучур не може да дава сладка и горчива вода по едно и също време. Как могат устата ни да благославят и да проклинат с един и същ дъх. Това е шизофренично да проклинаме в един момент и после в следващия да благославяме. Яков ни казва, че всеки, който прави това, да не очаква да получи нещо от Господ (вижте Яков 1:7-8).

Да осъзнаем, че проклинаме другите, е по-лесно, отколкото да осъзнаем, че проклинаме себе си. Понякога това е толкова неуловимо, понеже сме свикнали така. Но нашите тела отговарят на това, което излиза от устата ни. Да бъдат телата ни храм на Святия Дух, не винаги е лесно, особено когато огледалото ни казва, че не отговаряме на красотата и на стандартите на словото (вижте 1 Коринтяни 6:19). Да чувстваме безпокойство, да бъдем измъчвани от физическа болка и да стареем, могат да бъдат възможности да говорим благословение за телата си. Казвайки: „Аз благославям косата

на главата ми. Благославям това сърце, колене и гръб, защото Божието намерение за мен не е да бъда в болка.“, е като лекарство за болестите.

Точно както благословенията идват върху нас чрез устата ни, болестите и страданията могат да имат достъп до нашите тела по същия начин. Причина за тях може да бъде и заобикалянето на Божието естествено желание да благославяме. Знам за случаи, в които парализирани от артрити или язви са изчистили горчивината в сърцето си, породена от проклинане на всичко, което се е изпречвало на пътя им. Нашите езици са предназначени да освобождават свободата и благословенията на Бог на земята. Прощката, придружена с благославяне на този, на когото току-що сте простили, изглежда да е много ефективна в освобождаването на свобода за двете страни. Ние можем да кажем, че прощаваме на някого, но когато го благословим с искрено сърце, както Исус би направил, душевните връзки, които са ни вързали за духа на непростителност, са разрушени. Много хора са намерили свобода в своите бракове и други взаимоотношения, когато са се научили да благославят вместо старите методи на проклинане и избухване. Ние имаме брака, който благославяме, или брака, който проклинаме.

Можем да дойдем до мястото, където Святият Дух да вземе контрол над нашите езици или кормила. Това Му позволява да контролира нашия кораб – цялото ни същество. Ние можем да започнем да прокламираме решението, вместо да преразглеждаме проблемите. Ние започваме да разпознаваме тънките форми на проклинане в нашия живот, като това да се отказваме от нещо. Да, можем да не използваме думичката проклетие, но когато се отказваме от нещо, ние го проклинаме.

Йона откри кораб, който отиваше в посоката, която той искаше да се окаже благословена от Господ, но през цялото време неговото назначение беше в обратната посока, в Ниневия. Това, което ни изглежда добро, може да не е Божията воля или благословение. Благословието трябва да бъде вързано за волята и божествената природа на Бог. В случая на Йона, той можеше да спи на кораба, понеже в момента изглеждаше, че се измъква. Обаче, неговото бягство в противоположната посока не можеше да бъде Божията благосклонност за него, тъй като това беше в опозиция на Божията цел за Йона и Ниневия.

Смея да кажа, че причината, поради която някои от нас не сме видели Божията пълнота в живота си, е, защото не сме се научили да благославяме това, което Бог е благословил. Поради същата причина хората стават унили и се оплакват от факта, че нищо добро не им се случва. Там очевидно е нямало никакво инвестиране в благославяне на другите. Благославянето на хората с нашите уста е инвестиране в нашите наследявани благословения. Обещано ни е, че каквото посеем, това ще пожънем. Благославянето е семе, което ни е дадено да сеем, което ще въздейства както на получателя, така и на даващия. Тъй като знаем, че Бог обича този, който дава на драго сърце, ние можем да заключим, че Той обича, когато даваме благословение на драго сърце.

МОЛИТВА

Господи, днес Те призовавам. Моля Те, обуздай езика ми! Не позволявай езикът ми просто да бъде неутрален, така че да не проклинам или да казвам нещо лошо, но ми помогни да бъда въвлечен в това да казвам добри неща. Искам да бъда уста на благословение, която Ти да можеш да научиш и да ръководиш в

пътя, по който трябва да вървя. Не позволявай съдбата ми да бъде спряна поради неконтролируем език.

Покайвам се и Те моля да ми простиш за случаите, когато съм имал възможност да благославям, но вместо това съм избирал да проклинам. Господи, искам да благославям всичко, за което Ти Си умрял. Нека да бъде човек, който вика „Благодат!“, вместо да викам проблема. Нека също да бъде човек, който има Божия дар в устата си.

Моля се съпругите и съпрузите да могат да се благославят физически, емоционално и духовно. Господи, моля се да благославям всичко, с което имам контакт в моя живот. Навсякъде, където стъпват краката ми, аз се моля да благославям това място и то да стане благословена и свята земя, защото, когато благославям Теб, то става изключително Твое.

Моля се, Свети Душе, да сложиш охрана на устата ми, докато тя стане като кормилото на кораб, което да можеш да обръщаши, в която посока Си искаш, без значение колко е голямо. Нека езикът ми да стане част от тялото на Христос. Нека да бъде език, който се използва да благославя, и инструмент на праведност. Моля се езикът ми да стане пророчество, чрез което Ти да можеш да говориш, така че да идва вяра, когато другите чуват да ги благославям. Помогни ми да казвам това, което Ти казваш.

ЧАСТ III - Активиране на БЛАГОСЛАВЯНЕТО

ГЛАВА ПЕТА - БЛАГОРАЗПОЛОЖЕНИЕТО НА БРАТ МИ

Дългото чакане свърши. От деня, когато избяга от гнева на брат си, той предполагаше, че това вероятно ще дойде. Сега това беше ден преди неизбежната среща – или щеше да бъде борба? Той не знаеше. Измамването на брат му изглеждаше толкова голямо на времето и почти непросливо сега. Как можеш да срещнеш брат си, след като се престори на него, излъга слепия си баща и открадна това, което принадлежеше на брат ти? Страхът почти го надвиваше. Яков се изправи, когато видя пратениците си да се връщат. Те бяха ходили да се срещнат с Исав и да му кажат за неговото идване. Може би това не беше добра идея в края на краищата.

Пратениците докладваха: „*Ние отидохме при брат ти Исав, а и той идва да те посрещне с четиристотин мъже*“ (Битие 32:6).

Яков се обезпокои. Четиристотин мъже! Това звучи като армия. Защо, Исав може да ги убие всичките и да им вземе притежанията и жените! Той не трябва да се паникьосва пред своето семейство и родственици. Смелост – Яков се нуждаеше силно от нея. Но 400 мъже! Исав не идваше за семейна среща, а по-скоро за отмъщение. Това беше. Страх и изтощение дойдоха върху Яков и той бързо реши да раздели хората си и стоките си на различни групи.

Той разсъждаваше: „Ако Исав дойде върху едната група и я нападне, тогава групата, която остане, ще избяга“ (Битие 32:8). Поне това беше, на което се надяваше!

Нещо липсваше в живота на Яков, въпреки че изглеждаше, че има всичко, което един човек по неговото време може да иска – жени, деца, слуги и животни (волове, магарета и стада) (вижте Битие 32:5). Той избяга без нищо, но сега се връщаше у дома богат. Моделите на измама и мошеничество, които бяха белязали Яков, бяха нещо, върху което той никога наистина не беше се спирал или опитвал да се справя. Тези модели бяха очевидни от времето, когато измами Исав за благословието на първородството, до работенето му 14 години, за да се ожени за жената, която искаше, и до промяна на заплатата му седем пъти!

Исав. Защо тази работа с брат му висеше като камък на врата му?! Вече искаше всичко да беше свършило! Но Яков знаеше, че няма заобиколен път. И според това как изглеждаше всичко, Бог не му даваше никакъв начин да избяга. Той не беше станал помлад, а бягаше и се бореше, докато стана изморително. Това, което той отчаяно искаше, беше благоразположение. Това е. Не благоразположение от Бог, защото той знаеше, че вече го има, но благоразположение от човек, по-специално от брат си (вижте Битие 32:5).

Яков откриваше ключ за живот на земята – оперирането в благословието не е независимо от други хора. За да водим бизнес в някой град, ние се нуждаем от благоразположението на хората. В края на краищата, когато става въпрос за бизнес и ежедневен живот, ние имаме работа с други хора. Възможно е да имаме Божието благословение и да нямаме това на другите хора. Така стана и в случая с Яков. Самото нещо, което изглежда му пречеше напълно да получи това благоразположение, беше въпросът с Исав. Бог възнамеряваше Яков накрая да се справи с пропастта между него и брат му. Божият интерес беше в победа над този въпрос, а не да го покрие. Яков беше човек, запознат с благословието и благоразположението на Бог. Това, което все още трябваше да получи и да преживее, беше благоразположението на човека. И беше време за това.

Да се пише за трудните човешки взаимоотношения, е лесно. Но ние никога не сме напълно свободни от тях, докато не се изправим пред самия проблем на първо място. Бог винаги е за изцвяването на тези взаимоотношения. Приятелството с тези, с които имаме въпроси за уреждане, е друго нещо. Това просто не е необходимо условие. Радостта от разсейването на силата на срама, който може да се издигне от разрушеното взаимоотношение, си струва усилието.

Получаването на благоразположение от другите си е благословение. Дори един брак може да бъде проклет, ако единият от партньорите задържа благословение от другия (наречете това чисто нещастие). Само защото казваме и вярваме: „Ако Бог е откъм мен, кой може да е срещу мен“ (Римляни 8:31), не означава, че сме свободни от пречките и опозицията на другите. Това по никакъв начин не означава, че правим компромис с Божията воля и Слово, за да угодим на хората. Това, за което говорим, е получаване на благоразположението на хората, за да извършим Божията воля в дадена

ситуация. Ние се нуждаем от благоразположението на Бог и от това на другите. Дори Исус се нуждаеше от него: „А Исус растеше в мъдрост, в ръст и в благоразположение към Бог и хората“ (Лука 2:52 NKJV). Той беше все още дете тогава и имаше да извърви пътища, преди да стигне до Своята съдба – Кръста.

Въпреки че някои от нас могат да се сравнят с Яков и неговата нужда да намери благоразположение от Исав, има времена, когато се оприличаваме повече с Исав. Не е тайна, че врагът чака да ни обвинява, когато сме в уязвимо време или позиция, за да открадне нашето „право на първородството“ или позиция на благословение. Това са времената, когато сме подтиснати, наранени или податливи на изкушение – моменти, когато сме твърде заети или разсеяни, а също и твърде слаби, за да сме загрижени или да внимаваме. Обаче някои от нас все още се препъват в тази стратегия. Преди да знаехме това, ние бяхме изместени от благословието в проклятието. Бог става враг и източник на нашата болка и ние можем да започнем да Му се ядосваме. Очевидно, нашето общество проявява тази позиция на гняв и нехристиянско отношение чрез антисемитизма, забраната на молитвата в училищата, изкривяване на законодателството и други подобни.

КАКВО Е ИМЕТО ТИ?

Яков стоеше на брега на Явок и гледаше двете си жени, техните слугини и децата си да потъват в тъмнината (вижте Битие 32:22-24). На другата страна на потока чакаха слугите му с всичките му притежания. Всичко беше готово за срещата с Исав на следващия ден. Сега той беше оставен сам да носи тежестта на тази измама толкова дълго. Това беше като друг човешки живот – но тогава отново изглеждаше като вчера. Защо?

В този момент на отчаяние, докато Яков се приготвяше за пристигането на брат си, той извика към Бог. Не беше ли Негова идеята той да се върне къщи? Да, Яков осъзнаваше, че не заслужава добрините, които Бог му беше дал, но тъй като тази добрина беше дошла от Него, освобождаването от „ръката на Исав“ щеше да бъде нещо велико. Яков имаше ясна представа за своите отговорности като семеен мъж и бизнесмен. Животът на много хора беше изложен на риск сега. Бягството вече не беше лесно.

За един миг той се успокои, докато слушаше течението на потока Явок... докато видя ангела. За няколко минути той откри, че това беше арена, която Бог беше избрал за борбата.

Не, не физическа борба. Можете ли да си представите Яков буквално да се бори с ангел? Защо, с едно мръдване на пръста си този ангел можеше да хвърли Яков извън пространството и той все още щеше да обикаля земното кълбо! Борбата по-скоро беше като дебат. Тази дума *борба* означава „да дойда в дебат“, или „борба със светлината“. И така, там стои Яков на бреговете на *Явок* (което означава „изливам се“), една река, която се влива в Йордан, а в другата посока се излива от Мъртво море. Той е готов да бъде „излян“.⁸

⁸ Biblesoft's New Exhaustive Strong's Numbers and Concordance with Expanded Greek-Hebrew Dictionary. CD-ROM. Biblesoft, Inc. and International Bible Translation, Inc. (5319). Борба означава да се боря или да споря. Отнасянето към светлината е във връзка с ангела, с който той се борел със своята измама. Ангелът представлява светлината или истината. Също, Явок (ОТ 2999).

Яков беше объркан, но беше щастлив, че Бог слушаше. И поне Бог разбираше неговата вътрешна дилема. Ако можехме да чуем какво си говореха ангелът и Яков, можеше ли да бъде нещо такова?

Ангелът: „Какво ще кажеш за това, което направи на Исав?“

Яков (ридаейки): „Знам, че това, което направих, беше неправилно“. О, той наистина съжаляваше за това, което беше направил! Най-накрая той се изправи пред собствената си слабост, измамването на своя баща и открадването на това, което принадлежеше на брат му. „Но“, той не искаше Бог да прескача тази точка, „Ти направи завет с Авраам, че ще благословиш тези, които благославят Теб, и аз, Яков, Те благослових. Не се ли счита това за нещо?“

Ангелът: „Аз също те благослових“.

Яков (с малко хленчещ глас): „Всичко е изработено добре, с изключение на работата с Исав“.

Пауза за момент. Били ли сте някога в такава борба? Борбата за душите може да бъде точно толкова енергична и изискваща, колкото е физическата борба. Звучи ли това познато на някого?

Съпругът: „Е, ти не осъзнаваш това, което се случи днес, и аз съм работил тежко, и съм донесъл в къщи пари“.

Съпругата (ядосана): „Ти също не знаеш... аз бях в къщи с децата или съм била тук заради теб през цялото време“. (Дори не я молете да изброява, защото тя има запомнен списък!)

За Яков всичко, което вървеше накриво в живота му, беше грешка на някой друг. Исав беше толкова безгрижен и неблагочестив, толкова погълнат от ловуването и от комфорта на собствения си стомах. Майка му, Ревека (благословено да е сърцето ѝ), скрои целия план за Яков да накара слепия си баща, Исаак, да благослови него вместо Исав. (Това беше Божията воля за Яков да има първородството, но не и чрез измама.) Ако си спомняше правилно, той се страхуваше да направи това, но тя го преоблече и му даде тази храна. После дойде и Лаван, неговият тъст и шеф, измамлив роднина, който си затваряше очите. Да каже, че е невинен, също беше нещо, за което Яков не можеше да претендира. Може ли причината, поради която не може да намери благоразположението на човека, да се крие в това, че той не пое отговорност за живота си? Мисълта го обезпокои.

Разсъмваше се. „Мъжът“ беше свършил, но Яков все още не. Когато стана въпрос за получаването на нещо, което той отчаяно искаше, Яков беше като булдог. Той искаше Божията благосклонност, както и тази на брат си, и той нямаше да си тръгне, докато не я получи. Упоритостта беше черта на характера, която той беше развил отдавна в живота си. Ангелът знаеше, че той няма да си тръгне, докато не бъде убеден, че нещо е станало. Неочаквано, той „*докосна ставата на бедрото му; така че ставата на бедрото на Яков се измести*“ (Битие 32:25). Е, това беше начинът, по който завърши тази нощна борба!

Ако само бяхме толкова решени да имаме Божието благословение. Толкова решени, че да извикаме: „Господи, срещу Теб и само срещу Теб съгреших. Съгреших и те раздразних с моите реакции и действия срещу другите хора. Моля Те направи нещо. Аз изливам душата си и целия си грях. Моите начини не работят. Няма да Те оставя да Си отидеш, докато нямам това благословение и увереността, че ще бъда ОК“.

Тогава се държим, докато знаем, че сме го получили. Няма ли това да промени някой неща?

Нека да се върнем към борбата отново.

Ангелът: „Пусни ме да си вървя, защото се зазорява“.

Яков: „Няма да те пусна да си вървиш, докато не ме благословиш“.

Ангелът: „Какво е името ти?“

Яков (*Той не го ли знае вече?*): „Яков“.

Това време беше повече като изповед. Той беше „Яков“ – „мошеникът, измествачият и измамникът“, или може би „мошеникът Яков“. Той буквално казваше: „Аз изповядвам; аз съм измамник и манипулатор. Аз правя определени неща, докато си получа своето. Аз съм недоволен. Аз ще се цупя, докато си получа своето и накарам всеки да се чувства негоден до момента, в който някой се предаде“.

Накрая Яков беше готов да признае грешките си.

Ангелът: „Името ти повече няма да бъде Яков, а Израел; защото си бил в борба с Бога и с хората и си надвил“ (Битие 32:28).

Бог декларираше нова природа за живота на Яков, подпечатана с ново име. Той се нуждаеше от нова природа, нещо, което нямаше да го бележи негативно. Яков го получи. В този момент Яков получи не само Божието благословение, но също и благословието на хората. Накуцвайки, за да настигне семейството си на следващата сутрин, Яков беше нов човек (вижте Битие 32:27-32).

Утрото донесе повече от облекчение за Яков (ъ-ъ..., имам предвид Израел) – то донесе изцеление и възстановяване. Исав пътуваше, за да го поздрави с прегръдка и целувка. Бяха си отишли страховете от тази ужасна среща. Той имаше любовта и прошката на брат си. Новата природа на Яков беше затвърдена и той нямаше нужда повече да манипулира хората. А Исав, е, той най-накрая можеше да продължи живота си. Яков/Израел разбра, че това ново име на победа беше свързано с неговата нова природа на благославяне – не само благославяне на Бог, но благославяне и на онези, които са създадени по Неговия образ.

НАВЪН НА ОТКРИТОТО

В края на краища много от нас са като Яков – ние откриваме, че действащото на манипулиране не е начинът да се получи благословието (надявайки се, преди да е станало твърде късно). Манипулирането е характер на врага на нашите души – дори на „духа на Езавел“. Противно на някои популярни мнения Езавел не е жена с червило. Иначе отдавна да сме се отървали от нея. Духът на Езавел функционира чрез измама и манипулация, а в случая в Библията просто работи чрез жена (вижте 3 Царе 21:5-15). Манипулирането е един човек да прильже друг. То е симптом за неупование на Бог, а по-скоро да разчитаме на собствената си сила, за да получим това, което искаме. Това е като да търсим някого да ни съветва, да каже правилните неща върху живота ни или да улучим джакпота, за да се уредят нещата ни. Обаче ние оставаме непроменени и нищо не е решено. Защо? Твърдостта в нас може да бъде природата на Яков, която се нуждае да бъде конфрнтирана и разрушена.

Бог в действителност говори нещо такова върху живота ни: „Аз съм декларирал за теб още преди столетия, че ти си ‘Израел.’ Дори от началото Аз съм казал, че ти си мъж (или жена) на Бог. Но ти не можеш да получиш това, докато не дойдеш до мястото на конфронтация, където, вместо да обвиняваш другите, ти признаваш старата си природа“.

Едно готово и покаяно сърце отговаря по този начин: „Аз съм този мъж (или жена), който съгреши. Аз оплесках нещата и никой не ми е извивал ръката, за да го направя. Не са виновни родителите ми, нито децата ми. Аз взех решението и чрез моето

действие аз задържах Божието благословение. Сега идвам при Теб днеска и Те моля да ми простиш и да ме освободиш от това да имам същия дух като на Яков. Искам духа на Израел, като този, който е надвил над Бога и Му съдейства“.

Нивото, до което сме готови да се справим с егото си, е нивото, до което идваме в благословието. Всяка „Яков“ тенденция в нас само затруднява пълното благословение. Смъртта за природата на „Яков“ започва чрез изповед на нашите грешки и това да оставим да си отиде нашият контрол над собствения ни живот. Очите ни най-накрая са отворени за нашите пътища, водещи до смърт, и ние ставаме усърдни участници на Божията добра природа. Ние Го чуваме да декларира новата природа върху нас и сме трансформирани. Хватката на старото е счупена и ние сме свободни.

ТРИТЕ БЛАГОСЛОВЕНИЯ НА ЧОВЕКА

Бог беше удовлетворен. От моретата и земята до животните и човечеството Той видя, че Неговото творение беше добро и свършено. Така че Той прибави последното докосване – благословието.

И Бог ги благослови, и Бог им каза: „Плодете се и се множете, напълнете земята и я обладайте, и владейте над морските риби, над небесните птици и над всяко живо същество, което се движи по земята“ (Битие 1:28).

Това беше върховият момент и завършекът на Неговото дело. Имаше сътворяване и после имаше благословение. Благословието не беше творението, а това, което Бог каза върху него.

Три благословения бяха освободени върху човечеството в Божията декларация. Първо, да бъде плодно. Това е умножаването на човечеството. Благословието на умножаването за нас е да размножаваме живота на Христос, който носим в себе си. Второ, да се умножава и да причинява растеж. Идеята е да бъдем настойници на това, което ни е било дадено. Не вярвам, че това е свързано само с областта на парите. Ние имаме много да надзираваме за това, как водим живота си и неговото въздействие върху другите. Трето, да завземе и да владее – да „завземе пространство“. Като вярващи в Христос, това означава, че ние също трябва да позволим славата на Христос да изпълни тези около нас. В определен смисъл ние сме призвани да имаме влияние в сферата на нашите контакти. Това влияние се умножава чрез благославяне.

Трите благословения ни призовават към правилно взаимоотношение с другите хора – следователно, ние имаме нужда от тяхното благоразположение. Тези взаимоотношения са жизненоважни за живеене и процъфтяване на земята. Това беше нещо, което Яков най-накрая осъзна. Изоляцията от обществото и жалките взаимоотношения рядко са добро за здравословното съществуване на някой човек.

Да се възпроизвежда, разширява и процъфтява, беше Божието намерение за Неговото творение. Имаше една огромна вселена и една красива земя. И само двама души! Нещо повече, Бог искаше увеличаване. Ето къде е мястото на благословието. То измества целта на самото оцеляване и стига до място на растеж и на подреждане на нещата за Божиите цели. Благословието се придвижва от първоначалната точка на раждане до точката на огромна пълнота. От тази една риба Бог иска повече риби, докато океанът започне да гъмжи от този вид. Или от един брак, който просто оцелява, Бог възнамерява това взаимоотношение да бъде велико, така че да расте. Това са

вярващите, които имат влияние в семейството, на работа или в обществото, което отива отвъд простото оцеляване. За някои „нормално“ може да означава да бъде на амбразурата без никакви рискове. Размиването не е Неговото намерение. Ние трябва да накараме нещо да расте и да процъфтява, защото има нещо живо свързано с нас. Благославянето носи възможности, така че да можем да показваме добротата на нашия Бог.

Помислете за човека Данаил. Той премина от обикновено оцеляване към изобилие. Царицата го препоръча на езическия цар да разчете нещо мистериозно, написано на стената:

...Понеже превъзходен дух, знание и проникателност, тълкуване на сънища, обясняване на загадки и решаване на трудни проблеми се намираха в този Данаил, когото царят наименува Валтасар (Данаил 5:12).

Каква репутация? Данаил остави своя белег в своя свят, докато живееше в една чужда езическа култура. Без значение от своята ситуация Данаил остана верен на своя Бог и повлия на царя и на неговото царство. Заради това Бог го почете високо дори в една чужда земя. Той не се оплакваше, че служи на езически цар – той продължаваше да преуспява, да влияе и да живее своя живот така, че да въздейства на света около него. Как? Данаил живееше в благословието и съдействаше на Бог, но имаше и благосклонността на човека.

КЪДЕТО ИМА ВОДИ

Ах, благословието! Възнамерено от Бог и освободено от човешкия избор. Изговорено върху творението, то трябва да бъде повтаряно и вярвано от получателите на това благословение.

Бог ги благослови [барак]; и им каза: „Бъдете плодносни и се умножавайте...“ (Битие 1:28).

Ние сме били определени да бъдем носители на резервоара на благословието още от началото. Когато е необходимо, резервоарът на благословение може да достави съставната част на живота, която ще направи нещо да порасне и да се умножи. Това е Божията природа да благославя; същото е и в нашето духовно ДНК. Когато откриете нещо в живота ви, което е станало застояло или безрезултатно, освободете депозита на благословение, който носите.

Всеки от нас може да се научи как да благославя. Неговото Слово е пълно с молитви на благословение и думи на живот, които могат да обърнат най-мъртвото нещо в живот, без значение дали е безжизнен брак, или бунтовно дете. Ние сме получавали много разкази за родители, които са преживели невероятни промени в своите деца, като са променили маниерите си от това да проклинат децата си със заплахи за провал и са започнали да ги благославят с очакване за тяхното бъдеще.

Авраам стана такъв резервоар за семействата на земята – резервоар на благословение. Неговата вяра в Бог е повлияла на поколения в продължение на векове. Ние сме осиновени в същото семейство на вяра чрез Исус Христос. Ние имаме същата

неизменна покана, която имаше Авраам. Дори неговият потомък, Яков, трябваше да махне това, което пречеше на басейна на благословение да тече.

Бог не ни е обещал някаква малка струйка вода. Той дори не посочи „басейн“, Исус каза „реки“. Господ винаги е насочен към върха. Исус обеща „реки от жива вода“, които изтичат от „вътрешното същество“ – същата вода, която означава благословение (вижте Йоан 7:38). Тези „реки“ са *потамос*, на гръцки,⁹ и говорят за вода, която не гъмжи с бактерии (проклета), а по-скоро годна за пиене и подходяща за консумация. Реките, които са годни за пиене, са животопроеменящи. Давид каза: „Чашата ми прелива“ (Псалм 23:5). Той не говореше за чаша чай, вкусна и малка, но терминът действително означава корито с вода, което позволява мнозина да се съберат и да пият. Неговата чаша винаги преливаше, никога не беше статична и застояла.

Резервоарът има постоянно изтичане навън с еднакво вливане. Ако спрем да изтичаме, тогава спираме и да поемаме. Притчи казва: „Благотворната душа ще бъде наситена; и който пои, сам ще бъде напоен“ (Притчи 11:25). Простата истина е, че ние сме благословени, понеже благославяме. Бог не се удовлетва в това да вижда децата Си да се борят да преживяват някак си. И да бъдем новородени, не означава, че имаме течащия басейн на благословение. Повечето вярващи са доволни просто нуждите им да бъдат посрещнати, без да осъзнават, че благословието увеличава способността им да помагат на другите. Тялото на Христос трябва да се придвижи от това да вярва на Бог за нужди и да започне да ходи в богатствата и изобилието на Господ.

Бог не отговаря на нашите нужди. Той отговаря на вярата ни. Ако си мислите, че всичко, от което се нуждаете, е по-голяма нужда, отколкото някой друг получава помощ, вие ще бъдете разочаровани. Писанието казва: „...Когато дойде Човешкият Син, ще намери ли вяра на земята?“ (Лука 18:8) Той не каза: „Ще намери ли нужди“. Благославянето е действие във вяра чрез деклариране на това, което знаем, че е Божието намерение за ситуацията.

Има много семейства, които живеят под финансови и физически проклетия, пречещи им да преуспяват. За някои те са израснали около негативно проклинане, където те обвиняват другите за своя недостиг. Те свикват с това да проклинат членовете на семейството си и разрушават целостта на поколението в него. Вие можете да спрете по-нататъшния прогрес на проклинане във вашето семейство, като счупите този кръговрат и започнете да се учите как да благославяте, а не да проклинате. Можете да разчупите проклинането, като издигнете благославянето.

Смърването на поглащателя се оказва пречка за благословието. Например, ние можем да мамим Бог, но губим, когато става въпрос за нашите пари.

Вие сте наистина проклетни, защото вие, целият тоя народ, Ме крадете (Малахия 3:9).

Това беше инструкцията.

Донесете всичките десетъци във влагалището, за да има храна в дома Ми, и опитайте Ме сега за това (Малахия 3:10).

И това е планираната награда за покорството.

⁹ Strong's, *potamos* (4215).

„...дали не ще ви разкрия небесните отвори, и да излея благословение върху вас в изобилие. И заради вас ще смъмря поглъщателя, та няма вече да поврежда рожбите на земята ви; и лозата ви на полето няма да хвърля плода си преждевременно“, казва Господ на силите. „Всичките народи ще ви наричат благословение, защото ще бъдете желателна земя“, казва Господ на силите (Малахия 3:10-12).

Някак си, лесно е понякога да пропускаме или да се оправдаваме за това. Десятъкът винаги е изпит за сърцето. Исус говори повече за пари и за даване отколкото за всяко друго нещо. Това не беше, защото Той искаше да обръща всичко в пари, а беше изпит, за да види дали човекът наистина беше готов да Го следва. Изповядването на голяма любов към Бог и после да откажем да дадем това, което Той изисква, кани проклятие върху нас. Това отказване става пречка, която пречи на възнамеряваното благословение. Няма божествено благословение без сърце, което е покорно в почитане на Господ с нашето имущество (вижте Притчи 3:9).

Небесните прозорци са готови да изливат върху нас, но ще е несправедливо за Бог да направи това, докато ние нехаем за Неговите принципи на благословение. Божиите благословения са винаги по-велики от нашия принос и това идва с гаранция, че Той ще смъмри поглъщателя. Сега можем да плащаме повече от незначителните сметки и да държим лапите на дявола далеч от нашите неща! Правейки това, ние представляваме Божията доброта във всичко, над което имаме влияние.

Благоразположението ни отделя. Дали е от Бог, или от хората, благоразположението е доказателство за живота, който някой живее. Материалните богатства на Яков, успехът му и протекцията бяха доказателство за Божието благоразположение върху живота му. Примиряването с брат му беше началното доказателство, че той е бил трансформиран от измамник в човек, който е надвил Бог чрез благословение. Оттук нататък ставаше все по-добре. Пътуването на Яков през живота показваше толкова голямо благоразположение, че неговият авторитет повлия на цяло едно поколение и остави белег в историята.

Израел беше име, което отразяваше новата му природа на благословител. Повече хората нямаше да го виждат като мошеник и измамник, а като благословен човек, който искаха да бъде около тях. Нашето име може да произлиза от собствения ни избор – дали ще е на човек, който благославя, или на такъв, който проклина. Платформите на живота или обстоятелствата не винаги са определящите фактори. Бог ни обещава ново име, написано в слава. То е на бяло камъче и никой не го знае с изключение на Този, Който го е написал. Но някой ден ние ще го разберем. Какво име ще напише той за вас и за мен? Ние избираме.

Това е нашият призив. Свити ли са юмруците ни, и ние в нашата болка ли сме свити толкова дълбоко в пречките, че да не можем да ходим напълно в това възнамерявано от Бог благословение? Време е да се препозиционираме и да се изправим пред укреплението, каквото и да е то. В процеса можем да открием някои изненади от Бог по пътя. Накрая Божието благоразположение в нашия живот произвежда една вечна увереност, но благоразположението на хората прави по-лесно изпълнението на Божията воля за нас на земята. Ние се нуждаем и от двете. Няма нищо по-добро от това да имаме благоразположението на Господ, почиващо върху живот, който е посветен на това да бъде благословение.

МОЛИТВА

Татко, освободи ни от тези религиозни цикли, където се чувстваме добре за известно време, докато нещо се случи и ние сме взривени, чувстваме се зле за това, срамуваме се и сме обезкуражени, но после се чувстваме добре, докато не сме взривени отново. Занеси ни на място, както направи с Яков, където да счупим тези цикли на „Яковизъм“. Място, където повече няма да се мамим един друг, без значение дали ще е съпруг съпругата си, деца родителите си, родители децата си и т.н. Ние не искаме повече да Те крадем.

Трансформирай ни, за да станем хора на благословение. Напълни ни с благословение, както казва Притчи: „Верният изобилства с благословение“. Нека да бъдем толкова пълни с благословение, че да не трябва да мислим за това, но то просто да излиза лесно от устата ни и да можем да казваме за другите:

„Нека Божието благоразположение и благословение да дойде върху вас. Нека пълната ви съдба да дойде върху вас! Нека децата ви да ви обичат и вие да обичате децата си. Нека да бъдете повишени и благословени в Божието Царство, а също и тук на земята. Нека Бог на всяко благословение да ви завладее! Нека да станете плодоносни, да се умножите, да завземете и да кажете: ‘Вижте! Какво направи Господ!’”

Ние искаме да можем да казваме тези неща без значение дали вече ги вярваме, или не, просто защото Ти ги вярваш. По този начин ние казваме това, което Ти казваш, и ние сме в съгласие.

Моля се за всяко семейство, върху което е имало проклятие. Аз разчупвам този цикъл върху тях на проклинане, разделения и зло говорене един за друг. Нека Царството Ти да дойде и нека Твоята воля да се върши. Нека силата на Христос, Помазаника, да се надигне вътре в нас, така че дори да благославяме шефовете си и тези около нас, и така да не се съобразяваме с обстановката в света, но да създадем друга чрез благославяне.

Святи Душе, нека да я има тази борба вътре в нас, за да ни доведеш до личността, която искаш да бъдем. Благодарим Ти за началото на благославянето. Освободи ни от бедност, болест, непростителност и от това просто да преживяваме. Доведи ни в здраве и цялостност.

ГЛАВА ШЕСТА - РАЗЧУПВАНЕ НА ТИШИНАТА

”Искам да ти повиша възнаграждението и да те издигна в службата!“

Тя обмисляла думите известно време, чудейки се дали е чула правилно. Може ли да е сън? Това наистина ли е бил шефът ѝ? Човекът, за когото е работила толкова дълго и който с нищо не е показвал, че иска да я повиши финансово или да я издигне в служебно положение. Допреди няколко секунди тя не виждаше никаква надежда, освен края на жалкото си съществуване. Всъщност, обратът на събитията може би е започнал единствено след решението ѝ за значителна промяна, което тя взела преди няколко дена – решението да благославя човека, когото мразела. И това не било лесно.

Тя си спомнила разговора, който имала само преди два дни с една приятелка, която я увещала да благославя шефа си. Нейната приятелка била чула едно послание за благославянето и пламенно го споделила с нея.

Е, тя не била убедена. След като чула посланието за силата на благославянето, тя решила да го опита; нямала нищо за губене. Тъй като била офис мениджър и отивала в офиса рано, тя започнала да се моли Божиите божествени намерения да бъдат освободени върху шефа ѝ и останалите хора от офиса. Тя повторила същия процес в четвъртък. Голямата изненада се развила в петък. Шефът ѝ я извикал в офиса.

Първата ѝ мисъл била, че той ще я уволни, знаейки, че взаимоотношенията им са в задънена улица в продължение на няколко месеца. Той започнал, казвайки: „Трябва да ти се извиня. Знаем, че съм бил резервиран към теб, но ти заслужаваш повече“. Той продължил: „Знаем, че си се разочаровала, понеже не си получила обещаното повишение. Е, от днес ще ти вдигна заплатата със задна дата, заедно с повишението“. Тя била смаяна от бързата промяна, която дошла просто от това, че се поправила да благославя и спряла да го проклена пред всеки, който я слуша. Божиите първоначални намерения, когато са присвоени, произвеждат страхотни резултати. Тя не е била единствената. Вземете, например, двойката, на чиято история бях привилегирован да бъда свидетел.

Те се задушили, когато прочели писмото от двамата си тийнейджъри. В това писмо имало изцеление, покаяние и радост. Но не винаги е така. Само преди една седмица тази двойка беше извън себе си, защото техните деца бяха извън контрол и семейството им беше на ръба да се разпадне. Тези две деца били бунтовни и създавали трудности, превръщайки своя дом в един вид военна зона. Това ги направи да бъдат срещу нас, и обратно. Какво се е случило със сладките бебета, които те са отгледали?

Довличайки се в едно друго църковно събрание, те чули нещо различно. Това било послание на надежда. Те чули посланието за силата, която се намира в благославянето на другите. Сграбчили тази истина с надежда да си върнат децата, като ги благославят! Те разбрали колко лоши били децата им и техния бунт при разговора със съветниците. Сега било време да опитат различна стратегия. Те щели да благославят, вместо да проклинат. Започнали да заместват гневните думи и изразите на разочарование с думи на любов и благословение – един труден преход. Решени да преминат през този процес, родителите уповали на това и изговаряли благословения върху децата си. Тогава те видели – отношението се променило, учебният процес се подобрил и мир дошъл в техния дом. Те знаели, че войната е свършила. Благословието било там.

Децата също станали благославящи. Драскайки на парче хартия този ден, думите на любов към баща им и майка им изразявали променените им сърца. Те се осъзнали и били благодарни за любовта на своите родители, за тяхната доброта и за

техния отказ да се откажат от тях. Някога бунтовните деца отново се върнали вкъщи. Всичко това било въпрос на седмица!

Божият начин е най-добрият начин, въпреки че понякога има малко или никакъв смисъл в нашите умове. Но той винаги ни освобождава от ненужна печал.

ПРОСТО СЯНКА

Нямаше вода. С изгарящото слънце миля след миля по сухата земя всяка капка влага беше изсмукана, хвърляйки просто горещината по лицата им. Днес беше особено жестоко. Слушайки мученето и блеенето на жадните животни и мърморенето на масите за вода, нямаше начин да се продължи пътуването (вижте Изход 17:1-7). Мойсей трябваше да направи нещо. Египет, мястото, от където току-що бяха избягали, все повече ставаше Обещаната земя! Жадните, изтощени и изнервени множества стигнаха до там, че да мислят за Египет като за „добрите стари дни“, и това беше изразено гласно чрез масите в мънкания и викове „Египет беше много по-добър“. В действителност Египет никога не е бил това, за което са го прехвалвали. Те бързо бяха забравили смазващия труд и тези подиграващи се надзиратели над робите!

Божии инструкции дойдоха до Мойсей на правилното време. „Удари канарата“ за вода. Мойсей го направи и жаждата на множествата беше утолена – до следващия път.

Те бяха отново на сухо място и израилтяните бяха жадни (вижте Числа 20:1-3). Това беше почти повторение на първата история – жадни маси, оплакващи се хора, божествена инструкция. Този път, обаче, Господ инструктира Мойсей да *говори на канарата*. Мойсей все още притежаваше Божията власт да удари канарата, но му беше казано да направи нещо различно. Свободен от жезъла. Това беше нов сезон.

Постоянното оплакване до тогава се беше предало и на Мойсей. Разбираемо е, защото не много лидери могат да направят това, което Мойсей правеше – да води повече от два милиона души през враждебни земи към фактически непознатото. С много мърморещи и оплакващи се хора, в комбинация с тези, които копнееха за Египет, Мойсей беше разочарован. Той също беше жаден и изморен. Сестра Мириам току-що беше умряла. Не можеха ли те да видят това? Но те бяха твърде погълнати от собствените си обстоятелства, за да разберат, че Бог водеше Мойсей към обещанието.

Очевидно сам в собствената си болка и разочарование Мойсей беше на точката на кипене. Той беше толкова фокусиран върху оплакванията на хората, че загуби инструкциите на Господ само да говори, а не да удря. Първите думи на Мойсей бяха да говори на хората, вместо да говори на канарата. Той вдигна жезъла си и извика към народа: „Вие бунтовници! Да ви извадя ли вода от канарата?“ Вдигайки жезъла си, той удари канарата не веднъж, а два пъти! Сладка, прясна вода избликна, точно както преди. Но за Мойсей пътуването към Обещаната земя свърши. Сега само може да гледа обещанието и да му се радва.

Проклинането на канарата му струваше скъпо. Събранието при канарата втория път трябваше да бъде пророческа демонстрация за Божията доброта. Бог искаше Мойсей да Го представи като Бог на благословието, на когото трябва да се говори. Бог каза на Мойсей: „Това се случи, понеже ти не Ми повярва, като по този начин не Ме почете пред народа. Неверието ти е разкрито“. Проклинането е форма на неверие, защото ако наистина вярваме на Бог и на това, което Той иска да прави, ние ще благославяме канарата (Божии божествени намерения).

Мойсей, както много от нас правят, се съсредоточи върху обстоятелствата до такава степен, че загуби виждане за Божията перспектива за това, което щеше да дойде. Благославянето е пророческо, понеже то е възможност да се видят нещата по начина, по който ще бъдат, а не по начина, по който изглеждат в момента. Непокорството на Бог, без значение от извиненията, не си струва. Не дори и когато действията и думите на другите хора ни досаждат. Мойсей откри това твърде късно. Да, той чу Бог, но неговото раздразване от народа го победи. Изкушението да си настройваме Бог, както ни е удобно, се появява, когато сме ядосани от това, което другите хора са казали или направили. Спецификите на Божиите инструкции, обаче, не могат да бъдат пренебрегнати. Продуктивните резултати единствено от нашата сила и усилия посрамват и позорят Бог. Проклинането е, в определен смисъл, удряне на Исус, Канарата.

Отново, проклинането е да се постави нещо в по-ниска позиция, отколкото Бог е възнамерявал. Тези, които бяха освободени от Египет, може и да са били неприятни в този момент, но Бог ги виждаше като Неговите избрани, а не като бунтовници. Говоренето на канарата беше пророчески акт, представляващ идването на новия завет. Мойсей пропусна тази част; той не спря да мисли за значимостта на своето покорство по това време. Тази канара в пустинята беше образ на Христос. Присъстващ сред тях, беше потенциал за вода по всяко време, когато биха благословили или говорили на Канарата, а не само във времена на криза. Под новия завет Исус Канарата пребъдва в нас. Той е Христос в нас, надеждата на Славата. Затова, когато ви благославям, аз благославям Христос във вас – Този, Който може творчески да преобърне неща и да наводни сухата земя във вас. Ние можем да кажем с увереност:

„Исусе, Ти Си Господ Бог, Който ме изцелява. Ти Си Богът на моето снабдяване и спасение. Ти Си Йехова Шалом. Ти Си Йехова Ире, Богът на моето снабдяване“.

Той е всички тези неща и повече дори. И каквото е Неговото име, такива трябва да бъдат и хваленията Му.

КАКВО ЩЕ КАЖЕТЕ ВИЕ?

„Мойсей каза да я убием с камъни“, заявиха фарисеите. Виждайки, че това е възможност да намерят грешка в Исус, те Го попитаха: „Какво казваш Ти?“

Жената беше хваната в момента на извършването на прелюбодейството и нейното наказание вече беше нанесено, написано от закона – смърт чрез замерване с камъни (вижте Йоан 8:1-11). Фарисеите искаха да чуят отговора на Исус, надявайки се да открият противоречие в Неговото учение, като очакваха Той да каже нещо срещу Закона на Мойсей.

Това беше Исус, техният Изкупител, Богът на цялото творение в човешка форма. Исус нямаше да предаде жената на нейните обвинители – тези, които искаха да я прокълнат. Исус промени проклинането срещу нея в свобода чрез благославяне. Благославянето не е покриване на греха, а освобождаване от проклятието на греха. Беше лесно за религиозните водачи да говорят за живота на тази жена, като че ли той никога нямаше да се промени. Те бяха готови да я бележат като осъдена. Исус видя потенциала в нейния живот, когато тя бъде освободена от греха. В този случай

Благославящият се противопостави на проклинация. Благославянето винаги триумфира над проклинането.

„Този, който е без грях, да хвърли първия камък“. Това беше отговорът на Исус.

Е, това направо ги уби. Той току-що отмени тяхното парти на замеряне с камъни. Всеки един знаеше в сърцето си, че не е невинен. Бавно, те започнаха да се оттеглят, собствените им сърца ги осъдиха. Жената остана сама пред Исус, все още разчорлена и изплашена, но тя щеше да живее! Тя беше виновна и го знаеше. Исус все още си драскаше в пръстта. Какво ли имаше в ума на този милостив Човек? И какво пишеше Той?

Той се изправи само за да попита къде отидоха нейните обвинители и проклинатели. Тя знаеше, че те си бяха отишли, понеже беше чула тупването на техните изоставени камъни и шумоленето на техните роби в тишината. Тя отговори: „Не знам, Господи“.

„Нито аз те осъждам; върви си и повече не съгрешавай“. И именно по този начин тя беше освободена от греха си.

Какъв очевиден контраст между Исус и фарисеите! Всеки пося нещо различно в сърцето на прелюбодейката. Фарисеите посяха осъждане, докато Исус пося праведност, надежда и живот. Благославянето прави това. То сее семена на живот в сърцата и живота на хората, точно както направи Исус. Това семе на благословение беше подробно описание, което казва: „Ето я твоята съдба; ходи в пълнотата и целта на Бог“. Исус разчупи тишината.

Както винаги, Бог взема инициативата и разчупва тишината, за да освободи живот, който е бил отписан от обществото. После Той ни дава този същия потенциал – способността да разчупваме тишината. Валаковците на този живот винаги ще ни казват да бъдем тихи, ако не повтаряме техните желания (вижте Числа 23:25). Но това не трябва да ни спира да освобождаваме Божието сърце върху хората (вижте Числа 23:20). Въпреки че можем да не открием нещо в себе си, което да кажем, Божието Слово има много за казване. Бог има много добри неща да каже за хората и Святият Дух е винаги на разположение да ни дава думите, които да говорим, когато нямаме какво да кажем.

Разчупването на тишината е като изораване на земята. Думите са като семена, които разпукват земята, когато паднат или са посетени. Ако самото говорене прави това, помислете си какво може да направи хвалението и поклонението за твърдата почва. Хвалението и поклонението разчупват изоставената земя. Почитането на Бог чрез нашето поклонение е лекарството за сърце или уста, които не се чувстват благословени. То ни размеква. Тогава е сигурно, че семето ще намери добра почва. В Едемската градина имаше две важни дървета, които щяха да повлияят върху бъдещето на цялото човечество. Повечето от нас са започнати с дървото на познаването на доброто и злото. На Адам и Ева им беше забранено да ядат от това дърво и от това дърво дяволът изкара един съблазнителен аргумент да ядат. Той се обръща към изящността и се възползва: „Ако ядете от това дърво, вие ще бъдете като Бог“. Разумността е, че Бог е задържал нещо от вас, и ако ядете този плод, вие ще бъдете независими от Бог, защото ще бъдете като Бог. Знаем, че когато отхапаха от тази лъжа, те навлязоха в проклятие, което направи така, че да вземат природата на проклинация, дявола, и бяха изгонени от рая.

Другото дърво беше дървото на живота. На Адам и Ева никога не им беше забранено да ядат от това дърво. Всъщност, те можеха да ядат от това дърво всеки ден. Дървото на живота беше животът на благословение. Когато ядяха от това дърво, те ставаха съзнателни за Божиата доброта и за Неговото благословение и можеха да живеят в рая вечно. Когато проклинаме това, което Бог е благословил, ние откриваме

себе си, ядящи плод, който ще ни заведе далеч от Божиите обещания. Обаче, когато благославяме, ние сме привлечени към дърво, което носи изцеление и преуспяване на душата. В замяна, благословението ни носи по-близо до реалността на нашата съдба.

Христос ни изкупи от проклетията на закона, като стана проклетие за нас; защото е писано: "Проклет всеки, който виси на дърво" (Галатяни 3:13).

Семето на живот, което Исус пося, е нетленно (вижте 1 Петрово 1:22-23). Това е семето с обещание, което идва чрез Авраам.

А обещанията се изрекоха на Авраам и на неговия потомък. Не казва: "и на потомците", като на мнозина, но като за един: "и на твоя потомък", Който е Христос. И това казвам, че завет, предварително потвърден от Бога, не може да бъде развален от закона, станал четиристотин и тридесет години по-после, така че да се унищожат обещанието (Галатяни 3:16-17).

Това семе на благословение, което носим вътре в нас, е ДНК, което не може да се развали. Няма неправда в това семе. Когато благословението е посято в сърцето на някой друг, то прави дървото на живота да пусне корени и започва да изтласква корените на проклинане, които са били там в продължение на поколения.

В тази величествена размяна ние сега можем да заменим смъртта за живот. Да бъдем „разпънати с Христос“, е да оставим нашата паднала природа и да вземем Неговата възкръснала природа (вижте Галатяни 2:20). *Част от това, да бъдем разпънати с Христос, е да разпънем тази част от нашата природа, която проклина това, което Бог е благословил.* Живеенето с новата природа, да бъдем благославящи, повишава живота и помазанието на Христос, което счупва оковите на проклинане върху хората, пленени от това.

МЯСТОТО ДА БЪДЕ

Бог вече е говорил. Когато Той говори днес, това е, за да потвърди нещо, което вече е казал преди. Неговият Свят Дух никога не противоречи на Неговото Слово. Той го изпълнява с прецизно сътрудничество. Точно както направи при сътворението. Бог говореше и Духът Му се движеше. Нищо не се материализира, докато Бог не го изговори, което постави Духа Му в движение, за да създаде материята от нищо. Бог, Бащата, го изговаряше, а Духът го правеше.

А земята беше безформена и пуста и тъмнина покриваше бездната; и Божият Дух се носеше над водата. И Бог каза: „Да бъде светлина“. И стана светлина (Битие 1:2-3).

Духът слушаше гласа на Татко. Божият глас раздвижи Неговия Дух в действие. Съществува определена връзка между „казването ще“ и движението на Святия Дух. Властта на Святия Дух се базира на Бащата и на Сина, защото те са Едно. Това е триединството – единството на Троицата. Това е божествено съгласие.

В края на века можем да открием друго динамично съгласие в Невястата на Христос.

И Духът, и невестата казват: „Дойди“. И който чуе, нека рече: „Дойди“ (Откровение 22:17).

Виждате ли, че и Духът, и Невястата говорят, а не просто да размишляват с добри мисли? И двамата партньори изразяват сърцето на Татко. Божието „динамично дуо“, състоящо се от Словото и Неговия Дух, извършват изговорените благословения на Господ. Ние трябва да се присъединим към същото това единство. Когато благославяме това, което Господ благославя, ние се съгласяваме с Духа. Когато някой проклина това, което Бог е благословил, той е в конфликт с Духа и по този начин наскърбява Духа на Истината. Хората, които са предадени да проклинат, е много вероятно да са измамани вместо благословени. Тези, които са се предали да благославят, са в единство с Истината.

*Ако пребъдете в Мене и думите Ми **пребъдат** във вас, искайте каквото и да желаете, и ще ви бъде (Йоан 15:7).*

Да *пребъдват* в нас, означава буквално да се „настаним“ в Неговата палатка. Божието Слово иска да направи лагер в нашия живот. То няма просто да бъде наш съсед, но влиза вътре и взема контрола. Когато настаним палатката си в Неговото Слово, Той настанява Своята палатка в сърцата ни. Святият Дух взема *логоса* (казаното слово на Бог) и го превръща в *рема* (разкритото слово на Бог или изговореното слово на Бог), и то става откровение. Божиите думи са духовна материя или субстанция (вижте Йоан 6:63). Те имат живот в себе си и са достатъчно мощни, за да трансформират умовете според живота на Бог.¹⁰

Лагеруването с Бог в Неговото Слово е позиция на благословение. Той не можеше да го направи по лесно, за да разкрие сърцето Си и волята Си. Неговите думи хващат сърцата ни и чрез вяра ние ги говорим.

Когато използваме Божието Слово да декларираме благословение върху някой човек или ситуация – точно както Духът мътеше (буквално, „да насадя“) над водите при сътворението – Духът е освободен да работи според благословието на Господ.¹¹ Ако познавате някой вързан от наркотиците, можете да го благославяте, като заявявате Божиите намерения за него като противоположност на тези, които просто им напомнят колко са окаяни. Благославянето не се фокусира на това, което се случва в момента, но то е съсредоточено на това, което Бог първоначално е възнамерил. Проклинането прави човека да тръгне на обиколка в живота. Благославянето упражнява магистралата, която Бог е възнамерил те да поемат.

Безспорно, това е радикална промяна за някого, който е свикнал да седи на пренебрежителния стол. Отключването на Божието творческо слово чрез устата ни става от стола на тези, които благославят, а не проклинат, точно както Исус увеща.

Определено, ние не се нуждаем от „изговаряне на слово“ без движението на Святия Дух, защото крайният резултат е разочарование. Но има движение на Божия

¹⁰ Biblesoft's New Exhaustive Strong's Numbers and Concordance with Expanded Greek-Hebrew Dictionary. CD-ROM. Biblesoft, Inc. and International Bible Translators, Inc. (3306), *logos* (3056), *rhema* (4487).

¹¹ Strong's 7363.

Дух, когато благославянето е мотивът на сърцето. Без Святия Дух да освети Словото на Бог, словото става мъртва буква.

Да вярваме на Божието Слово, както и че Той е това, което казва, че Му харесва. Това се случи със стотника в Матей (вижте Матей 8:1-13).

Стотникът: „Слугата ми лежи у дома парализиран и много се мъчи“.

Исус: „Ще дойда и ще го изцеля“.

Стотникът: „Не, не съм достоен да дойдеш в дома ми“. Стотникът имаше вяра, че думите на Исус имаха сила и власт дори до степенята, че Исус просто можеше да говори словото на живота. „Само кажи една дума и слугата ми ще оздравее“.

Исус: „В целия Израел никога не съм виждал такава вяра“.

Исус беше силно впечатлен от този римски войник, който не беше юдеин, нито пък обучен в Писанието. Единственото нещо, което този войник разбираше, беше властта. Той разпозна, че Исус имаше власт, която беше отвъд просто нормалните учители в Ерусалим. Неговата власт имаше сила, която носеше промени в живота на хората, които Той докосваше със Своите думи.

Силата, която е в благославянето, има властта да промени баланса на обстоятелствата в полза на благославящия. Просто изпращайте словото на благословение, което е Божията воля за всичко, което Той създаде. Бог заяви, че всичко, което Той създаде в Битие, беше добро. Обратното на това, което Бог нарече добро, ни доведе до конфликт с Него.

ДЪЛБОК, УСМИХВАЩ СЕ МИР

Неизмерима, неизговорима сила е радостта на Господ. Това е неуловимата страна на благословието и доказателство за божественото семе в нас. Един дом, пълен с мир, и едни любящи семейни взаимоотношения са благословения, които не могат да се измерят с материално богатство. Обаче това е едно от богатствата на Господ. Семейството, с което се срещнахме в началото на тази глава, преживяха това.

Благословен да бъде Бог и Бащата на нашия Господ Исус Христос, Който в Христа ни е благословил с всяко духовно благословение в небесни места (Ефесяни 1:3).

Радостта идва със Святия Дух и е духовно благословение. Както дълбоките води, тя трябва да бъде изтеглена и да ѝ се позволи да тече.

Истинската радост не може да бъде скрита. Ако е там, тя ще се покаже без значение дали се опитваме, или не. Тя се излъчва в изражението на лицето ни и се задържа върху тези, с които влизаме в контакт. С материални притежания ние можем да се смесим в тълпата, ако искаме, но ние носим радост. Радостта не познава граници, защото тя прескача всички обстоятелства, и условията не я ограничават или стесняват. Нито пък се различава от социалния или икономическия статус, възраст, етнос или пол. Няма значение кой е носителят на радостта. Понякога тя се появява в най-странните места. Радостта е белегът на вярващите и доказателство за Божието Царство. Тя също е нашата сила, която изразява отделяне от света. Гледайте лицата на тези, които са в света, и четете посланието – агония и депресия. Има ли някой живот и надежда? И тук идва „църквата“, „призованите“. И светът изследва лицата ни. Ние нещо различно ли сме? Или и ние носим опънатите от агония и депресия лица, които и светът носи?

Присъствието на радост в живота ни просто означава, че ние сме приели Божията любяща доброта за факт в живота си. Показването на радост е освобождаване на благословение. Това е отворена врата за хората да видят Божиите добри намерения и цели за нас. В противен случай, те няма за какво да се надяват.

Радостта е нещо различно от щастието. Щастието е базирано единствено на случващото се. Ако сме имали добри новини през деня, това ни прави да бъдем щастливи. Възможно е да имаме лоши новини, но въпреки това все пак да запазим радостта си. Радостта е вечна, а щастието е мимолетно в най-добрия случай. Радостта е атрибут на Божията природа. Ето защо тя е описана като радостта *на* Господ, а не радостта *за* Господ. Животът на благославяне поддържа свежо зареждане с радост, постоянно изливащо се в душата.

Предложена ни е оферта, която не можем да подминем. Някой, който се учи да благославя и благославя, често заменя живот на съпротива за такъв на благоразположение. Ако срещнете нещо толкова твърдо като камък и изглежда безнадеждно, каквото и да правите, тогава преди да се предадете, опитайте това. Ежедневно говорете на ситуацията със Словото на Бог, знаейки, че вашият любящ небесен Баща иска резултат, който да Го прослави. Провалът не е резултатът, който Бог би избрал. Благославянето е като вода, капеща всеки ден върху камъка, докато той отстъпи пред Божията воля. Всичко, от което се нуждаете, за да живеете живот на благославяне, е на ваше разположение: Святият Дух, Божието Слово (живото и писаното), нетленното семе с творческо ДНК и Бог, Който подкрепя Своите обещания. Когато веднъж вкусите привилегиите от благославянето, никой няма да може да ви убеди в обратното. Само попитайте жената, която получи повишение, или двойката, които сега имат дом, пълен с мир.

БЛАГОСЛОВЕНИЕ

Аз ви благославям днес чрез сърцето и силата на Святия Дух. Освобождавам върху вас Божията доброта и благоразположение. Освобождавам върху вас маслото на радост. Освобождавам върху вас Божието присъствие, така че от кладенците на спасението да можете да извадите вода за своята жажда в живота. Нека добрата наслада на Татко да бъде върху вас, защото Той се наслаждава във вас и ви желае.

Старото премина. Започнете да ходите в новостта на живота и откровението на това, което трябва да бъде, поради бъдещето и надеждата, които лежат пред вас. Бог ви е избавил от вашите врагове и е отворил за вас вратата на спасението. Вие имате ключовете на Давид, които отварят и никой не може да затвори. Вие ще ходите в пълнотата и преуспяването на Бог. Дори както преуспява душата ви, така вашият дух ще бъде съживен и направен жив според волята и целите на Бог.

Нека децата ви да бъдат научени на Господ и нека Неговата вярност да бъде върху тях. Никое оръжие, скроено срещу вас няма да успее, защото това е вашето наследство като Божие дете. Нека да ядете до пълнота; врагът няма да краде хляб от

вас, но ще бъде приготвена трапеза за вас посред него. Никога повече няма да имате чанти с дупки в тях, защото честта на Господ ще освободи върху вас Неговите очаквания.

Ходете в силата на Святия Дух, така че да не изпълнявате страстите на плътта, нито пък да бъдете вързани от страха от провал. Защото Господ заявява за вас, че вие сте победител, а не жертва. Неговото намерение е, че вие ще показвате Неговата любяща доброта и Неговата милост и че ще ходите в пълното измерение на Святия Дух. Вие няма да угасите, ослабите, депресирате или оскърбите Святия Дух на обещанието, но ще Му позволите да бъде напълно това, което Той трябва да бъде.

ГЛАВА СЕДМА - ЗАХАР С КАФЕТО ВИ?

Той изглеждаше познат. Сигурен, че е посещавал нашата църква преди, аз напуснах мястото си в редицата в Старбъкс и отидох да го поздравя.

„Хей, как я караш?“

Очите му се присвиха, ставайки му неприятно, че съм го разпознал. Но можех да си въобразявам.

„Махай се от мен!“ Той беше груб.

Това трябва да е шега, помислих си аз. Така че продължих да вървя към него.

„Махай се от мен! Махай се от мен!“ Сега той беше непреклонен.

Каквото и да беше това роптаене, не можах да го разгадая. Но реших да играя играта. Промъкнах се по-близо. Това само го обезпокои повече, така че той ми направи знак „да спазвам дистанция“. Очевидно, той не искаше да се приближа. Спрях.

„Махай се от мен! Аз те връзвам...!“ А? Бях като прикован. „Ти си гроб, пълен със сухи човешки кости! Ти религиозно нещо, махай се отук!“

Чувайки последната реплика, аз се оттеглих. Но бях хванат напълно неподготвен.

По-късно ми беше трудно да повтора цялата история на жена ми. Никога през живота си не съм се чувствал толкова зашеметен. Напълно наранен и отвратен от инцидента - това беше всичко, за което можех да говоря дни наред. Какво бях направил на човека, за да го ядосам толкова! Да се моля за него и да се моля на Господ за прошка затова, че бях го засегнал, е един начин да не излезе инцидентът от ума ми. Той се беше загнездил упорито.

До онзи ден.

Защо, ме попита Господ, се държа за лошите неща повече, отколкото се държа за благословенията? Това привлече вниманието ми. След това Той продължи да освобождава ума ми от епизода в Старбъкс.

ТЕ ИДВАТ, ЧУКАЙКИ

Защо правим повече комплименти, когато противодействаме на някоя негативна мисъл? И защо инстинктивно имаме склонност към негативното? Изглежда не се иска

много, за да се съсипе един чудесен ден. Приближава края на работния ден и вие политате нависоко. Шефът ви е похвалил и всичко е вървяло гладко на работа през този ден. Изведнъж, някой идва и ви казва, или ви прави нещо негативно, като по този начин съсипва целия ви ден. Това, което са ви направили или казали, ви безпокои часове или може би дни. Но чакайте! Вие забравяте, че хората са ви похвалили през същия този ден!

По същество, ние даваме сила на това, на което предаваме сърцата си да размишляват. Да размишляваме върху Божието Слово, е да му дадем власт в нашия живот. Но лежейки будни през нощта, прехвърляйки в умовете си това, което хората са ни казали или направили, упълномощава проклятието. Всеки път, когато размишляваме върху негативното твърде дълго, ние се придвижваме по-близо до страната на проклятието. Това ни прави по-уязвими да се съгласим с дух, който се противопоставя на Божията природа. Неумишлено, такова съгласяване (без значение дали го съзнаваме, или не), ще ни донесе не толкова приятно наследство.

Приемането на обвинение и предаването му в нашия дух кара да си отиде това, което Бог е казал. Сграбчвайки лъжата, ние изтърваме истината. Ние лесно пренебрегваме думи като: „Божията ръка е върху теб и Той е запазил добри неща за теб. Той иска да извърши велики неща в Царството чрез теб“. За нас те стават нещо красиво, което някой се е предполагало да каже, въпреки че те са истина. Трудно е да продължаваме да държим това, което е истина, ако прегърнем проклятието.

Дори в ситуация, когато чуваме за трудностите и болката на други хора, нашите реакции имат значение. В действителност, нашите реакции са добър индикатор за това, дали разбираме сърцето на Бог, когато става въпрос за другите хора. Отхвърляме ли желанието да се радваме, когато им е трудно (особено, ако те са ни наранили), или радостно казваме или мислим: „Знам го! Знам го! Те се забъркаха с мен и Бог ги пипна“. Това едва ли е Божието сърце. Нито пък е сърцето на един много добър баща. Обича ли Бог повече мен, отколкото обича тях? Ако е така, Той отмъщава ли си заради мен? Не, Исус дойде, за да ни освободи от проклятието, а не да прибави към него.

Избирането на живот или смърт е постоянен процес. Ние трябва да пресяваме десетки хиляди действия, ситуации, мисли и думи, които идват към нас ежедневно. Ние можем или да ги вземем, или да ги отхвърлим. Но те не винаги са явни, пристигащи със съобщение. Понеже ние знаем, че дори ако наш приятел ни предложи отрова и ни каже: „Аз съм твой приятел, изпий тази отрова. Ако не я изпиеш, не ме обичаш“, ние нямаме проблем да кажем: „Не“. Обаче смъртоносната отрова, която ни впримчва в пагубно съгласяване, може да бъде неуловима в своето представяне, но опакована в силата на предложението и суеверието.

Средствата, които разпространяват страха от болестите, са многобройни днес и ние постоянно трябва да се съпротивяваме на тяхната атака. Никога не подценявайте силата на думите, дори от привидно невинни коментари. Мислите, които произвеждат страх от неизвестното, са отровни и не трябва да им бъде давано никакво време или място в нашия умствен „списък с да направя това“. Притчи 23:7 ни казва: „*Както мисли в сърцето си, такъв е и той*“.

Бог е изцяло съсредоточен върху създаването на живот и пресъздаването на Себе Си вътре в нашите умове, така че да можем да имаме ума на Христос. Избирането на живот ни дава способността постоянно да повтаряме нещата, които удвояват или умножават живота на Неговия Дух. Ако нещо не прокламира живот в нашия дух, тогава не трябва да го приемаме, дори и да е от най-добрия ни приятел!

ОПИТНОСТТА НА ЧУВАНЕТО

Идва време за друго хранене и сте в друг ресторант, но това е ресторант, в който никога преди не сте били. Когато вземете менюто, очите ви хвърлят бърз поглед на списъка и прескачат нагоре-надолу, за да откриете нещо познато. Вие сте леко затруднени. Какво да ядете? Изведнъж, келнерът идва със своя химикал и тефтер и вие осъзнавате, че не сте готови с поръчката. Вие се нуждаете от малка помощ при избора.

Питате: „Има ли нещо тук, което да ми препоръчате?“

Той ви посочва едно предястие. „Това наистина е известен артикул и аз съм го ял. Страхотно е! Препоръчвам ви го“.

„Вие сте го яли?“

„Да, ял съм всичко тук в менюто. Мога да ви го препоръчам, няма да сбъркате“. Той изглежда правдоподобен, така че вие поръчвате.

Историята би била различна, ако той отговори: „Не, не съм ял тук. Просто си изберете нещо. Всичко е едно и също“. В този случай вие или си тръгвате, или си избирате нещо сами. Но тогава тежестта на препоръката на служителя е важна.

Хората, които препоръчват нещо, го правят, защото са го опитвали и техният вкус е предразположен към него.

Аз разбрах това по един много реален начин преди много години, докато говорех на една конференция в Куернавака, Мексико. Това беше едно голямо събрание от няколкостотин души от различни църкви от цяло Мексико. Когато пристигнах, бях придружен от обучени разпоредители до първия ред. Директно пред мен имаше три гигантски говорителя, подредени един върху друг. Докато чаках да започне службата, аз не си помислих наистина къде бях седнал. Когато тимът за хваление удари първия акорд, разбрах понятието за Сблъсъка. Спрях да чувам и започнах да отвърщам на вибрациите, минаващи през тялото ми. Спомням си възприемането на този момент повече от всичко, което беше изпято.

Как чуваме Бог, е важен аспект за получаване на благословение. Святият Дух постоянно ни говори за благославяне (вижте Марк 4:3-9). Вземете за пример притчите, които Исус говореше. За слушателите, историите на Исус бяха просто това – истории. Значението и истината бяха скрити от тях. Разбирането на истината беше техният билет към истинската свобода. Но въпреки че всички те имаха уши, те не ги разбираха (вижте Марк 4:10-12). Той наистина иска да знаем тайните на Божието Царство. Думата *тайна* просто означава, че това не може да бъде открито с един случаен бърз поглед. Това, преведено на моя език, е като „нещо, което не може да бъде видно чрез естествено разбиране“. Да има среща в присъствието на Господ, прави някой да види тайните от гледната точка на Христос и тогава те повече не са тайни. Тези тайни карат човека да благославя, когато обстоятелствата могат да го карат да иска да проклине ситуацията.

Неверието и съмнението също могат да правят това. Получавали ли сте някога нещо от някого и първата ви мисъл да е била: „Чудя се какво иска той от мен?“ Хора, които им е трудно да се доверят поради неизпълнени обещания, а може би и защото са били измамани в някаква форма, ще им е трудно да приемат благословение, което им се дава. Бог не разочарова. Разочарованието идва от предубеждение, което никога не е било от Бог. Бог е съсредоточен върху решенията, а не върху разочарованията. Благословието е пълно с Неговите намерения за вашия живот, които са разкрити чрез Неговото писано Слово, но се освобождават като катализатор, когато са изговорени или са в молитва за някого.

Отхвърлянето на благословието не е единственото предизвикателство. Временното приемане на благословието и после обезценяването на неговата сила, както и оставянето да си отиде, е друго предизвикателство.

Вярващите могат да вземат святите неща на Бог (като пророческо слово) и да ги хвърлят пред хора, които очевидно не ги ценят. Не е приятна гледка, когато свинята стъпква Божиите неща под краката си. Ние губим благословието, понеже някой, който презира пророчеството, е повече запознат с проклинането отколкото със силата в благославянето.

Те не трябва да бъдат изненадани, ако се открият набутани в същите обстоятелства след години. Обаче, на нас ни е даден катализатор от Бог, който да ни избави и да ни доведе в пълнота на живот на радост и изобилие. Отвърщането от словото на благословение води до вбесяващи периоди, които просто се повтарят отново и отново. Ние трябва да се съгласим с благословието. Въпреки че изглежда по-лесно да се вярва на лъжата вместо на истината, и двете изискват подобно действие – вяра в нещо по-голямо от нас. Ако на лъжата или проклятието им е даден живот чрез вярване в тях, тогава те стават по-големи от нас, а не след дълго те заемат позиция на власт до точката да поглъщат нашите мисли и да разкъсват надеждите ни.

Така че къде ще падне семето на Словото в живота ни? Край пътя, където да бъде открито от птиците на скептицизъм? Където слънцето може да опърли и да изгори всяка радост от живота? Задушавано от грижите за живота? Не трябва да бъде по този начин. То може да падне в сърцата ни, в плодоносната почва на вярата. Ние можем да станем опитни в боравенето с непресторената истина чрез благославянето, а това ще ни предпази да не бъдем измамани от проклятията.

ПРИЕМАНЕТО

В един миг всичко се променило. Той бил разочарован и вбесен. Другата кола не карала достатъчно бързо в лявата лента. Въпреки това, те не го оставили да мине, нито пък се опитали да свият в по-бавната лента. Възбуден в този момент, човекът блъснал силно превозното средство на семейството. Колата полетяла в насрещния трафик и се ударила челно. Мигове по-късно той научил, че всеки един човек в превозното средство бил убит. Неговият неконтролируем гняв сега се оказал трагичен и убийствен. Неговата ярост на пътя превърнала това, което трябвало да бъде ваканционно празненство, в кошмар.

Действията на проклинащите никога не намират благосклонност, без значение колко много се опитват да оправдават причините за действията си. При този човек, мисълта, че някой му е пречел, е довело до насилствена смърт. Гневът му произхождал от живот на проклинане, а яростта на пътя, била просто още една стъпка в тази прогресия. Това му струвало неговото наследство и всяко благословение, което било на негово разположение. Ако той беше благославящ, резултатът можеше да бъде много по-различен. Проклинането в някои случаи е въпрос на живот и смърт на тялото; в други случаи е въпрос на живот и смърт на душата.

Спомнете си за момент притчата за блудния син и за неговия по-голям брат. Въпреки че по-големият брат вярно служеше в дома, той беше обиден от своенравието на брат си. Той също беше обиден от незаслужената любов, която баща му имаше към този разточителен син. На него му беше много трудно, когато брат му се върна и когато беше възстановен в благосклонния статус, а също така беше направено парти в чест на неговото завръщане (вижте Лука 15:11-31). В същия ден той беше смаян да научи от

баща си, че е можел да има парти през цялото време. Той е можел да празнува с приятелите си постоянно. Той не е можел да се наслаждава на своето наследство поради гнева и несправедливостта към своя брат. Неговото проклинане му пречело да има взаимоотношение с баща си. Вместо това се задоволявал само с работно взаимоотношение. Той никога не открил интимността, на която можел да се наслаждава с баща си. Сърцето му било на другия полюс от това на баща му. Неговата природа била по-близка с проклинане и съдене само на обстоятелствата, докато тази на баща му била разположена повече към благославяне. Тъй като бащата имал благославящо сърце, той можел да види чрез вяра в бъдещето и да види завръщането на сина си. По-големият брат никога не разбрал желанието на баща си да благославя брат му.

Нашето наследство може да бъде задържано, понеже не виждаме с очите на благословието както нашият небесен Баща. Принципът за сеенето и жъненето определено работи тук. Когато проклинаме и говорим срещу милостта и волята на Бог, нашия Баща, ние сме заслепени и не можем да видим нашия дял в наследството.

Тези, които благославят, виждат неща в противоположния дух от този на световната система, който е повече предразположен да проклина всеки, който не е толкова окаян като тях. Божието Царство е приложимо днес. Въпреки че сме в този свят, ние не сме част от неговата система. Божието Царство е Царство, обявяващо добри новини. Тази световна система, обаче, обявява робство чрез проклинане. Този начин на живот е изпълнен с гняв и с много недоверие. Хората, които са свързани с проклинане, са повече склонни да мамят без угризение на съвестта, понеже проклинането закоравява сърцето.

В евангелието на Йоан това противоречие на културата е смело посрещнато.

*От дните на Йоан Кръстител до сега Небесното Царство
страда от насилие и насилник го взема със сила (Матей 11:12).*

Ние обикновено мислим за насилието като нещо, което е войнствено и гневно. Насилие – *биадзо* – е преведено като „изтласкване“.¹² Идеята е, че когато нещо изпълва пространството, то изтласква това, което е било преди. Например, една чаша пълна с вода избутва навън всеки прахоляк, който е попаднал в чашата. Когато Исус идва в нашия живот, Той ще избута онези неща, които са в опозиция на Неговата природа. Рецептата за разчупване живот на проклинане е той да бъде изпълнен със Святия Дух, Който ще говори от природата на Христос.

Плодовете на Духа са любов, радост, мир, търпение, милост, доброта, вярност, благост, самоконтрол (вижте Галатяни 5:22-23). Това са атрибути на благославяне. Интересно е, че те са споменати като плодове на Духа. Тези качества са развити в онези хора, които са склонни да благославят. Благославянето не оставя никакво място за тъмната страна на проклинането. Изкуството на благославяне има своя си начин да изтласка това, което не е му е мястото там. Проклинането е изтласкано и не намира никакво място да предприеме атака.

Любовта и милостта, които се открояват, са характеристики на Неговото Царство. Те изтласкват гнева и фалшивите осъждения. Културата на благославяне и културата на проклинане са винаги във война. Благославянето води до вяра и до угаждане на Господ, докато културата на проклинане води до неверие и осъждение.

¹² BibleSoft's New Exhaustive Strong's Numbers and Concordance with Expanded Greek-Hebrew Dictionary. CD-ROM. BibleSoft, Inc. and International Bible Translators, Inc. *biadzo* (971).

Ефесяни ни казва да се облечем с новата си същност, която е създадена в Божия образ. Да оставим лъжата (проклинането), да говорим истината (благославянето) един на друг. Не давайте място (възможност) на дявола. (вижте Ефесяни 4:25-28).

Дяволът търси възможности да извърти и замърси чрез проклинане това, което Бог е благословил. Много пъти, когато това ни се случва, ние изстрелваме обратно реактивни снаряди и преди да разберем, ние сме срещу проклинане с още повече проклинане. И си тръгваме от това с чувство на осъждане. Единственият начин да спечелим тази война е не да се противим на злото със зло, а да даваме благословение. Нищо не обезоръжава проклинането повече от това да даваме в замяна благословение. Благословението винаги триумфира над проклятието. Исус каза, в Лука 6:28: *„Благославяйте тези, които ви кълнат, молете се за тези, които се отнасят зле с вас“*. Ето тук я имаме – стратегията за побеждаване на дявола. Дяволът се опитва да ни изкуши да се борим срещу злото със зло. Исус каза, че победата е в благославянето. Запомнете, благославянето е обявяване на Божията възнамерявана благосклонност за тях, а не това, което заслужават. Благословени са милостивите; те ще получат милост. Благославянето и милостта са партньори, и когато ги показваме, ние жънем благоразположението, което те носят. Не знам някой, който да не се нуждае от повече благосклонност или милост.

Да се говори благословение, е съгласяване с това, което Бог вижда като потенциал в живота. В същото време, когато даваме това съгласяване, врагът се опитва да открадне вярата ни в Божието Слово, като рисува различна картина за нашата съдба. Дали е атрактивна, или мрачна, ние не трябва да вярваме на заместващите заглавия на врага за деня. Божият Дух ще *„издигне стандарт“* срещу врага (вижте Исаия 59:19 NKJV). Повечето хора разглеждат този стих така: *„Когато врагът дойде като потоп, Духът на Господа ще издигне стандарт срещу него“*. Обаче, първоначално това е било преведено така: *„Когато врагът дойде, като потоп Духът на Господа ще издигне стандарт срещу него“*. Запетаята е като благословението – когато благославяме, ние променяме значението от *„врагът е силен като потоп“* в *„Господ е потопът“*, който ни защитава в завоюването.

Стандартът е бил знаме, което показва, че битката все още продължава. Мисля, че стандартът, който развяваме, е благославянето и той обръща посоката на битката в победа. Начинът, по който дяволът ни поражда, е да ни придума да се съгласим с него, както беше в случая с Валак и Валаам (вижте историята в Глава трета). Дяволът може да не е единственото предизвикателство за приемането на благословение. Израстването в среда, където благославянето не е извявано от някой родител или настойник, може да изглежда трудно. Следователно, ако хората ни ругаят, ние веднага се защитаваме със съответен залп от същите неща. За щастие, ние имаме възможността да променим тактиките си и очакванията си чрез развиване на благодарно сърце, което дава благославяне вместо проклинане.

Тези, които се научат да благославят изкусно, ще достигнат до своята съдба много по-бързо. Тези, които си мислят, че силата им лежи в тяхната закоравялост на сърцето и ума, за да сломяват някого с думи, са по-далеч от Божия план, отколкото знаят. Благославянето е един начин, по който показваме, че наистина се доверяваме на Бог, защото оставяме изхода на Него. Проклинането може да се усеща като добро за момента от грубата страна на нашата плът, но крайният резултат е, че ние падаме в същата яма като нашия враг. Правилата на дявола съдържат план да ви накара да гледате към области на неизпълнени желания и да обвинявате Бог за това, че е бил неверен към вас. Не звучи ли това нелепо? Е, помислете – оплакването е един начин да

кажем: „Боже, Ти не Си Си свършил добре работата да се погрижиш за мен, защото...не знам си какво “. Оплакването беше главното нещо, което ядосваше най-много Бог в децата на Израел, докато бяха в пустинята. Да отхвърляме благославянето, е да отхвърляме Божието пророческо влагане в живота ни. Забелязвали ли сте, че понякога, когато се опитвате да благославяте някои хора, те извършват нещо долно?

Някои са толкова сломени, че всяко благословение, поставено върху тях, ще им изглежда чуждо. Но ние трябва да продължаваме да благославяме, позволявайки на Духа да работи и да разчупва щита на смърт около тях. Когато веднъж са свободни, те ще станат силни проповедници на благославянето. Бог изговори благословение върху Авраам, за да може той да стане благословение за всички семейства по земята. Бог каза:

Ще благословя онези, които те благославят, и този, който те проклена, ще го прокълна, и в тебе всички семейства по земята ще бъдат благословени (Битие 12:3).

Бог въведе благословието на земята чрез човек. Той благославя някои, за да могат те от своя страна да благославят други. Благославянето произвежда заразяване. Когато едно семейство започне да практикува благославяне, това ще причини реакция, която ще повлияе на целия дом. То тече от главата на дома надолу към всеки един и от учителите през децата и към техните приятели. Благословието не може да бъде спряно.

Авраам стана благословение за всички семейства, понеже, когато Бог го благослови, той прие това. Ако Авраам не беше приел благословието, тогава той нямаше да може да бъде баща на много народи. В такъв случай Яков нямаше да може да бъде наблизно, за да положи ръце върху синовете си и да декларира Божието намерение за бъдещите поколения.

Всяка декларация на Бог върху живота ни изисква отклик. Това е съществено за приемане на благословение. На Мария не ѝ струваше нищо да отговори на ангела, съобщаващ ѝ безупречния замисъл. Тя каза: „Не знам как може да стане това, тъй като не съм била с мъж, но въпреки това, *’нека да ми бъде според твоего слово“*“. Тя не можеше да разбере логиката как може да стане това, защото то със сигурност не беше нормално. Въпреки това тя прие декларацията върху живота ѝ като благословение от Господ. Нейният отговор излезе от едно смирено и благоразположено сърце. Обаче, аз чувам хора да казват, че когато получат пророческо слово, те го слагат на рафта. Никъде Писанието не говори за рафт, на който да слагаме пророческите слова. Ако не е Бог, защо трябва да си разхвърляте рафтовете с тях?

Просто приемете словото на благословение и оставете останалото на Святия Дух. Пророческите слова, които дават живот, трябва да се вярват, да се приемат и да се поливат чрез молитва. Мария, майката на Исус, направи това (вижте Лука 1:38). Вместо да се опита да си го представя, Мария просто се съгласи с Бог. Вярването и приемането на словото на Господ не оставя никакво място за врага да си играе умствени игри, както направи с Адам и Ева в Градината. Той прави това, като ни задава въпроса: „Каза ли наистина Бог...?“ Когато вярваме на Бог, нашите сърца са чувствителни към Него и ние сме добра земя, готова за семето на живота. Вместо да повтаряме заплахите и последствията, защо да не ги благославяме с потенциала на Божията благосклонност. Старата поговорка е истина: „можете да хванете повече мухи с мед отколкото с оцет“. Някои са използвали оцет години наред, понеже те са израснали в оцет. Исус иска да имаме вкус на мед, така че да не се връщаме в оцета. Защо не опитате нещо такова?

„Бог възнамерява да станете успешни и да бъдете мъж или жена на Бог. Вие ще пораснете и ще Го наречете благословен. Всичките дни на живота ви ще бъдат изпълнени с велика радост. Мнозина ще бъдат благословени поради вас“.

Представете си. Какъв различен свят ще направи това.

Ние естествено сме привлечани от хора, които благославят, дори и да ни искат парите! Има една банка близо до дома ми, която местни групи и организации използват за набиране на средства. За набирането на средства за своите събития гимназиите понякога използват групи от абсолютни лидери, за да привлекат вниманието. Забелязах, че хората им дават пари, понеже те са пламенни в това, което правят. Също забелязах, че получават най-много пари не тези, които, съобщават целта за набирането на средства, а онези, които благославят другите, като казват: „Бог да ви благослови“. Посланието им беше: „Аз не търся нищо в замяна, нито пък ще ви кажа всичко, към което се стремя, но просто ви благославям“. Отношения като това отделят организации като Армията на спасението от другите. Те благославят другите, като демонстрират даващото сърце на Бог. Почти всички биха благославяли, когато им е дадено нещо в знак на благодарност. Но когато можем да благославяме, без да трябва да получим нещо в замяна, тогава ние се приближаваме до сърцето на Божието Царство.

ОБЕЩАНИЕТО НА ТАТКО

Спомням си като дете, че баща ми обеща да подари на брат ми, Ренди, един кон. Той искаше кон повече от мен. Аз държах на колело.

Отвеждайки Ренди настрани, аз го предупредих: „Те няма да ти подарят кон. Искат само да изхвърлиш боклука“.

Ренди не се повлияваше лесно. „Не, те ще ми подарят кон!“

„Имал ли си някога преди това кон?“, настоявах аз. „Помисли човече, помисли!“

Но той все още беше настроен да получи този кон, така че аз не преставах. „Само помисли за това. Какво те кара да мислиш, че ще получиш кон?“

„Ти не знаеш за какво говориш“. Защищаваше се Ренди.

Скоро след като родителите ми надушиха разискването ни, татко увери Ренди, че когато му дойде времето, той ще може да има кон. Аз се занимавах с Ренди, докато по-големият авторитет не остави повече съмнения. Тогава аз се покаях за това, че играх като адвокат на дявола.

Когато Ренди повярва, аз повече нямах никаква сила или власт над него. Когато веднъж изберем живот и се съгласим с това, което казва Бог, съмнението губи своята сила. Приемайки обидите, всяко слово, посято в живота ни чрез благословения, започва да загубва значението си, понеже обидите изглежда са отнели надеждата, че нещо добро може да се случи. Всички ние знаем, че отлаганата надежда прави сърцето болно. Имах един такъв разговор с едно от децата ми. Синът ми беше убеден, че неговият приятел знаел за какво говори той, а аз не.

Объркан, аз попитах: „Ти вярваш на твоя малък приятел, който не е живял повече от 15 години и никога не е пътувал извън страната, нито е карал автомобил, повече отколкото на моята дума?“

Отговорът му беше болезнен. „Е, той познава някого, който познава някого, който пък познава някого...“

Знаех накъде води това. „ОК, върви и нека той да те благослови“.

Нашата поддръжка изтича от този, на когото изберем да вярваме. Когато Святият Дух ни подтиква да не избираме нещата, които са противни на природата на нашия небесен Баща, то е защото Той очевидно знае по-добре.

Истината за благословието е тази – ние можем или да изберем да живеем благословени, или проклети. Бог няма да ни насили и никой няма да ни извие ръката, за да изберем едното от двете. Дори израилтяните, Божият народ, трябваше да изберат.

Днес викам небето и земята за свидетели против вас, че положих пред вас живота и смъртта, благословието и проклетията; затова, изберете живота, за да живееш, ти и потомството ти; избери да любиш Господа твоя Бог ...това е животът ти и длъжината на дните ти... (Второзаконие 30:19-20).

Беше или едното, или другото, но те не можеха да имат и двете. Да „живеем“ и да имаме „живот“, означава, че сме „дошли до пълнотата на това, което Бог е възнамерил“. Бог е възнамерил изобилен живот. Живот, преминал в Божието благословение, не познава никаква посредственост. В тази позиция благословието на земята е освободено към нас и ние се наслаждаваме на цялостен живот.

Бог прави благословиенията толкова постижими и достъпни. Религията прави това толкова невъзможно и трудно за постигане. Но благословиенията са достижими и близки до нас. Те са за тук на земята и Бог знае, че ние се нуждаем от тях.

Понеже тая заповед, която днес ти заповядвам, не е много мъчна за тебе, нито е далеч. Не е на небето, за да кажеш: „Кой ще се възкачи за нас на небето да ни я донесе, така че да я чуем и да я изпълняваме?“ Нито е от татък морето, за да кажеш: „Кой ще премине морето за нас да ни я донесе, така че да я чуем и да я изпълняваме?“ Но думата е много близо при тебе, в устата ти и в сърцето ти, за да я изпълняваш (Второзаконие 30:11-14).

Когато сме новородени, ние сме родени в живот на разбиране на самата природа на Бог. Ние заобикаляме това, когато го направим твърде сложно. Божията воля е да Го обичаме със сърцето си, ума си и силата си и от това идва структурата, върху, която градим останалата част от зданието.

А Той му каза: „Да обичаш Господа, твоя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа и с целият си ум“ (Матей 22:37).

От това разбиране ние ставаме възприемчиви. Истината не е, че ние трябва да се научим как да получаваме чрез благословение. Бог иска да Му се вярва. Неговите думи и обещания не са за спорове, нито пък Той ще Си ги вземе обратно. Бог толкова ни възлюби, че плати цената за нашето изкупление, за да можем да станем всичко, което отразява Него. Ако даваме времето си и вниманието си на обвинителя, тогава ние

забавяме пътя си към обещанието. Нашата паднала природа се подчинява на вярване на страшното и негативното.

Като дете си спомням времето, когато се прибирах у дома от училище и разказвах на мама: „Този и този казаха, че съм отворителен“.

Дочувайки разговора, брат ми се намесваше: „Отдавна ти казвам това“.

Без да му обръща внимание, майка ми потвърждаваше любовта си към мен.

„Погледни ме! Казваше тя: „Аз мисля, че ти си най-доброто нещо, което някога се е случвало в живота ми. Радвам се за деня, в който ми казаха, че имам син“. Майка ми беше такава радост. Тя ме учеше, че аз имам избор дали да слушам децата в училище, или тези, които ме обичат. Въпросът е кого ще слушате вие? Отговорът на този въпрос е повратната точка към успеха?

Могат да дойдат ситуации, които да ни разтърсят до сърцевината ни. Точно както моя инцидент в Старбъкс. Но аз научих един урок на живота. Мислейки върху драмата в Старбъкс, това позволи на обвинителя да стане част от моя живот. Размишляването върху думите на човека отново и отново без никакви отговарящи на удара думи на благословение беше отслабващо. Аз приемах проклятието и отхвърлях благословието. Така че трябваше да направя обратното. Божието решение за моята дилема беше да размишлявам върху Божиите обещания за мен като син и да благословя човека, който изсипваше проклятията. Нищо не измива и не имунизира ума срещу проклятието както уверението на бащата към сина. И така, без значение дали проклятията идват очаквано, или се промъкват, ние можем да се научим да отговаряме в силата на благославянето. Бог е добър и Той е истинен. Ако Неговите намерения към нас изглеждат твърде добри, за да са истина, това е, защото Той е добър и е истинен. Вярвайте на това, което Той казва за вас, за да преуспявате и да бъдете в здраве.

МОЛИТВА

Татко, изчисти от съзнанието ни онези неща, които държат сърцата ни и умовете ни в окови. Днес ние избираме живот вместо смъртоносните думи и ние избираме да вярваме това, което Ти казваш за нас. Тъй като вярата идва от чуване в настоящето, а не от това, което е чуто в миналото, ние се нуждаем да чуем слово днес.

Татко, прости ни, че сме яли от дървото за познаването на доброто и злото, което е проклето. Днес ние избираме да започнем да ядем от дървото, което има изобилно благословение в плода си. Благодарим Ти, че Ти не ни даваш това, което заслужаваме, а ни даваш това, което Ти желаеш. Прости ни за това, че се радваме, когато лоши неща се случват на другите.

БЛАГОСЛОВЕНИЕ

Днес аз благославям физическото благосъстояние и разчупвам немоцта от вас. Благословието на Господа е здраве и пълнота. Благословието не е далеч от вас, а то е в устата ви. Бъдете пълни с Божието благоразположение във всичко, което благославяте.

ГЛАВА ОСМА - СИЛАТА НА ЕДИНСТВОТО

Беше като нервно напрежение, надвиснало в стаята. Нашето планирано посещение в малкото Библейско училище изглеждаше ненавременно. Имаше заплахи от съседния диктатор, а също и напрежение между двете страни. Заплахата се състоеше от изпитателна ракета. Преговорите се бяха провалили и никой не беше сигурен какво ще стане след това. Враждебността към американците само прибави към заплахите. Един редактор на християнски вестник помоли за интервю. Първият въпрос беше за заплахите от ракети: „Ще стои ли Америка с нас?“ Аз му казах, че не мога да говоря за Съединените щати, тъй като не съм посланик. Можех да разбера желанието и неговата упоритост за някакво успокоение на своите читатели. Той искаше потвърждение дали тези заплахи бяха белег за последните дни.

Аз му казах: „По-големият въпрос е как ще отговорят християните на врага? А не как ще отговори твоят враг на теб“.

Беше ми казано, че ще има голямо събрание на църковни лидери с цел да се молим срещу близкия диктатор. Предположих, че те ще благословят врага си. Той изглеждаше, като че ли не разбира. Наистина, той не разбираше. Неговото разбиране за благославянето беше да направи нещо добро за някого, а да бъде добър, беше последното нещо, което той искаше да прави. Аз обясних, че Исус учи в Матей 5:44 да обичаме враговете си и да благославяме тези, които ни кълнат. Благославянето не означава, че им давате власт над вас, а по-скоро то е да се молите за тях за Божията воля. В края на краищата, нашето воюване не е срещу плът и кръв или с общоприети средства. Аз можах да демонстрирам какво представляваше благославянето на диктатора и какво възнамерява Бог за него. Той можа да види разликата между това, което той знаеше за благославянето, и благославянето, което има сила над врага.

По-късано ние си говорихме как молитвеното събрание се промени от молитва за смърт върху лидера в говорене на Божиите желани намерения за него. Аз забелязах в новините около седмица след това, че заплахите от ракети спряха и преговорите бяха подновени. Не знам до каква степен имаше значение промяната в молитвата като цяло, но знам разликата, която става в тези, които се приспособяват да се молят с благославяне.

СИЛАТА НА ЕДИНСТВЕНИЯ

Езекиил беше при реката, където чу гръмотевичния шум. Той се спря и се обърна на север по посока на шумотевицата. Към него се приближаваше огромен буреносен облак със заслепяваща светлина, излъчваща се отвътре, а после от вътрешността се появиха четири блестящи същества. Всяко създание имаше четири лица и четири криле и от всяко същество изскачаха светкавици, които се движеха напред и назад сред тях. Езекиил знаеше какво беше това, а това не беше обикновена вихрушка (вижте Езекиил 1:1-21). Беше небесно видение. Той продължи да наблюдава:

Когато вървяха, вървяха към четирите си страни; не се обръщаха като вървяха. А колелата им бяха високи и страшни; и колелата около тях четири бяха пълни с очи. И когато вървяха живите същества, и колелата вървяха край тях; и когато се

издигаха живите същества от земята, и колелата се издигаха
(Езекиил 1:17-19).

Удивен, Езекиил наблюдаваше, докато тези създания показваха една необичайна сцена на единство. Всяко същество беше мощно и изглеждаше страховито, но всяко следваше *„където духът щеше да отиде...без да се обръщат, докато вървяха“* (Езекиил 1:12).

Те никога на развалиха редиците, нито пък главите им се обърнаха, докато се движеха. Лицата им бяха насочени напред, те се движеха с Божия Дух в това въртене на колело в колело (вижте Езекиил 1:15-16). Въпреки че бяха много близко, никое от съществата не настъпваше другото, никое не се опитваше да издигне себе си над другите. Те се движеха като едно. Каква съвършена картина на единство!

Живеенето и движението в единство като вярващи поканва Господ да се изяви. Повече може да се извърши чрез единство, отколкото без него, но това просто зависи от този, който обединява. Единството е средство за освобождаване на благословение в местното тяло. Бог се движи чрез и в Своето тяло. Ние сме „грозд“ с потенциала да бъдем направени на ново вино (вижте Исаия 65:8). *Обаче откъснете едно зърно от грозда и то ще стане стафида, пресъхнала без никакъв сок.* Така че, за да се избегне повреденият плод и да се създаде единство, тези съставки са необходими – правилно свързване с лозата, съобразяване с тези, които също са свързани, комуникиране с тези, които ви водят, и съдействие в полза на цялата жътва.

Съвещавайте се заедно. Събирайте се. Срещайте се. Това прави *връзката* възможна (вижте Евреи 10:25). Да се научим да се разбираме, се получава, докато общуваме и се покланяме заедно. Възможности за правилно свързване с лозата се подхранват там. Част от това да се забавляваме заедно е да се учим един от друг и да допускаме другите в живота си. Също така можем да променим някого, вместо да ни дава, да сее в нас. Ние никога не знаем, когато присъстваме в даден момент, дали за някого това е от значение на живот и смърт.

Със свързването идва *съобразяването* – мислете повече за това, как нашите действия въздействат на тези, с които се свързваме. Съобразяването знае как да функционира правилно в обща обстановка. Съобразяването е да усещате тези около вас, така че те да не се чувстват незабележими. Как действате на обществено място, е различно от това, как действате, когато сме сами. Вие можете да кажете дали сте съобразителни, или не според това, как се чувстват хората, когато сте били там. Повишавате ли нивото на мир и на радост, или те са изтощени от вашата компания? Разбирайки правилното свързване и бивайки съобразителни как се приспособявате в групата, вие ще имате чувствителност как да благославяте.

Съгласието в местното тяло не означава, че всеки един е на една и съща вълна. Не става въпрос също всеки да върши едно и също нещо. По-скоро то е свързано със стигането до такава степен на съгласие, което Святият Дух казва. Ходенето в съгласие просто означава, че всички ние търсим същия резултат. Хората затъват в съгласяване с методи и губят виждане за крайния продукт. Различните мнения и тълкувания на Библията са създали достатъчно обтягания и разногласия сред грозда, което отнема от крайната жътва. На поклонението, например, се гледа от някои като пеене, докато други го виждат повече като преживяване. Вместо поклонението да става разделителна точка, защо да не се съгласим с Писанието, вместо да се разделяме относно стила?

Давид ни даде модел за поклонение (вижте 2 царе 6:14-16). Той беше много демонстративен в своето изразяване на поклонение, до степен на викове на хвала и

танцуване. Ако танцуването не е част от нашето основно поклонение, ние сме склонни да не сме съгласни с това, което не сме преживели, въпреки че то е библейско. Можем да видим, че съгласието не е свързано толкова с това, което харесваме, колкото с това да стигнем до финалната линия. Да бъдем в единство със Святия Дух, означава една среда на благословение да ни завладее.

Описанието на Езекиил за колелото показва как всяко създание е различно, с различно виждане; но когато те се движат, тези, които са отзад на колелото, трябва да се доверят за посоката, въпреки че не водят. Когато има нужда другите създания да се движат в посоки, към които те са обърнати, тогава те всички се движат в съгласие, защото покорството на групата е по-важно от индивидуалната идентичност.

Съдействието е работено заедно като в едно тяло с Духа на Господ. Той води, ние следваме. Можем да бъдем приятно изненадани от това, как личните ни желания биват задоволени в процеса. В един брак има единство, когато съпругът и съпругата са отворени за водителството на Святия Дух и Му позволяват да ги движи като едно. Моята съпруга, Дайан, и аз не трябва да споделяме едни и същи виждания, но все пак сме в единство, защото все още сме в съюз. И двамата искаме същия резултат – да угодим на Господ. Съдействието е просто да се действа заедно за една и съща кауза. Без съдействие няма да има действие на групата. Благославянето е начин да се съберат заедно различни части на тялото на Христос, за да се извърши пожънването на плода. Успехът или неуспехът на всеки риск зависи от единството на тези, които виждат крайния резултат като по-възнаграждаващ отколкото успеха в личен план.

УХАНИЕ НА ЖИВОТ

Колко добро и угодно [колко благоуханна миризма] е да живеят [и да се свързват] братя в единство. То е като скъпоценното миро на главата, което слизаше по брадата, Аароновата брада... (Псалм 133:1-2).

Единството между братя е сладко, и да, така трябва да бъдат нещата! Почти можете да чуete копнежа или дори въздишката в тези думи, защото където го има това, тогава животът е приятен. Когато отсъства, следата от борбата е отблъскваща дори за Бог. Така че Давид, псалмистът и човекът според Божието сърце, копнееше за това единство. След като беше помазан за цар на нацията, той имаше подкрепата на твърди последователи, но бягаше от царя, когото щеше да замени! Воюването беляза живота му. Въпреки това сърцето на Давид копнееше за присъствието на единство.

Той знаеше, че единството създава една комбинация, която е приемлива и привлекателна, достатъчно чудесна, че да покани Бог да дойде сред тях. Неговото ухание е подобно на аромата на скъпоценното Божие помазание – Божия подпечатан аромат. Да, Господ обича ароматите! Мойсей беше инструктиран да направи благоуханното миро, за да се отделят хора и прибори, които да се използват изключително за служба (вижте Изход 30:22-25). Резултатът от комбинирането на смирната, канелата, захарната тръстика, касията и маслото беше, че направиха аромат, който не беше подобен на никой друг. В роба, просмукана с това миро, първосвещеникът влизаше в Светая светих, за да принесе кръвта на изкуплението за покриването на хората през следващата година. Това миро за помазване напомняше на Давид за единството на братята, работещи заедно за една цел. Давид също каза, че

където има единство, там също има заповядано благословение от Господ. (вижте Псалм 133:1.)

Забележете, че единството е среда, която призовава Божието благословение. Мирото за помазване поставя разлика между обикновеното и земното от Святото. Тези, които схванат какво означава да благославят, а не проклинат, най-вероятно ще преживеят единството на Святия Дух и една среда, която носи благосклонност.

Докато бях в Лондон, между полетите аз се осмелих да вляза в една парфюмерия. Това не беше просто магазин, в който се продаваха парфюми, това беше аптека за парфюми. Искях да взема някакъв парфюм за Дайан. Мислех, че щеше да бъде много творческо от моя страна да наглася специално съчетание за нея. Да избира съставните части, които исках да смеся, беше доста предизвикателно. Някои от миризмите, които наистина харесвах, не се съчетаваха с други миризми, които бях избрал. След известно време, парфюмеристът - експерт, вземайки поръчката, ме попита: „Това за вас ли е?“

„Не, за съпругата ми е“.

„Всъщност“, каза тя, „трябва да е тука, за да мога да съчета парфюма за нейното тяло“. Тя ми обясни, че всяко тяло взаимодейства различно с ароматите. Тя каза: „Аз мога да го съчета химически за вашето тяло, но не и за нейното“.

Това е като единството на благословието - вие трябва да присъствате там, за да работи чрез вас. Заповяданото благословение може да бъде създадено в някой дом, като присъства в семейството, така че химията на всички различни части да може да се съчетае за един аромат, който ви помазва за специална употреба.

*И ходете в любов, както и Христос ви възлюби и предаде Себе Си за нас принос и жертва на Бога за **благоуханна миризма** (Ефесяни 5:2).*

Благоуханието е подходящо за тялото на Христос – вярващи, които ще освобождават този аромат. Единството е сладък аромат, но повече от това, то е мощна комбинация, когато е смесено с благословение.

Давид обрисова помазанието на единството като скъпоценното миро, стичащо се по брадата на Аарон и стигащо до края на робата му. Мястото, където то се установяваше, беше на ресните – най-наситената част от робата. Най-силният и мощен аромат на помазанието не беше на главата, където то се изливаше, а на ръба на дрехата, където то се събираше. Точно както реката, изтичаща от трона на Бог, става по-дълбока, колкото по-далеч тече от своето начало, така е и с помазанието (вижте Езекиил 47:1-5 NLT). Достигането до наситена точка е съществено за помазанието, защото там е, където се случват знаменията и чудесата.

Една жена, която страдаше от кръвотечение, откри тази точка на наситеност (вижте Марк 5:25-34). Тя беше болна и беше разорена. Нейната история може да бъде историята на всеки. Неизлечимите болести имат потенциала да убиват надеждата и да свършват спестяванията ни. Но Исус беше в града. Проправяйки си с бутане път през тълпата, тя се протягаше към своето чудо и докосна подгъва на дрехата Му. Тя откри заповяданото благословение и живот потече в тялото ѝ, разчупвайки проклятието на години на немощ.

Ранните последователи на Исус също откриха тази точка на наситеност. Няма съмнение, че Неговото възнасяне на Небето остави в тях копнеж за комфорта от Неговото присъствие. Очаквайки пристигането на Помощника, който Исус им обеща,

те чакаха – 120 от тях, в тази горна стая (вижте Деяния 2:1-4). Тогава това се случи един ден, докато те бяха заедно. Святият Дух слезе и помазанието на Неговото присъствие падна върху тях. Ние сега сме получатели на тази наситеност на Господ.

Помислете за това в смисъла на освобождаване на благословение. Винаги, когато благославяме нещо или някого, има точка на наситеност, която трябва да се достигне, за да се вземе това благословение. Предизвикателството е да не се предаваме, преди да сме я достигнали. Ние не я знаем, нито пък я определяме, тази точка. Наситеността е ключът. Както изглежда, трудните ситуации или трудните хора най-вероятно се нуждаят от по-голяма наситеност в благославянето точно както постоянно поливаме нещо, което искаме да порасне. Това прицелено благославяне насища волята на Бог за този човек, докато тя се извърши. Божието слово *рема* (разкритото Божие слово) идва до нас, докато накисваме ситуацията или човека с благословение. Тогава Той променя ситуацията от невъзможна във възможна. Точката на насищане не е свързана само с чудеса, но с мястото за потичане на благословието. За да достигне тази точка, помазанието не трябва да бъде възпрепятствано.

КЪДЕ Е „ТАМ“

В това особено указание то беше наречено „там“. Това беше точката на насищане. Това беше върху краищата на дрехата, мястото, където мирото на помазанието естествено се концентрираше, и именно там Бог беше заповядал благословието.

То е като ермонската роса, която слиза на сионските хълмове; защото Господ там е заповядал благословието [барак] – живота до века (Псалм 133:3).

Така че, когато Бог казва „там“, Той има предвид, където има насищане, без значение дали е с единство, или миро на помазание. Това е насищането на благословието.

Има благословение и после има и заповяданото благословение. Първото е да се благославят хората по обичайния начин. Заповяданото благословение е специфично. Това е еврейската дума, *цавах*, която означава „да освободя или да изпратя специфично послание до някого или нещо“ или „да назнача, да се свържа или да се присъединя“.¹³ Така че, когато кажа: „Обичам те“ на моята съпруга, въздействието от тези думи е по-голямо за нея, отколкото ако кажа същото на събранието. Такава е силата на назначеното благословение.

„Заповядано“, също означава „власт“. Заповяданото благословение носи власт със себе си, така че то ще извърши това, за което е било изпратено (вижте Лука 1:37). Един ангел се яви на Мария, съобщавайки ѝ, че тя ще зачене от Святия Дух и ще роди Месията, доста голяма гаранция за това благословение. Когато ангелът каза, че „нищо“ не е невъзможно за Бог, той буквално казваше, че „Никое прясно изговорено слово няма да бъде без способността да извърши това“. Словото *рема* от Бог има способността в и на себе си да извърши това, за което е предназначено да извърши.

¹³ BibleSoft's New Exhaustive Strong's Numbers and Concordance with Expanded Greek-Hebrew Dictionary. CD-ROM. BibleSoft, Inc. and International Bible Translators, Inc. *tsavah* (6680).

Има помазание, свързано със заповяданото благословение. То е мощно помазание да донесе живот и свобода.

Духът на Господ Бог е на мене; защото Господ ме е помазал да донесе добри новини на измъчваните; пратил ме е да превържа сърцесъкрушените, да проглася свобода на пленниците и освобожделение на затворниците (Исаия 61:1).

И когато Исаия заяви, че „Духът на Господа е на мене“, той не казваше, че чувства студени тръпки. Това беше повече като „намазване с маслото на помазание“, както беше в случая с Аарон, когато маслото на помазанието се стичаше по главата му. Божият Дух върху него донесе помазание със специфични цели – да освободи измъчваните, сърцесъкрушените, пленниците и затворниците.

Днес вярващите живеят под заповяданото благословение на Господ. Нашето единство прави освобождаването на това заповядано благословение и приятния аромат пред Господ. Когато то дойде върху нас, ние започваме да миришем като Него. Това е мирис на благословение с аромат на смирна, което означава, че ние, вярващите, сме умрели за себе си.

Ние почти можем да чуем Господ да казва: „Аха! Смъртта на Моето човечество е в това миро. Неговото благоухание Ми говори!“ Не е чудно, че Господ желае единство сред вярващите.

Но точно както Господ е привлечен от аромата на единството, врагът е поканен от миризмата на всичко, което е противно на Бог. Страхът е благоухание за врага. Гневът и неверието също го привличат. Ако позволим на тези емоции и чувства да ни завладеят, нечистите духове, които се прикрепват към тези неща, ни насърчават постоянно да се чувстваме по този начин, ако останем необуздани. Заповяданото благословение не е там, където съществуват проклинане, разделение и борба.

ТОВА Е ДОГОРЕ

Какво има в Божиите съкровища за вярващите, че да се достигат към зрялост и единство? Изобилие. Божието снабдяване е обграждащо и е снабдило пълно покритие за всеки етап от този нов живот. Павел имаше откровение за това и писа за него в книгата Ефесяни. Това е живот в заповяданото благословение.

Апостоли, пророци, евангелизатори, пастири и учители – обикновено наричани петкратни служители – служат на тялото с тази особена цел – да подготвят вярващите за делото на служението и за да ги назидават (вижте Ефесяни 4:12). Целта е довеждането на вярващите до единството на вярата, до зрялост и до познаването на Исус.

Докато всички достигнем до единството на вярата и на познаването на Божия Син, до пълнолетно мъжество, до мярката на ръста на Христовата пълнота; за да не бъдем вече деца, блъскани и завличани от всеки вятър на доктрина, чрез човешката измама, в хитро лукавство, по измамнителни хитрости (Ефесяни 4:13-14 NKJV).

Колко от „мярката на ръста“ искаме във всички области на нашия живот, се определя от нас – дали искаме много, или малко. А мярката е в „пълнотата на Христос“. Думата „пълнота“ е гръцката дума *πλετο*, което означава, че „повече няма място да се приеме, защото всяко ъгълче и скрито кътче е пълно“.¹⁴ Толкова пълно! Определяйки мярката на благословения, които освобождаваме от живота си, ние също така определяме измерението, до което другите ще ни благославят в замяна. Размерът на Божията сила, действаща в нас, се определя от степента, до която идваме в Неговата пълнота. Този принцип работи до някакво ниво дори и за езичниците. Когато те се научат да благославят другите, това продължава да идва обратно върху тях.

Зрелостта е достигната, когато ние повече не постъпваме като деца, когато става въпрос за нашата вяра. Повече не сме подмятани насам - натам и дестабилизирани в нашата вяра от различни мнения. Децата са слаби, незрели. Поведението им зависи от настроението им. Никой никога не може да каже как ще бъдат всеки следващ ден, дали ще бъдат щастливи, сърдити, тъжни или хленчещи. Новите или незрелите вярващи са като децата. Тяхната основа все още е във формиращите се етапи и следователно е нестабилна. Дори най - последната доктрина или учение, без значение как излиза, може да ги развълнува. Прегръщайки, като че ли имат ново увлечение, те могат с готовност да приемат нови неща, защото им липсва дълбока библейска основа.

За да станеш зрял, е необходимо време точно както е и с научаването да бъдеш като Исус. Но Бог не бърза, защото животът в Неговото Царство не е като нищо друго, което преди сме познавали.

*Но, говорейки истината в любов, да пораснем по всичко в Него, Който е главата – Христос – от Когото цялото тяло, сглобявано и свързано от това, което снабдява всяка става, според ефективната работа на всяка една част, изработва **растенето** на тялото за своето назидание в любовта (Ефесяни 4:15-26 NKJV).*

Бог е загрижен за това, как общуваме един с друг. Ако всичко, за което Той е загрижен, е единство, тогава всичко, което причинява разкол или напрежение, не Му харесва. Не е нещо необикновено някой да каже: „Трябва да ти кажа това с любов“, което наистина е кодирано като: „Аз ще се разтоваря върху теб“. Говоренето на истината с любов не е предназначено да бъде предисловие да дадете на някого част от вашия ум. Използването на този стих като покривало за критикуване или поправяне на някого е злоупотреба с Писанието.

Обаче, говоренето на истината с любов няма нищо общо със затрупването на хората с информация. Думата „истина“ тук е гръцката дума *αληθεια*, което означава „изявената реалност“, или можем да кажем, „Исус да бъде разкрит“.¹⁵ Тъй като Исус е Пътят, Истината и Животът, лесно е да се каже, че Исус е Истината. Погрешното мнение е някой да мисли, че когато говори истината на някого, човекът, който слуша, ще порасне. Стихът се чете, че този, който говори, ще порасне.

Сега, в края на краищата, този, който слуша Истината – Исус да бъде разкрит – също ще порасне. Благославянето е изцяло свързано с това да се говори истината, както Исус, Истината, би я изявил. Този, който благославя или говори истината, ще порасне в

¹⁴ Strong's *pletho* (4130).

¹⁵ Strong's *alethia* (225).

образа на Христос. Когато просто сме заключени във фактите на един въпрос, ние можем да бъдем заслепени за истината. Тъй като истината е това, което Исус казва, фактите могат да бъдат свързани с това, което врагът иска да видим, и ние завършваме, проклинайки въз основа на фактите. Запомнете, проклинането е да се постави нещо или някой на по-ниско място от това, което Исус има за него. Фактите са склонни да правят точно това – да снижават хората под потенциала, който Бог е определил за тях. Това не означава, че отричаме важността на ситуацията; просто означава, че не трябва да се фокусираме единствено на това, което е било, а трябва да сложим вниманието си на това, което може да бъде извършено чрез благославяне.

Проклинането не е ругаене, а изговарянето към някого на заплахите, които ще му се случат, ако не се промени. Произнасянето на провал е начин на проклинане или поставяне на хората на по-ниско място, отколкото Бог ги вижда. Дяволът винаги иска да се обръща към нашето минало, но Бог е пророчески – Той иска да ни говори за нашето бъдеще. Постоянните напомняния на минали провали са вид проклинане, понеже те са противоположният дух на това, което Исус иска да виждаме. Прощката ни е дадена, за да заличим миналото; благославянето е пророческо в това, което ни насочва към бъдеще, съдба и призвание.

Бащата на моя приятел Бил редовно му е казвал, че не го бивало за нищо и че ще завърши в затвора. Иронията на това проклинане беше, че Бил стигнал дотам, че да обикаля затвори и пандизи. Бил отишъл в училище по право, станал адвокат и прекарвал време в затвори, разпитвайки обвиняеми. Бил намерил Исус и обърнал проклятието в благословение. Едно семейство осъзнало, че правели подобно нещо, повтаряйки колко лош бил синът им. Те го заплашвали всеки ден с последствията от неговото поведение. Неговото поведение изглеждало, че се влошило точно както те го били предупредили. След като получили разбиране за благославянето, те осъзнали, че проклинали своя син, и го снижили до място на отчаяние. Само няколко дни след като поправили навиците си и започнали да го благославят, те видели разлика в отношението му към другите. Сега синът им се учи да бъде благославящ.

Ние сме били определени да бъдем хора, които растат в отклик на любов. Снабдяването на правилната среда за нещо да расте е съществено. *Растежът* е потенциалът да се дойде в това, което нещо първоначално е определено да стане. Комбинацията от правилните съставни части дава възможност на растението да израства поради неговото ДНК. Снабдете всичките правилни условия и средата щастливо ще освободи потенциала на семето. Семето носи в себе си подробен план за своето бъдеще. Правилните условия за един вярващ да расте включват говоренето на истината с любов и поливането със Словото.

Понеже сте очистили душите си, като сте се покорили на истината, която докарва до нелицемерно братолюбие, обичайте се един друг горещо, от сърце, тъй като се възродихте не от тленно семе, а от нетленно, чрез Божието слово, което живее и трае [до века] (1 Петрово 1:22-23).

Да бъдем новородени, означава, че имаме ново семе или ДНК. Бог определи принципа за това, как работи семето в описанието на сътворението в Битие. Бог каза, че животът е в семето. На нас ни е даден живот в семето на Христос, което пребъдва в нас. Благославянето полива семето, така че то да дойде до своя потенциал на пълен живот. Проклинането разрушава вярата и обезсърчава душата в това да стане Божие здание.

Тъй като сме отговорни да снабдим среда за растеж чрез благославяне или проклинане, всяко условие, пречещо или задушавашо този процес – като демонични сили, които виреят добре в проклинане – трябва да бъде махнато. Тези демонични сили могат да причинят условие или среда, която да спре или да попречи на процеса на растеж. Без значение дали е в църква, семейство или в работна атмосфера, справянето с неблагоприятните условия за растежа на човека е първостепенно. Донасянето на здраве и растеж на днешната църква означава, че ние се учим да благославяме, а не просто да даваме информация. Това означава, че ние благославяме с истината, защото благославянето с истината насърчава духовната зрялост. В края на краищата, ние израстваме до място, където сме като Исус, Който показва едно дълбоко, непоколебимо упование в Своя Баща.

Бях помолен да се моля за една дама, която имаше сериозни здравословни проблеми. Започнах да се моля и тя започна да прекъсва молитвата, давайки ми повече информация. Предимно беше това, което докторите бяха казали. Аз започнах отново и преди да можех да стигна до декларирането на изцеление, тя искаше да ми каже, че докторите са ѝ казали, че тя може да умре от това. Тази дама беше толкова фокусирана върху информацията, която ѝ беше дадена, че не можеше да чуе обявяването на благословението на изцеление. Семената на смърт бяха посяти по такъв начин, че тя не можеше да прави нищо друго, освен да ги полива при всяка възможност, която имаше. Аз можах да я помоля да слуша словото и да поставя сърцето ѝ на живеене, а не на умирање. Тя все още е с нас днес. Аз нямам проблем с това докторите да казват на пациента фактите, но когато вярваме в Бог за чудо, ние трябва да оставим настрана информацията и да чуем благословението на трансформация.

Затова, прекланям коленете си пред Бащата на нашия Господ Исус Христос, от Когото носи името си всяко семейство на Небето и на земята, да ви даде според богатството на славата Си да се утвърдите с мощ чрез Неговия Дух във вътрешния човек, за да може Христос да обитава в сърцата ви чрез вяра...
(Ефесяни 3:14-17 NKJV).

Думата *даде* означава, „Ето го моя даден ми от Бог потенциал или това, което е моята цел“. Отново, Бог има добри намерения за всеки един от нас. Виждането на този даден от Бог потенциал да се осъществява за някого е причина за празнуване. Павел също разбираше, че силата в нашия вътрешен човек е жизненоважна. Ние сме утвърдявани във вътрешния човек чрез благославяне. Благославянето е добро лекарство за душата. Благославянето е Божията сила, идваща чрез Святия Дух във вътрешния човек.

...Тъй че, вкоренени и основани в любовта, да бъдете силни да разберете заедно с всичките светии какво е широчината и дължината, височината и дълбочината, и да познаете Христовата любов, която превишава знанието, за да се изпълните с цялата Божия пълнота (Ефесяни 3:17-19).

„Божията пълнота“ обкръжава всичките ни измерения – широчина, дължина, височина и дълбочина. Дължината и широчината сами по себе си не са пълнота. Ние се нуждаем от всичките четири аспекта. Ставайки като Христос във всеки аспект на

нашия живот, ние започваме да живеем живота като Него – като победители над света. Следователно, повече не се ограничаваме до един аспект на нашата вяра, като само да служим във вяра или изцеление. Ние можем да функционираме във всеки аспект на Христос. Това е, защото като тяло на Христос ние отговаряме на волята на Главата – Христос.

Ние ставаме благославящи точно както Исус. Започваме да гледаме хората и живота през Неговите очи на благодат и да чуваме неща по начина, по който Той чува. Това е единството на духа във „връзката на мира“ (вижте Ефесяни 4:3). Едно заинтересовано движение на тялото на Христос може да донесе безподобно освобождаване на Божиата слава. Такава среда кани Бог да се появи и да върши невъзможното. Тя ни дава възможност да отблъскваме демоничните сили, да изцеляваме болните, да изгонваме демони и да призоваваме Божието благословение.

МОЛИТВА

Господи, ние сме Ти толкова благодарни, че Си ни дал пряко слово, за да благославяме тялото и дома на Господ. Боже, искаме да сложиш това вътре в нас. Ако не можем да имаме нищо друго, искаме да имаме това в духа ни. Нека това да не бъде поредното послание, което идва и си отива, и гъделичка ушите ни, но нека то да стане част от нишката на това, кои сме, като тези, които благославят, което Ти благославяш. Ние искаме да бъдем свързани към Твоя грозд и да бъдем благословение за онези, с които сме свързани.

ЧАСТ IV - Проявяване на БЛАГОСЛАВЯНЕТО

ГЛАВА ДЕВЕТА - НИКАКВИ ГРИЗАЧИ ПОВЕЧЕ

Битие дава описанието на сътворението. След всяко Свое творение Бог го благославяше и казваше, че беше добро (вижте Битие 1:25). При създаването на човека беше единственият път, когато Бог не декларира, че това беше добро. Всъщност, Той каза, че не е добре за човека да бъде сам.

Изпитът на благославянето дойде, когато брат ми Джо, който живееше в Амарило, Тексас, имаше проблеми с едни гризачи, обикалящи из поляната му. Създанията си правеха тунели под земята, ядейки пресните корени на тревата. Той направи обикновеното нещо, което някой прави, за да се отърве от гризачи. Опита се да ги отрови, но разбра, че те само се угояваха. Тунелите изглежда ставаха по-широки, докато той се разочароваше повече. Купи специални капани за малките копачи. Те изглежда копаеха около капаните и продължаваха да унищожават двора. Той дори се опита да прокълне гризачите, мислейки си, че има власт над тях. Казали му, че аз поучавам за благославянето на това, което Бог е създал.

Първата му мисъл била: „Не можеш да благословиш едно животно, още повече някое, което е разрушавашо“. Тъй като другите методи не работели, той решил да опита. Една вечер, докато никой не гледал, той излязъл и казал нещо подобно на: „Господин гризач, аз не знам защо Бог те е направил, но знам, че не искам да унищожаваш ливадата ми, така че аз те благославям да изпълниш целта, за която си бил създаден, и те освобождавам да отидеш в по-зелени пасища“. Той стъпкал всичките тунели, за да види дали това ще работи наистина. За негова изненада, на следващия ден нямало никакви следи от копаене. Той ги благословил точно там в своя двор.

Някой може да си мисли: „Хайде сега, гризач? Наистина?“ Когато благославяме това, което Бог е благословил, тогава ние сме в съгласие с Него. Аз споделях тази история в Сърбия и пастирът, който ми превеждаше, си помислил, че съм казал „приятелка“ вместо „гризач“ (на английски думите са подобни приятелка е “girlfriend”, а гризач е “gorher”), и без да изтърва ритъма, той го преведе: „Приятелката на пастира изкоренила задния двор!“ Благодарение на неговата жена, която знаеше повече английски, тя схвана грешката и преведе правилно. След бурен смях те уловиха принципа на благославянето дори когато изглежда глупаво да се прави това.

Споделих същата история с една група затворници във федералния затвор в южен Тексас. Казах им, че могат да благославят пазачите вместо да ги проклинат. Няколко седмици по-късно, получих съобщение от офиса на капелана за една удивителна история. Една от килиите била залята от хлебарки. Изглеждало, че няма да могат да ги унищожат много дълго време. Те решили да направят това, което брат ми направил с гризачите. Събрали се заедно и благословили хлебарките като Божие творение, без да знаят защо са били създадени, но просто защото принадлежали на Господ. За кратко време хлебарките се преместили в друга килия. Тези мъже научили от първа ръка силата, която се съдържа в благославянето. Имам поне още две съобщения от хора, които са чули свидетелствата и са ги опитали за своите гризачи, само за да открият, че това наистина работи.

ДОВИЖДАНЕ, БОБРИ!

Ако това работи с гризачи, трябва да работи и с бобри, разсъждавала Холи. Тя ме слушала да говоря за благославянето на гризачи и си спомнила, че имала проблеми с бобри. Осем месеца се опитвала да очисти имението си от бобрите. Вече дори се била опитвала да стреля по бобрите безуспешно. Опитала се да се обади на хората за борба с диви животни, които ѝ казали, че била номер 55 в списъка и ще минат няколко месеца, преди да могат да уловят бобрите. Тя отвърнала, че бобрите вече са станали скъпа неприятност. Те били свалили вече огромен брой дървета в имението. Тя имала красив бент срещу изкуственото си езеро! Дупките им причинили пропукване в бента, което заплашвало от наводнение на пътя и другите близки имения. Но тя нямало да позволи това да се случи. Не и след като чула за благославянето на това, което Бог е създал. Тръгвайки си от служба тази неделя, тя решила, че Бог не се впечатлява от хора или животни и че нямало да ѝ навреди да се опита да благослови вредителите. Нищо друго не работело.

Оглеждайки се бързо наоколо, тя се уверила, че в момента няма хора около нейното имение. Тя била сама с бобрите. *Тук тя продължава...*

„Аз ви благославям бобри до съседното езеро“.

Гласът ѝ отекнал в тишината, носейки у дома осъществяване на молитвата. Ако бобрите биха се преместели в едно от езерата на съседите, те можели да преживеят месеци на агония като нея. Това било нещо, което тя не желала на никого.

Тя се отрекла: „О, аз не искам да разрушите езерото на някой друг. Просто ви благославям до небесата и ви благославям във отгук за един по-добър живот!“

До сега тя викала с целият си глас, предимно поради разочарование. На следващия ден, бобрите били все още там. Тя трябвало да си помисли: „Е, това работи за другите, но не и за мен“. Минали няколко дни, когато тя получила обаждане от шефа на Националната служба във Форд Уърт, Тексас, отделът, който се занимавал с контрола на животните. Да, шефът на Националната служба! Той я информирал, че нейното име било следващото в списъка да дойдат и да махнат бобрите. Той не можел да обясни как тя се придвижила напред в списъка, но тя била следващата. След осем месеца контакти с подходящите власти и дори с Националната служба без никакъв успех, това било преживяване на преместване на планината!

УПРАВЛЯВАНЕ НА ЗАВОЮВАНТО

Завоеванията са вълнуващи за завоевателите. Но управляването може да бъде друга история. По-голямото предизвикателство от двете е да се управлява, защото изисква постоянно надмощие над това, което е завладяно. Чували ли сте някога за човек, който може да направи милион долара, но не може да ги задържи? Парите управляват човека. Въпреки че може да завоюва идеята за правене на пари, той не може да управлява парите. Това, което можем да завладеем, но не можем да го управляваме, произвежда провал и разочарование. Цикли на постоянен възход и спад в християнския живот могат да бъдат отражение на тази реалност. Това е истина в нашите външни и вътрешни светове.

Който бързо не се гневи, е по-добър от храбрив, и който владее духа си - от завоевател на град (Притчи 16:32).

Соломон написа *Притчи* и той разбираше нещо за управляването. Управляването на нас самите е на първо място. Каквото и да трябва да победим, помнете, че то е последвано от царуване, което определя дълголетието. Ако не можем да управляваме себе си, ние със сигурност ще загубим всяка земя, която спечелим. Колко време ще останем на място, което сме завоювали, се определя от това, дали можем да управляваме.

Като град, който е разтушен отвътре и отвън, е човекът, който не владее духа си (Притчи 25:28).

Картината на град без защита. Когато мислим за това по отношение на нашия живот, всяка неспособност да се управляваме става покана за врага да ни тормози и да изисква данък от нас, привличайки ни на проклинащата страна. Това е въпрос на самоконтрол и да съдържа емоциите си, особено гнева. Ние сме отговорни за това, как откликваме на изненадите на живота. Врагът на нашите души ще бъде повече от щастлив да контролира емоциите ни, ако му позволим. Той се стреми да управлява емоциите ни още от Едемската градина. В това място на съвършенство и невинност

змията можа да намери посегателство в сърцето на човека чрез греха. Исус Христос, чрез Своята смърт и възкресение, възстанови силата за завладяване и управляване, започвайки с нас. Но борбата все още бушува.

Сатана искаше да управлява всичко дори преди човечеството. Той не беше просто настроен за завоюване, той се съревноваваше за правото да управлява. Разбунтуването му срещу Бог с една трета от ангелите беше резултат от неговата гордост. Неговият бунт срещу Бог, обаче, му костваше неговото място на Небето и той беше изхвърлен на земята. Това беше един от няколкото пъти, когато дяволът щеше да бъде изхвърлен от Небето.

От много голямата ти търговия напълниха всичко сред тебе с насилие и ти съгреши; затова те отхвърлих като скверен от Божия хълм и те изтребих отсред огнените камъни, херувиме засеняващи! Сърцето ти се надигна поради хубостта ти; ти разврати мъдростта си поради блясъка си; Аз те хвърлих на земята, изложих те пред царете, за да те гледат (Езекиил 28:16-17).

Исаия описва друго време, когато Луцифер, синът на зората, е изхвърлен на земята.

Как си паднал от Небето, о утринна звезда, сине на зората! Ти беше отсечен до земята, ти, който отслабваше народите! (Исаия 14:12)

Книгата *Откровение* ни дава да надзърнем в конфликта на Небето. Това беше едно небесно място, където Сатана можеше да влезе и да обвинява вярващите пред Господ. Писанията говорят за Луцифер или Сатана като за „княза на въздушната власт“ (Ефесяни 2:2).

И стана война на небесата: Излязоха Михаил и неговите ангели да воюват против змея; и змеят воюва заедно със своите ангели; обаче, те не надвиха, нито се намери вече място за тях на небето. И свален биде големият змей, оная старовременна змия, която се нарича дявол и Сатана, който мами цялата вселена; свален биде на земята, свалени бидоха и ангелите му заедно с него (Откровение 12:7-9).

Сатана изгуби войната на Небето и беше изхвърлен на Земята, която преди сътворението беше наречена планетата на тъмнината. Това небесно място, до което той имаше достъп, вече не беше на негово разположение. Думата „място“ в *Откровение 12* означава „земя“. Това е същата дума „място“ в Ефесяни, където Павел казва на вярващите „да не дават място на дявола“ (вижте Ефесяни 4:27 НКJV). Думата „земя“ тук е думата *топос*, от която получаваме думата „топография“.¹⁶ Всъщност, дяволът загуби всяка земя да стои на Небето. Бог обича земята. Не е чудно, че Той е толкова

¹⁶ Biblesoft's New Exhaustive Stron's Numbers and Concordance with Expanded Greek-Hebrew Dictionary. CD-ROM. Biblesoft, Inc. and International Bible Translators, Inc., *topos* (5117).

ревностен за земята на Израел. Той насърчава хората Си да купуват земята, да я пазят и да я владеят. Притчата за „Перлата с голяма цена“ говори за нуждата от това да се купи земята, в която беше заровена перлата. Едно нещо е да се завладее земята, но после от нас зависи да не даваме повече никаква земя – колкото една ръка, една стъпка или една крачка – на дявола. Погледнете израилтяните, влизали в Обещаната земя. За да управляват земята, те трябваше да изгонят ханаанците, ферезейците и всички други езически идолопоклонници (вижте Исус Навин 3:10). Съжителството с тях не беше опция. Благославянето и проклинането не могат да живеят едно до друго.

Яков пише, че благославянето и проклинането не могат да излизат от едни и същи уста, тъй както не може сладка и горчива вода да излиза от един и същ извор (вижте Яков 3:10-11).

Сега дойде спасението, силата и царството на нашия Бог, и властта на Неговия Христос; защото се свали клеветникът на нашите братя, който ги клевети денем и нощем пред нашия Бог (Откровение 12:10).

Дяволът може да е загубил своето място на Небето, но той търси места в земните съдове, от които да може да проклина Бог и Неговото семейство. Той не е престанал да ни клевети пред Татко. „Клеветник“ е един начин да се каже „проклинащ“. Сатана е проклинащият Божиите деца. Когато някой обявява провал или съд върху друг, това е категорията на клеветене. Не е чудно, че Бог не се удовлетва в нас, когато проклинаме някого. Сатана загуби мястото си на Небето като клеветник. Ние със сигурност можем да пропуснем Божията благосклонност, като проклинаме това, което Бог е благословил.

Списъкът на дявола с клевети и въпроси е безкраен: „Как можеш да ги обичаш? Не виждаш ли какво правят? Как можеш да освобождаваш и да спасяваш хора, които Ти обръщат гръб? Как можеш да се отнасяш към някого толкова милостиво, когато той е толкова студен към Теб?“ Сатана е легалист – той търси пукнатини, за да ни обвинява като неверни и непокорни. Той ще работи чрез други, за да произнесе осъждения на порицание върху нас. Псалмите казват, че е благословен онзи, който не седи в седалището на присмехулника (вижте Псалм 1:1). Благословени са онези, които избират друго седалище вместо седалището на присмехулника. *Подиграването* означава да се подценява или омаловажава нещо, което е ценно. Проклинането е подобно на това, че то обезценява, което Бог е благословил. Ако откриете, че сте без благословение, може би трябва да прегледате седалищата си.

КРЪВТА, КОЯТО ГОВОРИ

Тъй като дяволът броди по земята, търсейки такива, които са лесна плячка, ние трябва да се справяме с неговите планове. Но ние не сме без защита от неговите унизителни удари, нито пък ни липсва сила да го поразим.

А те го победиха чрез кръвта на Агнето и чрез словото на своето свидетелстване; защото не обичаха живота си до толкоз, щото да бягат от смърт (Откровение 12:11).

Кръвта на Исус е защитата, а словото на нашето свидетелство е оръжието. В горното Писание „слово“ може да се преведе или като *рема* или като *логос*.

„Свидетелство“ е думата *мартурия*, което означава „да дам доказателство за нещо от по-велика реалност“.¹⁷ Вярващите дават доказателство, че дават същото нещо като Бог. Тяхното свидетелство е същото като това на Исус, когато беше на земята. Когато се конфронтира с дявола на планината, Исус използва Словото. Той свидетелства, като казваше: „Писано е“. Кръвта на Исус беше пълното плащане, което постави бариера между Божието семейство и дявола. Когато казваме това, което Исус каза в Своето Слово, и изискваме нашето наследство поради Неговата кръв, ние имаме силата да поразим дявола. Дяволът не може да вземе никаква земя, където ние благославяме, казвайки това, което Исус би казал. Битката е спечелена чрез кръвта на Агнето и благославяне на това, което Исус е благословил чрез Своята жертва. Той е крайният Победител и законният Управител на всичко, което е завладял. Исус победи греха, света, смъртта и обвинителя.

Този принцип, да твърдиш нещо на основата на нещо по-голямо, е отразен в нашата парична система. Книжните пари нямат никаква стойност сами по себе си. Доларът е претенция, че нещо по-голямо го подкрепя. Съединените щати не са били в златния стандарт в продължение на много години. Въпреки това, силата на страната се корени в стойността на долара.

Аз научих този принцип от първа ръка още в ранна възраст, занимавайки се с хулигани в шести клас. Може би това беше, защото не бях много висок (аз не пораснах, докато не станах на 17) или пък заради устата ми. Не се чувствах уверен в моите умения да се бия, но се чувствах уверен в по-големия ми брат, Ренди. Ренди би нарязал всеки, ако е провокиран с правилните думи. Казвах на моите отмъстителите, че ако ме докоснат, аз ще кажа на брат ми. Те ми казваха: „Ние не познаваме брат ти и не се страхуваме от него“.

Е, това беше, защото те никога не бяха виждали Ренди. Ренди беше доста добре сложено момче. Само размерът му обикновено беше достатъчен, за да убеди всеки от моите врагове. Един ден след училище един от отмъстителите ме притисна до стената. Аз обикновено можех да им избягам, но не и днес. Правех най-доброто, за да го държа на разстояние, като говорех с устата си, което беше единствената защита, която имах в момента. Ренди беше длъжен да дойде по всяко време зад ъгъла и да ме отърве. Изглеждаше, че той беше тръгнал малко по-късно днес. За първи път и той да закъснее!

Най-накрая той дойде. Аз бях на мястото, където се бях облегал срещу вратата на училищната сграда. Опитвах се да си спомня онези филми, където Били Джак се шмугва през цяла банда мотористи. Побойникът беше достатъчно близо, така че можех да усетя горещия му дъх. Тогава, точно както конницата в онези уестърни, аз чух колата на Ренди. Неговата Импала от 1963 имаше двоен холивудски ауспух, който го правеше да се отличава. Аз изкрещях: „Ренди, той иска да те удари!“

Ренди прецени ситуацията за няколко секунди и скочи от колата. Този побойник хвърли един поглед към него и хукна да бяга, без да поглежда назад. Аз се чувствах наистина силен в този момент, но ми светна, че моето име не означаваше нищо, докато не се появи брат ми. Никога повече няха никакви проблеми с този побойник през останалото време на годината.

Накрая завърших и отидох в гимназията, където никой не познаваше брат ми.

В последствие аз подметнах на Ренди: „Трябва да дойдеш в моето училище и да се запознаеш с някои от моите приятели“.

¹⁷ Strong's *marturia* (3141).

„Тази година трябва да се оправяш сам“, отбеляза Ренди. „Ще трябва да се биеш в своите си битки“. Скоро осъзнах, че не беше достатъчно за мен да завладявам, трябваше да управлявам. Първо, трябваше да овладее устата си, преди да мога да управлявам нещо. Аз съм единствено толкова силен, колкото е кръвта на Исус и моето свидетелство на благославяне.

Представете си силите на тъмнината в утрото на възкресението на Исус. Когато видяха Исус да възкръсва от гроба, те знаеха как изглежда Големия брат! Те разбраха властта и силата на кръвта на Исус. Библията говори за Исус като Първородния от много братя. Исус е моят голям брат в Божието семейство (вижте Римляни 8:29). Тази кръв продължава да говори днес. Всеки демон знае, че покриващата кръв е върху всеки вярващ в Христос и че тя узаконява тяхната претенция да победят и управляват като вярващи. Когато един вярващ декларира силата на кръста, неговата власт е освободена.

Исус притежаваше властта не само да удари дявола, но властта да управлява над него за вечността. Сатана се опита да накара Исус да използва властта Си, за да задоволи собствения Си глад. След като пости 40 дни, Исус беше гладен. Сатана предложи всички земни царства за един миг на поклонение или изкушението да превърне камъните в хляб. Исус отговори, цитирайки от книгата *Откровение*, „*Писано е, човек няма да живее само с хляб, но с всяко слово, което излиза от Божиите уста*“ (Матей 4:4).

Въпреки че Исус имаше властта и силата да превърне камъните на хляб, Той избра да не използва властта Си за плътта.

Побеждаването няма нищо общо с това, колко изкусно изричаме нашите думи или колко силно можем да крещим на дявола. Божието вдъхновено и непогрешимо Слово, което е минало през хиляди години изпитание, е нашето оръжие.

Увисвайки между Небето и земята на този Кръст, Исус се изправи пред избора да проклина или да благославя. Мисля, че Сатана си мислеше, че е поразил Исус. Сред тълпата, искаща екзекуцията на един невинен човек, заедно с подигравките „*Той е спасил други, но Себе Си не може да спаси*“, Исус избра да ги благослови дори от Кръста. С последния Си дъх Той се моли за тях за прошка. Ние наистина знаем, че силата на благославянето е реалност, когато можем да благославяме, докато сме конфронтирани с викове на проклинане. Исус победи със Своята кръв и словото на благославяне.

Това беше все едно Сатана Му се подиграваше и казваше: „Хайде, прокълни ме. Виждаш ли какво Ти направиха? Ти дойде при Своите хора и те не Те приеха. Виж се; Ти Си прикован“.

Исус видя вечния план и „*заради радостта, поставена пред Него, издържа Кръста*“ (Евреи 12:2). Исус погледна през момента на проклинане и болка и видя славата, която Той имаше в началото с Татко. Ако можехме понякога да поглеждаме през очевидните обстоятелства срещу нас и да виждаме какво се случва, когато благославяме, аз мисля, че щяхме да можем да издържаме малко по-дълго, преди да се уловим на въдицата на проклинането. Да угоди на Татко, беше по-добро от това да излезе от моментната болка. Въпреки че Небето очакваше Неговата заповед, за да дойде и да Го избави (тази опция със сигурност беше на Негово разположение), Исус отказа да използва властта Си за удовлетворение на Себе Си. Ние днес сме победители, понеже Той благославяше, а не проклинаше в онзи ден на Кръста. Нашата власт чрез кръвта на Исус е неоспорима.

ПОБЕЖДАВАНЕ ЧРЕЗ БЛАГОСЛАВЯНЕ

Много послания увековечават лъжата, че проклинането на хора и неща може да постигне резултати, но това не са резултати, които почитат Бога. Все пак хората вярват на това в своето отчаяно търсене на промяна и сила.

Една книга се разпространяваше в Сърбия, която насърчаваше идеята да проклинате някого или нещо, което не ви харесва. Написана от един американец, книгата беше преведена на сръбски и на унгарски. Хората от църквата проклинаха всеки, когото не харесваха, включително коли и дървета! Движещата сила зад тази мотивация беше страх. Проклинането търси разрушение на своя определен плод. Благославянето търси възстановяване и решение като мярката на своя успех.

Вие *детерминатор* ли сте (да поиграем малко на думи) или *терминатор*, когато става въпрос за благославяне? Детерминаторите са решени да благославят без значение от това, какво им прави някой в замяна. Те не са движени от непосредствените обстоятелства. Терминаторът има линейно мислене и прекратява взаимоотношения, когато има някакъв намек за съпротива. Детерминаторът ще спечели чрез благославяне. Терминаторът има много изгорени мостове и много краткотрайни взаимоотношения. Ако си заслужава да се борим, тогава си заслужава да благославяме до победа. Най-малкото, благославянето е близко до сърцето на Господ и вие ще усетите удоволствието на Господ, когато благославяте и се въздържате да проклинате. С една кратка информация за Стефан, която ни е дадена в Деяния, ние получаваме картината, че той имаше сърцето на детерминатор.

Той беше дякон, който служеше доброволно. Стефан беше пълен с вяра и със Святия Дух (вижте Деяния 6:5). Служението на Стефан беше достатъчно мощно, за да привлече вниманието на религиозните хора, което се дължеше на чудесата и знаменията, които се случваха чрез служението му. Той обърка религиозните лидери с духа на мъдрост и духа, в който говореше. Те бяха толкова заплашени, че губят контрол в своето владение, че направиха конспирация срещу Стефан. Измисляйки фалшиви обвинения, те довлякоха Стефан пред религиозния съвет, за да го съдят там. В своя защита Стефан припомни историята на юдеите и завърши с горешо смърряне на религиозните лидери.

Корововратни и с необрязано [извън завета] сърце и уши! Вие всякога се противите [правите това, което вярвате и не слушате] на Святия Дух; както правеха бащите ви, така правите и вие [живеете под наследствено проклятие]. Кого от пророците не гониха бащите ви? А още и избиха ония, които предизвестиха за дохождането на Този Праведник, на Когото вие сега станяхте предатели и убийци - вие, които приехте закона чрез ангелско служение и го не опазихте (Деяния 7:51-53).

След тази публична реч слушателите на Стефан заслужаваха да бъдат вързани. Подтикнати от своята омраза към истината и към човека, който беше дръзнал да я каже, те се втурнаха към него, скърцайки със зъби – неприятна гледка. В техния ум имаше само един начин да накарат такъв човек да млъкне и това беше смърт. Но Стефан се взря в Небето и видя Божията слава. Исус стоеше от дясната страна на Татко.

„Ето, виждам небесата отворени и Човешкият Син, стоящ отдясно на Бога“. Но те, като изкреяха със силен глас,

запушиха си ушите и единодушно се спуснаха върху него. И като го изтласкаха вън от града, хвърляха камъни върху него. И свидетелите сложиха дрехите си при нозете на един момък на име Савел (Деяния 7:56-58).

Това е зрял вярващ, пълен с вяра и решителност. Обграден от своите противници и на границата на смъртта, той не реагира на омразата на тълпата. Вместо да скърца със зъби от яд на хората и да ги проклена за тяхното отхвърляне, Стефан видя Исус и ги благослови, като произнесе Божията воля, която беше да им прости. В моя ум аз си представям Стефан да вижда Исус, възплъщението на благословието, и тогава да прави това, което Исус прави. Уау! Това покачва адреналина.

И като коленичи, извика със силен глас: „Господи, не им считай моя грях“. И като рече това, заспа (Деяния 7:60).

Какво мощно нещо! Стефан се бореше срещу естествената човешка склонност да задържи благословието и прошката от тълпата. Не можеше ли да извика и да каже: „Господи Исусе, изкарай ме от тази каша! Аз не съм се пазарил за това“, или, „Аз просто сервирах храна; не заслужавам ли нещо по-добро от това?“ Стефан видя Този, Който разчупи силата на проклятието, така че неговият фокус не беше на обвинителите, а на благославящия. Вместо това, неговото зърване на Господ в славата Му му даде сила да благослови заговорниците и палачите. Стефан стана свидетелство за истината, че по-велик е Този, Който благославя, от този, който проклена

Ние никога не знаем на кого повлияваме, когато заемем позицията на благословието. Апостол Павел, човек, когото Бог използва мощно, за да напише една трета от Новия Завет, беше при убиването на Стефан с камъни, като младеж. Това събитие трябва да е оставило впечатление в ума на Павел (по това време Савел) (вижте Деяния 22:20). По-късно, когато Павел се изправи пред гневни, противящи се хора, той също избра да благославя, а не да проклена.

В друг случай Павел и Сила бяха бити и хвърлени в затвор затова, че дадоха на едно младо момиче свобода от дух на гадаене. Павел и Сила започнаха да пеят хваление на Господ, вместо да се оплакват от своите неудобства. Другите затворници ги слушаха, докато те се молеха и пееха химни. Тогава изведнъж, около полунощ, затворът преживя земетресение, което накара вратите му да се отворят. Избухна съживление, от което началникът на затвора и целият му дом се спасиха. Докато другите затворници проклинаха тези, които са ги вкарали в затвора, Павел и Сила станаха термостат за останалата част от затвора и промениха температурата от хладка до нажежено до червено съживление. Вие можете да промените вашата ситуация, ако благославяте по всяко време и позволите Неговото хваление да бъде постоянно на устата ви.

Когато чакаме Святия Дух, има много, през което минаваме. Рамките от време са различни. Едно важно развитие се случи за мен неотдавна.

Преди двадесет и две години аз бях измамен при едно съдебно дело и семейството ми беше в опасност. Въпреки че отдавна бях простил и освободил хората, които бяха заговорничали срещу семейството ми, жена ми и аз наскоро усетихме, че трябва да ги благословим. Ние започнахме да декларираме: „Господи, нека те да дойдат в благоразположение с Теб. Нека да преживеят реалността на Твоята благодат“.

Сега, след двадесет години, те се обадиха, молейки ме за помощ. Те поставиха въпроса и помолиха за прошка за това, което бяха направили в съда онзи ден. Бях ли ги благословил преди двадесет години? Не. Бях казал: „Боже, нека да има справедливост.“ Или поне това, което аз смятам за справедливост. Мисля, че разрешението щеше да дойде преди години, ако бях практикувал благословение.

Благославянето е последната стъпка при прощката. Аз мога да прощавам всеки ден, но когато благославям, мога да започна да ги виждам през очите на техния Създател и Баща. Някак си, нещата започват да изглеждат различно. Когато благославяте хората, вие можете да усещате сърцето им. Това е, сякаш Господ дръпва покривалото на реалността и ние можем да видим неща от друга удобна позиция. От удобната позиция на небесния Баща е удивително как можете да виждате в светлината на вечността. Докато минаваха годините, аз се чувствах пасивен относно въпроса с предаването, което бях преживял. Обаче, колкото повече ги благославях, толкова повече чувствах милост към тях. Това наистина е силата на благославянето.

Ние не сме сами в нашата борба в този свят. Нито пък сме без надежда. Побеждаването чрез благославяне беше начинът, по който Исус победи.

В този свят ще имате скръб; но бъдете обнадеждени Аз [Исус] победих света (Йоан 16:33 NKJV).

Когато открием, че постоянно обвиняваме другите хора за неща, дали ще е на работа, или у дома, има голям шанс да не сме хванали откровението за благославянето. Благославянето означава, че посред хаоса ние все още можем да виждаме Исус и да благославяме. Слушането за болката и страданието на някого или това, което те казват за нас, е само примамка, която врагът използва за проклинане. Носенето на духа на проклинане е като да бъдем магнит – вие привличате повече от същото нещо. Също така, виждането ви е изкривено, за да не виждате добротата на Господ. Проклинането натиска бутона на паузата и ние се сковаваме във времето, спънати от придвижване в нашата съдба или божествена благосклонност.

ПРАВЕНЕ НА ОБРАТНИ ЗАВОИ

„Нищо никога не се свързваше“, каза дамата през сълзите си. Но тя продължи да свидетелства и да се покаява пред църквата. Животът ѝ е бил един горчив хап. Аз можех да видя празния поглед в очите ѝ много пъти преди това – поглед на някого, който е изгубил надежда в това, че се случват чудеса.

Тя е преживяла своя дял в разочарованията. В този критичен момент от живота, тя се беше придвижила от стил на надежда в стил на оцеляване. Това бил начинът, по който тя била учена от своите родители да мисли и да гледа на живота. Животът ѝ бил белязан от гняв, насочен към Бог и другите хора. Тя дори не можела да спре да ходи на църква, защото била дотолкова заинтересована, че просто я посещавала, тъй като останалата част от семейството ѝ било там.

Тогава, тази вечер на събранието, тя чу посланието за силата на благославянето. Изражението на лицето ѝ беше забележимо различно. Тя попита дали може да сподели нещо. След като получих разрешението на пастира, аз се съгласих. Тя започна, като помоли църквата да ѝ прости за резервираното отношение, което е показвала към всички. Тя се покая пред пастира, че се е съпротивявала на неговото лидерство и за

случайните клюки на негодувание. Тя с готовност си призна, че: „До тази вечер аз не знаех, че съм прокллинала църквата и повечето хора в нея“.

Беше очевидно, че това беше моментът на нейното освобождение. Осъзнаването, че нещата могат да се променят за нея, вляха надежда за първи път от много години. Нейното признание беше толкова драматично за тези, които я познаваха, че започна да се разбира, когато друга дама продължи процеса на покаяние. Тя беше прокллинала семейството си, особено съпруга си. Обвинявала го за всички проблеми, които срещали. Тя се съмнявала дали Бог може някога да извърши нещо добро в нейния живот. До тази вечер тя не очаквала никаква промяна. Тя също бързо се покая пред своя съпруг и пред цялата църква за своите действия и за това, че се е съгласявала с духа на проклинане.

Тази вечер мястото беше пълно, очакването можеше да се усети в сградата. Божието присъствие слезе върху мястото като покривало върху нас, когато избухна покаяние. Хората бяха паднали по лице, покаявайки се пред Бог и един пред друг.

Аз бях насочен да дам пророческо слово за един млад мъж отзад. Словото беше, че има една недовършена работа в живота му, за която той трябваше да се погрижи, преди да може да направи това, което наистина беше в сърцето му. Аз предадох посланието. По-късно открих, че той е бил инструмент за разделянето на църквата порано и е повлякъл седем души след себе си. (Той беше в лидерството по това време.) Той отиде направо при пастира и се покая за това, което е направил. Понякога, когато откровението за благославянето се представя, то е предшествано от покаяние, за да се разчупят повтарящите се цикли на проклинане.

МОЛИТВА

Татко, аз Ти благодаря за силата на Святия Дух, която ни позволява да влезем в благословието на Господ. Точно в този момент ние искаме да бъдем свободни от тези думи, които са ни ударили и наранили. Ние знаем, че нищо не може да донесе разделение и борба, ако ние не го оживим. Молим се силата на Твоята благодат да ни освободи и да ни направи да бъдем инструмент в слово и на дело. Амин.

ГЛАВА ДЕСЕТА - ИЗКУПЛЕНИЕТО ВИ Е БЛИЗО

В предните глави ние говорихме за ползата от благославянето – то почита Господ, както и освобождава нашето наследство в Господ. Трябва да признаем, че както е при повечето хора, аз бях свикнал да използвам термина *благословение*, за да опиша чувство или състояние. Ако някой се справяше добре и нещата вървяха по неговия начин, той казваше: „Аз съм благословен“. След това стигнах до разбиране, че благословието е начин на живот и позиция да бъдеш покрит с благосклонността на Господ. Обаче, ние трябва да разграничим чувството на благословение от покорството на благословение. Можем да направим това, като сравним думите „щастие“ и „радост“.

Щастието се основава единствено на събития. То е емоция или чувство, което получаваме, когато това, което ни се случва в живота, е приятно. Когато нещо добро,

като повишение, се случва, ние сме щастливи. Радостта, от друга страна, е атрибут на Святия Дух. Тя не се основава на нуждата от нещо щастливо, за да се зарадваме. Библията казва, че радостта на Господ е наша сила (вижте Неемия 8:10). Забележете, че не се казва радостта *за* Господ. Радостта идва като директно предаване от Господ чрез Святия Дух. Този вид радост е резултат от упование в Господ във всичко, което ни се случва в живота. Радостта на Господ е постоянна, дори докато нещата не са непременно щастливи. Щастието може да бъде моментно или бързо преминаващо в най-добрия случай, но радостта на Господ е усещането, че Бог е в контрол, въпреки че аз не го разбирам в момента.

Благословието е подобно, защото то не е основано на нещо като дали се чувстваме благословени, или всъщност не чувстваме, че благославяме някого. Благословието трябва да бъде постоянно в живота ни точно както радостта. Благословието също е атрибут на Христос. В края на краищата, Той умря, за да освободи тези, които бяха под проклятие. Благословието не е свързано с чувство – дали някой, когото не харесваме особено, заслужава да бъде благословен, или не. Благодарен съм, че Исус не чака, за да получи правилното чувство, преди да бъде готов да умре за мен.

Не мисля, че Исус беше щастлив, когато отиваше на Кръста. Можем да видим това от молитвата, с която се моли в градината – за чашата, която трябваше да изпие, но да Го отмине, ако беше възможно. Исус също се моли: „...*Не Моята воля* [щастие], *но Твоята да бъде*“ (Лука 22:42). Ние също четем в Евреи 12:2, че Исус – Начинателят и Завършителят на нашата вяра – издържа Кръста заради радостта, поставена пред Него. Можем да видим, че радостта, която Той видя, Го накара да продължи да се подчинява на Своята съдба. Аз вярвам, че радостта, която Исус видя, беше славата, която щеше да бъде възстановена за Него от дясната страна на Татко след Кръста.

Понякога благословието може да изглежда, като че ли трябва да умрем за собствената си воля. Обаче, радостта, която следва, е Божията сила, освободена, за да извършим Неговата воля – да благославяме, а не да проклинаме. Възкресението е свързано с благословието. Възкресението е победата, която дава на всеки вярващ властта да се съпротивява на дявола. Благословието е победата, чрез която не падаме в жертва на проклинането или да прехвърляме осъждение на този, който заслужава нашето благословение. Благославянето е като прошката – то е дар, който можем да дадем. Ето защо ние можем да простим като дар или можем да задържим прошката, и самите ние да не бъдем простени. Както при благославянето, ние можем да я даваме като дар или можем да задържим благословието и да изберем ние също да не го получим. Исус ни даде дара на живота чрез възкресението, а ние, чрез силата на благославянето, можем да изберем живот вместо смърт, благославяне вместо проклинане. Силата на благославянето е наистина изкупваща.

НИЩО НЕ ЗАЕМА МЯСТОТО НА ПОКОРСТВОТО

Пророк Йона получи задача от Бог да отиде в град Ниневия. Там той трябваше да проповядва покаяние и да остави останалото на Бог. Йона не чувстваше, че трябва да ходи в Ниневия, знаейки, че те ще се покаят и Бог ще се отвърне от гнева Си. Йона очевидно предпочиташе фойерверките като противоположност на Божията милост. Като някои от нас, Йона искаше потвърждение за своите чувства. Той отиде на пристана и случайно откри един кораб, отиващ в противоположната посока на Ниневия – посоката, в която той бягаше.

Йона беше щастлив сега, защото нещата се случваха по неговия начин. Въпреки че чувстваше, че сякаш проклина Ниневия, той имаше мир за цялата ситуация. Знаем това, защото Йона можа да отиде долу в лодката и бързо да заспи. Трябва да отбележа, че ние можем да имаме мир, който може да вика да се съгласим със собственото си непокорство. Човек може да има мир в ума си, но да няма мир в духа си. Докато Йона не беше погълнат от една гигантска риба и след това изхвърлен на брега, той не осъзна, че благославянето е изкупително, а проклинането бунтовно.

Говорейки за изкупление, Светият Дух ми напомни за последната Пасха, която Исус яде с учениците Си. Беше предадено особено значение на това с Неговото вземане на чашата на изкуплението. Позволете ми първо да ви дам малко кратка история за този мощен момент с Неговите ученици. Изявлението на Исус онази вечер на Пасхалната вечеря (юдейския празник) прие ново значение. Има много повече в тази заветна храна, отколкото общението обхваща една обичайна служба (Господната вечеря). За това писание едно малко обяснение, свързано с благословието, няма да бъде достатъчно.

ЧАША НА БЛАГОСЛОВЕНИЕ

Имаше четири чаши вино на един празник. Това беше юдейската Пасха. По време на този празник се пиеха четири чаши вино, за да се ознаменува пътуването на израилтяните като народ и Божието обещание към тях. Първата чаша вино се вземаше, за да напомни какво е направил Господ. Излизането от Египет и отиването в Обещаната земя бяха събития, които никога не трябва да се забравят. Никой друг народ не видя защитата и снабдяването на Бог толкова силно колкото израилтяните.

Наливайки малко вино в тази чаша, юдеите я пиеха и заявяваха нещо такова: „Господи, ние си спомняме, че Ти ни изведе от Египет?“

Втората чаша вино се пиеше като напомняне, че те никога повече няма да бъдат роби. Годишните на смазваща работа в Египет трябва да бъдат само спомен и нищо повече. После третата чаша, която повечето хора познават поради общението (Господната вечеря), беше тази, която Исус избра, за да направи Своята пророческа декларация. Това беше *чашата на изкуплението*, също така позната като *чашата на благословието* – *еулогия* на гръцки – и *чашата на Троицата*.¹⁸ Ще обясня повече след малко.

Четвъртата чаша вино символизираше пророческото обещание, дадено на Авраам, че те ще бъдат народ и нация. Бог не е забравил Своето обещание към Израел. Колкото повече антисемитски става светът, толкова повече Израел ще познава, че Йехова е Бог.

Историята на избавлението на израилтяните от Египет беше образно изразена в тази трета чаша. Тя беше възприемана като кръвта на агнето! Намазана по вратите на домовете на израилтяните, кръвта ги запази невредими от духа на смърт, който се движеше през Египет, вземайки първородните, които не бяха покрити с кръвта (вижте Изход 12:13). Египтяните дойдоха под осъждане, като бяха проклетите затова, че измамиха и поробиха израилтяните. Бог беше обещал на Авраам, че ще благослови тези, които го благославят, и ще прокълне тези, които го проклинат (вижте Битие 12:3). Това със сигурност беше истина и за потомството на Авраам. Египтяните преживяха

¹⁸ BibleSoft's New Exhaustive Strong's Numbers and Concordance with Expanded Greek-Hebrew Dictionary. CD-ROM. BibleSoft, Inc. and International Bible Translators, Inc., *eulogia* (5117).

Богът на Авраам да връща техните проклетия обратно върху тях. Разказването и преразказването на историята за избавлението сега беше израелското нареждане към идните поколения. Враговете им чува за тяхната чудотворна свобода. Това скова сърцата им от страх. Кой иска да отиде на война срещу народ, чийто Бог се грижи за него по такъв начин?

Колко пророческо беше за Исус да избере третата чаша на Пасхалната вечеря. С чашата на изкуплението Той обяви нов завет между Бог и човечеството. Исус можеше да избере всяка от четирите чаши за възпоменание, но Той избра чашата на изкуплението. Павел говори за тази чаша като *Чашата на благословието* (вижте 1 Коринтяни 10:16). Чашата, от която Исус пи – или в един по-истински смисъл, чашата, която Той щеше да демонстрира – беше разпятieto.

Според мен интересното е, че тази „Чаша на Кръста“, или както искате я наричайте, беше наречена Чашата на благословение. Исус отиде на Кръста на благословието, за да ни освободи от силата на проклятието. Този принцип на благословието е приложим и днес. Според него ние можем да разчупим силата на проклятието чрез силата на благословието. Благословието винаги триумфира над проклятието.

От коя страна на кръста сте? От страната на благословието, което унищожава проклятието, или от страната на проклятието, което е в опозиция на словото на Кръста? Този завет представляваше сърцето на Татко – сърце на благословение. Това беше един по-добър завет. Исус също направи връзка между чашата на благословието и кръвта на агнето. Връзката е, че когато вземем чашата на благословието, ние идваме под новия завет. Махната е завесата, която ни разделяше от Бог, и сега можем да имаме достъп до всички Божии обещания. Това, което те имаха в Стария завет, беше просто сянка на новото

Говорете на цялото Израилево общество, като им кажете да си вземат, на десетия ден от този месец, всеки по едно агне, според бащините си домове, по едно агне за всеки дом. Но ако домашните са малцина за агнето, тогава домакинят и най-близкият до къщата му съсед нека го вземат, според числото на хората в тях; смятайте за агнето според онова, което всеки може да изяде. Агнето или ярето ви нека бъде без недостатък, едногодишно мъжко; от овците или от козите да го вземете. И да го пазите до четиринадесетия ден от същия месец; тогава цялото общество на израилтяните, събрани в домовете си, да го заколят привечер. После нека вземат от кръвта и турят на двата стълба и на горния праг на вратата на къщите, гдето ще го ядат (Исход 12:3-7).

Израилтяните трябваше да си изберат агне без недостатък за празника на Пасхата. Наложително беше агнето да бъде без недостатък, защото то беше образ на Христос. Всяко агне беше преглеждано, преди семейството да може да го приготи за празника. Когато агнето биваше избрано, семейството го вземаше в дома си, където те можеха да се запознаят с жертвата. На правилното време те убиваха агнето, като му прерязваха гръбляна и слагаха кръвта му на прага на вратата. Сега къщата беше защитена чрез кръвта, нейните обитатели бяха спасени от унищожителя.

Каква съвършена картина на Исус! Това беше, което Той щеше да претърпи, след като вземе чашата на изкуплението, благослови я и я изпие. Никой от учениците Му не можеше да разбере напълно вечната стойност на това, което виждаха пред очите си. Избран като Божието неопетнено Агне, Исус щеше да даде живота Си, за да спаси мнозина от унищожение. Неговата кръв щеше да бъде намазана върху праговете на къщите на множество хора, за да ги защити от унищожението. Тази кръв днес е активизирана.

Събирането заедно като вярващи на службата на общението (Господната вечеря) символизира това, което се случи в духовната и в естествената област. Божието Агне беше убито и поради Неговата кръв ние сме свободни от проклятието. На нас ни е дадена нова природа и ние сме свързани с нещо по-силно от самата смърт чрез кръвта на Исус. Под новия завет ние можем сега да бъдем благославящи, а не проклинащи - точно както беше Исус и все още продължава да бъде и днес. Аз мисля, че вземането на кръста и следването на Исус е свързано с вземане на Чашата на благословението и следване в Неговите стъпки. Нищо не дразни дявола повече от някого, който не се хваща на въдицата и не проклина. А ние всички сме призвани в това празнуване на Пасхата, всеки ден да празнуваме живота на Исус, като благославяме тези, които Той е благословил.

*Говоря като на разумни човеци; сами вие съдете за това, което казвам. **Чашата на благословението**, която ние благославяме, не е ли да имаме общение в Христовата кръв? Хлябът, който пречупваме, не е ли да имаме общение в Христовото тяло? (1 Коринтяни 10:15-16)*

Определено да! Самият акт е символ на реалност. Пийейки чашата, ние участваме в нашия завет чрез кръвта на Исус. Бог произвежда една вътрешна трансформация в нас, където ние ставаме хора на благословение. Той иска да изпълни всяка част от нашия живот с хвалебствия, така че, като издигаме глас за Исус, това да извънва Кръста на благословението. Благославянето тогава става не просто нещо, което използваме като поздрав, а инструмент на сила. Както безплатно сме получили благословението, така безплатно трябва да го даваме.

Имаше един разговор с Неговите ученици, когато Исус спомена идеята за благославянето като начин на живот. Това, което те искаха, беше позиции и места на власт. Това, което получиха, беше предизвикателство.

*А Той ѝ рече: „Какво искаш?“ Каза Му: „Заповядай тия мои двама сина да седнат, единият от дясната Ти страна, а другият от лявата Ти страна в Твоео царство“. А Исус в отговор рече: „Не знаете какво искате. **Можете ли да пиете чашата, която Аз имам да пия?**“ Казват Му: „Можем“. Той им рече: „**Моята чаша наистина ще пиете**, но да седнете от дясната Ми страна и от лявата Ми страна не е Мое да дам, а ще се даде на ония, за които е било приготвено от Баща Ми (Матей 20:21-23).*

Исус говореше за Своето разпъване, когато ги попита дали могат да изпият чашата, която Той щеше да изпие. Думата „чаша“ се отнася за живеене на живот на благославяне и отказване от живот на проклинане.

Господната трапеза е замислена да бъде повече от само един християнски ритуал. Вземайки чашата по време на общението, ние участваме в чашата на изкуплението, която е Господното сърце да благославя. Въпреки че актът на общението може да е ограничен до време и място, простирането на благославянето не е. Можем да бъдем вкъщи, на работа, на автобусната спирка, в джунглата, в някой самолет, на някоя подводница, където и да е, и въпреки това да благославяме. Благословението не познава граници. Всеки път, когато благославяме, ние си спомняме какво е направил Исус. Когато протегнете ръка с чашата на благословението, вие ще видите как сте белязани да ви подмине унищожението.

Обещанието ни беше дадено на Пасхата. Исус каза, че Той повече няма да пие „тази“ чаша дотогава, когато ще я пие с нас в Царството на Своя Баща. На сватбената вечеря на Агнето (Исус) ние ще пием от тази чаша отново. Той ни чака да се присъединим към Него в това празненство, което никой не е преживявал. Дотогава ние сме обвързани. Този залог има своето разбиране в контекста на юдейската култура. Когато един млад юдеин искал да се ожени за някое момиче, той трябвало да получи разрешение от нейния баща. Ако му било позволено да я поиска, той вземал чаша вино и отивал в дома ѝ. Той ѝ подавал чашата с вино. Ако тя вземела виното, той също щял да пие. Това се правело, за да покаже нейното приемане да се сгоди за него. Ние очакваме Неговото завръщане и завършека на нашия завет с Христос. Ние сме пили виното и казваме, че ще Му бъдем верни до Неговото завръщане.

Бог поставя голяма ценност върху брачния завет, обявявайки, че това, което Той е свързал, никой не трябва да го разделя. Той и ни е благословил, и ни е сгодил със Своя Син с чашата на благословението. Той направи това чрез кръста, така че чашата ни сега е пълна и прелива. Възстановяване на това, което се съдържа във вземането на чашата, почти предизвиква състояние на екстаз: един по-добър завет, превъзможваща сила, благословение и обет от Самия Младоженец – един ден ние ще пием тази чаша с Него на това славно сватбено празненство. Никакво друго празненство от началото на творението не може да се сравни с това.

ДОМ НА БЛАГОСЛОВЕНИЕ

Гласът на майка ми отекваше от коридорите на времето: „Пледирам за кръвта на Исус върху семейството ми“.

Нейните думи прозвънтяха в духа ми, докато учех една вечер. Това бяха думи, с които я чувах да се моли често. Малкото, което осъзнавах, беше колко мощна беше тази декларация. Толкова бях привикнал да чувам това, че го отхвърлих.

Майка ми декларираше чашата на благословението. Тя си отиде в своята почивка и награда, но силата на нейните думи означават повече за мен сега отколкото някога преди.

Благословението, което тя декларираше преди толкова много години, продължава да има ефект. Вярно е, че фразата „пледирам за кръвта“ не е в Писанието, но ние можем да намерим други думи, които са подобни. Думата *пледирам* означава „някой друг да се застъпва или да пледира за някого“. Ние знаем, че Святият Дух е *параклетос*, или Този, Който идва до нас и пледира за нас като наш адвокат (вижте Йоан 14:26).¹⁹

¹⁹ Strong's, *parakletos* (3875).

Благославянето призовава заветната кръв върху някой дом или семейство. По подобен начин израилтяните поставиха кръвта върху праговете на своите къщи, за да ги предпази от смърт. Болестта и финансовите злополуки не могат да се изправят срещу кръвта на Исус и словото на нашето свидетелство.

Когато жена ми, Дайан, и аз влезем в някоя хотелска стая (а ние спим повече в такива отколкото в нашата стая), тя отваря вратата и казва: „Изговарям кръвта на Исус върху тази стая и осветявам тази стая като светилище на Господ. Заповядвам на всеки нечист дух да се маха!“ Знаем, че това работи, защото нямам никакви проблеми, докато спя. Когато влизаме в някой дом, позволяваме мирът ни да бъде върху него (вижте Лука 10:5). Ако мирът ни се връща обратно при нас, това е като ехо, посочващо, че няма мир или приятелство/общение там. Какво да кажем, ако това е нашият дом, в който няма мир? Тогава да се разходим из него и да го благословим.

„Моят мир да бъде върху теб! Мир върху този дом!“

Господ ще дойде и ще призове Своего заветно право над този дом. Това е, сякаш Той казва: „Аз съм написал името Си в този дом и нищо смъртоносно не трябва да влиза“. Проклинането прави невалидно покриването, защото проклинането е в опозиция на делото на Кръста и на благословието. Тъй като с благославянето идва мир, ние можем да заключим, че с проклинането идва липса на мир и благополучие. Яков ни казва да не бъдем *колебливи*. Колебливият човек е нестабилен по много начини (вижте Яков 1:7-8). Нека този, който е колеблив, да не мисли, че ще може да получи нещо от Господ. Колебливият човек мисли по един начин в един момент и по друг в друг момент. Ако благославяте понякога, а в други случаи се уловите, че проклинате, тогава е възможно да сте колебливи.

Какво да кажем, ако видим някой да съгрешава? Йоан ни изяснява това. Когато видим някой да съгрешава така, че това да не води към смърт, ние трябва да се молим за живот. (Това означава, че човекът не закоравява сърцето си срещу Бог, нито пък хули и отхвърля волята и намерението на Бог.) Ние сега знаем, че благославянето е говорене на живот, а проклинането е говорене на смърт. Да молим Бог за живот за този, който съгрешава, не е съгласяване с греха, а е говорене на възнамеряваното възстановяване в състоянието, в което човекът трябва да бъде. Библията ни казва, че не е *Божията воля* някой да загине, но всички да дойдат до познаване на Христос (вижте 2 Петрово 3:9).

Ако някой види брат си, че се предава на грях, който не води до смърт, нека [този, който вижда] се моли, и Бог ще му даде живот, на ония, които се предават на грях, който не води до смърт. Има грях, който води до смърт; не казвам, че трябва да се моли за него (1 Йоан 5:16).

Осъждението на грешника може да е естественият отговор, но избирайки да благославяме, ние отказваме да бъдем съдии, жури или екзекутори. *И така получаваме увереност, че когато се молим, нашият небесен Баща ни чува, понеже ние не използваме молитвите си, за да проклинаме другите.*

ЗАД ТЕЗИ СТЕНИ

Аз проверявах вестника. Моята обява беше под заглавието „Продажба на използвани мебели“. Бяха минали няколко дни. Нямах никакви обаждания. Ние излизахме от времето за срока на обявата.

Дайан и аз решихме да благославяме и да не се терзаем. Ние положихме ръце на мебелите и започнахме да благославяме. „Аз благославям тези мебели. Те са средство за добро за всеки, който ще ги използва. Благославям купувача, който ще дойде и ще купи тези мебели; те ще му бъдат от полза, както са били за нас“.

След по-малко от час ние получихме обаждане от един човек, който имаше интерес да види мебелите. Той искаше да дойде веднага. Аз сърдечно се съгласих, тъй като се приготвих за среща.

Скоро човекът и жена му пристигнаха и започнаха да оглеждат мебелите. След малко мъжът погледна жена си и попита: „Какво мислиш?“

Тя беше уклончива. „Не знам“.

Сега, аз съм продавал мебели преди, така че знаех, че те ще правят пазарлъци и няма да ги купят.

Тихичко, аз просто ги благослових: „Господи, аз ги благославям. Ако те са благословението на Господ, което Ти Си изпратил, благодаря Ти. Мебелите си заслужават цената. Това е добра сделка“.

Все още подскачайки около мебелите, човекът продължи в разговорен тон: „Ние току-що се преместихме тук от Сиатъл. Купихме един самолет и хангар и аз построих един малък апартамент в хангара. Тези мебели ще свършат добра работа. Аз ще ти напиша чек за пълната цена. Ти можеш да отидеш да осребриш чека първо, за да се увериш че е добър, а аз ще се върна да взема мебелите в понеделник“.

Човекът не ме попита дори за сваляне и на монета от цената на мебелите. Трябва да отбележа, че той беше единственият, обадил се на нашата обява.

Оттогава ние не сме спирали да благославяме финансите си. Видели сме свръхестествено изобилие. Ние се придвижихме от снабдяване в изобилие чрез научаването ни да благославяме. Изкупление и възстановяване е било излято в областите, където врагът е крал. Оплакването и задържането на благословение позволява на дявола да влезе в дома и да краде мира и преуспяването. Оплакването по много начини е равностойно на обвиняване на Бог, че не е извършил много добра работа относно грижата за нас.

Книгата Агей е добър пример за това, което казвам.

*Посяхте много, но малко събрахте; ядете, но не се насищате;
пиеете, но не се напивате; обличате се, но никому не му е топло;
и надничарят приема заплатата, за да я тури в скъсан мешец
(Агей 1:6).*

Без значение колко усилено са работели, имало е проклятие върху усилията им. Парите не са се задържали много, след като са били спечелени. Пророк Агей беше изпратен да говори на тези, които бяха фокусирани единствено върху своите си домове и живот. Те прекарваха време, украсявайки домовете си с кедър, а оставяха Храма на Господ в руини. Задържането на десетъка им донесе проклятие върху останалия им добив. Когато десетъкът беше даван, другите 90% бяха благословени. Деветдесет благословени процента са повече от сто проклети. Храмът не беше възстановен заради тяхното себезадоволяване. Това е тактика на врага, чрез която той ни държи фокусирани единствено върху нашите нужди. В същото време сме нехайни за Божиите цели. Някой може да прави много пари, но все пак да не му личи, понеже цялото количество е проклето. Притчи 16:7 казва: „Когато пътищата на човека са удобни на Господа, Той примирява дори враговете му с него“. Нашият враг, дяволът, е възпиран

от това да краде мира и преуспяването от тези, чиито пътища са пътищата на Господ. Десятъкът е начинът на Господ, който счупва силата на бедност. Когато някой дава десяток, той казва на Господ: „Аз Ти вярвам, Господи, и аз Те почитам“. Бог ще вземе това, което имате, и ще го умножи отвъд вашата способност да печелите, когато е благословено чрез почитане на Господ чрез десятка.

КОЛКОТО ДО МЕН

Бог обича да бъде наш Защитник и Снабдител. Ако Той не е Този, Който пленява сърцата ни като главния ни Източник и Снабдител на нашия живот и снабдяване, ще има вакуум, който ще бъде запълнен от нещо друго. Бог е основният Снабдител. Няма никой друг, който да може да се сравнява.

Така казва Господ: „Проклет да бъде оня човек, който уповава на човека и прави плътта своя сила, а сърцето му се отдалечава от Господа. Ще бъде като гол храст в степта и няма да види, когато дойде доброто, но ще обитава в сухите места в пустинята, в една солена и ненаселена земя“ (Еремия 17:5-6).

Друга страна на проклятието е да бъдем слепи за Божиите пътища. Тогава става както историята за човека, който чакал на покрива си Бог да го избави от наводнението. Отпращайки лодката и хеликоптера, които дошли да го спасят, той продължавал да чака Божия спасителен отряд. Най-накрая умрял, удавяйки се в покачилата се вода. Помощта дошла, но неговата идея за това, как ще изглежда Божията помощ, не се свързвала с реалността. Той не видял, когато доброто дошло.

Мога наистина да ви кажа, че част от благословието на Господ е да можете да виждате възможностите, когато те са изпратени до вас. Някой, който живее под проклятие, се чувства, сякаш нищо добро не идва в неговия път, а всички други имат възможности. Те са заслепени заради проклятието.

Бог изпрати пророка при вдовицата, чието семейство беше претърпяло банкрут и робство, за да плаща за дълговете си (вижте 4 Царе 4:34). В своите очи тя нямаше нищо стойностно, което да запази семейството й живо. Това, което имаше, тя го даде на пророка за умножаване. Тя се покори на Словото на Господ, като наливаше малкото, което имаше, в *други съдове*, и маслото продължаваше да се увеличава, докато тя имаше *други съдове*, в които да налива.

Някой, който постоянно проклина онези, които са по-успешни, обикновено се чувства като жертва на обществото. Тези хора са склонни да чувстват, че те имат право над това, което другите имат. Единственият начин да се разчупи този цикъл на проклинане е да започнете да благославяте и да говорите за другите това, което вие искате да наследите. Благославянето ще разчупи наследствения цикъл на проклятие в живота ви.

Благословен да бъде оня човек, който уповава на Господа и чието упование е Господ. Защото ще бъде като дърво, насадено при вода, което разпростира корените си при потока, и няма да се бои, когато настане пек, но листът му ще се зелене; и не ще има грижа в година на суша, нито ще престане да дава плод (Еремия 17:7-8).

Забележете контраста между тези два стиха и предните два. Първите са свързани с проклятието върху онзи, които уповава само на човека, а другите с благословието, когато той уповава на Господ. Това е картина на едно дърво. Не просто дърво, а силно и здраво дърво с дълбоко закопани корени близо до воден източник. Така че нека жегата и сушата да дойдат! Нека вятърът да духа! С корени, здраво посадени и поглъщащи живота, такива хора са непоклатими. Страхът и безпокойството не ги отвеждат при погрешни източници. Сигурността за тях идва от Божието присъствие и тяхната връзка с Реката на Живота.

Задоволени в Господ и в своето взаимоотношение с Него, те са внимателни в очакване на идните времена. Можете ли да видите как безпокойството дори не е фактор? Да, те са щастливи! Защо не? Може да дойде суша, но техните листа са зелени и те дават плод! Другите се възползват от вашия благословен живот. Запомнете, това беше обещанието към Авраам – че той не само щеше да бъде благословен, но щеше да бъде благословение за всички семейства по земята. Може би вие ще сте първите във вашето семейство, които ще счупите цикъла и ще започнете да благославяте, и да станете дърво, посадено при Реката на Живота. Започвайте деня с благославяне и го завършвайте по същия начин. Ние се нуждаем от силата на благославянето. Помнете ли старата поговорка, която казва, че да продължаваме да вършим едно и също и да очакваме различни резултати, е лудост? Е, проклинането е лудост.

МОЛИТВА

Татко, аз освобождавам убеждение е нашите сърца и посвещение, че ще бъдем дом на благословение и хора на благословение. Ние решаваме да говорим тези неща, от които се нуждаем, и да ги сеем в правда и вяра в нашите деца и в следващото поколение. Както Притчи казва, нашите деца ще пораснат и ще ни нарекат благословени.

Татко, ние представяме себе си на Теб като живи жертви. Искаме да бъдем святи и приемливи. Нека думите на устата ни и размисленията в сърцата ни да бъдат приемливи в Твоите очи. Прости ни, о, Боже, за нашите груби шеги и небрежни и безполезни разговори, които събарят, без да градят. Накарай ни да прострем Твоята чаша на благословение към тези около нас от този момент нататък.

ТИПИЧНО БЛАГОСЛОВЕНИЕ ЗА ДОМА

(Молете се с това за вашия дом)

Това е домът на Господа. Това е Ветил; това е място на благословение. Божият мир управлява и царува тук. Никакъв нечист дух няма да има място тук. Аз изгонвам всеки дух на борба, разделение и разногласие. Изгонвам духа на бедност. Аз призовавам благословието на Господ, което обогатява и не прибавя скръб. Освобождавам присъствието на Господ върху

съпруга ми, съпругата ми и върху децата ми. Моите деца ще бъдат научени за Господ и голям мир ще има върху тях. Никое оръжие, скроено против нас, няма да успее (вижте Исаия 54:17). Всеки език, надигнал се в осъждане, ще бъде намерен за лъжлив, защото това е наследството на децата на Господ.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА - ПЛЕМЕ НА БЛАГОСЛОВЕНИЕ

„КОЙ Е БАЩА ТИ?“

Програмата на моя баща включваше пътуване до *Чудесната храна на Муур*. Това беше съществена част от моя ден. Разбира се, аз бях само на около осем години. Времената бяха много по-прости тогава. Аз карах моето колело около миля от къщи до училище в дните, когато времето позволяваше. Близко до училището Pleasant Valley (*Привлекателна долина*) имаше бакалски магазин. За мен беше удоволствие да ям в кафетерията на училището. Обядът струваше 30 цента и 4 цента за мляко. Нямах кредитни карти, с изключение на карти за бензин. Татко беше уредил да получавам парите си за обяд от бакалина, г-н Муур. Бяха ми отпуснати 30-те цента за обяд и една дребна сума за бонбони след училище по път за къщи.

Приятелят ми Дейв дойде с мен един следобед и ме видя да вземам моята дажба бонбони, а също и да подписвам една разписка, без да давам никакви пари. Дейв си помисли, че това е доста лесно, така че той отиде до щанда и поиска бонбони. Г-н Муур поиска парите. Дейв учтиво каза: „Аз ще направя това, което Кери направи, и изрече буква по буква името ми“.

Г-н Муур отговори: „Аз познавам татко му, но не познавам твоя баща“. Баща ми се ползваше с добро име там, защото му имаха доверие, че ще плаща сметката навреме всеки месец.

Уау, какъв урок за едно осемгодишно момче! Аз осъзнах, че името на семейството беше наистина от полза в определени обстоятелства. Името на баща ми струваше нещо и към мен се отнасяха с уважение, което беше свързано с името на семейството ми. Беше облекчаващо да зная, че когато напиша името на баща ми, аз имах власт да искам без някакъв страх от отхвърляне.

Разбирането на нашето наследство в нашия небесен Баща е увереността, която имаме, че „ако поискаме нещо според Неговата воля, Той ни слуша“ (1 Йоан 5:14). Аз бях много благословен, понеже баща ми се ползваше с добро име. Това, да бъда благословен, беше директно свързано със семейното име. Притчи 22:1 казва: „За предпочитане е добро име отколкото голямо богатство; и благоволение е по-добро от сребро и злато“.

Името на семейството беше много важно в юдейската култура по времето, когато Исус учеше своите ученици за Божието Царство. В Писанията много пъти човек бива представен като „син на“. Например, Давид беше наречен син на Есей. Тяхната съдба се разбираше от това, кой беше баща им.

Тъй като Исус не беше зачен от земен баща, Неговото ДНК не беше от земна идентичност, въпреки че Той порасна в земно семейство. На Неговите последователи им беше трудно да разберат защо Той казваше: „Аз върша само това, което виждам Баща ми да прави“ (вижте Йоан 5:19-20).

Когато беше на около 12 години, Той остана назад и разискваше с религиозните лидери в синагогата, докато семейството му се връщаше у дома. Когато майка Му откри, че Той не беше с тях, те Го търсиха и Го намериха в Храма. Когато Го попитаха защо не е с тях, Той отговори: „*Аз трябва да съм около делата на Баща Ми*“ (Лука 2:29 NKJV).

Дори на тази млада възраст Исус се идентифицираше с това, кой беше Баща Му. Колкото повече Исус споменаваше за Своя Баща, толкова по-любопитни ставаха последователите Му за това, кой беше Неговият Баща. Това беше необичайно за тях, защото тяхната основа на мислене беше земна, а авторитетът на човека се крепеше на нивото на името на тяхното семейство и статус.

Исус започна да им говори за дома на Своя Баща и за многото места, които има там. Той каза:

Да се не смущава сърцето ви; вие вярвате в Бога, вярвайте и в Мене. В дома на Отца Ми има много обиталища; ако не беше така, Аз щях да ви кажа, защото отивам да ви приготвя място. И като отида, и ви приготвя място, пак ще дойда и ще ви взема при Себе Си, така че, където съм Аз, да бъдете и вие (Йоан 14:1-3).

Тома не можа да се стърпи. Той изгърси въпроса, който другите искаха да зададат, но се страхуваха.

Тома Му казва: „Господи, не знаем къде отиваш; а как може да знаем пътя?“ Исус му казва: „Аз съм пътят и истината, и животът; никой не дохожда при Баща Ми, освен чрез Мене“ (Йоан 14:5-6).

Въпросът на Тома може да не изглежда толкова важен за нас в западната култура, но за един юдеин той беше първостепенен. Тома искаше да каже: „Ако ще Те следваме, тогава кажи ни откъде идваш и Кой е Твоят Баща, така че да знаем къде отиваме“. В културата на Средния Изток идентичността и статутът на вашия баща определят бъдещето ви. Ако можеха да схванат Кой беше Неговият Баща, те най-накрая щяха да могат да познаят пътя и своята посока.

*Филип Му казва: „Господи, **покажи ни Баща Си**, и това ни е достатъчно“. Исус му казва: „Толкова време съм с вас и не познаваш ли Ме Филипе? **Който е видял Мене, видял е Баща Ми**; как казваш ти: ‘Покажи ни Баща Си’?“ (Йоан 14:8-9)*

Защо беше важно за Филип да знае Бащата? За един юдеин да знае бащата на някого говореше много за самия човек, защото това разкриваше неговата идентичност и ДНК. Юдеите разбираха силната връзка между бащата и мястото на семейството. Първите имена нямаха такава идентичност, каквато имаха бащата на някого и мястото на произхода.

Разкриването на бащата показваше идентичността на сина. Учениците искаха ясна картина относно Бащата на Исус, за да знаят какво ги очаква. Такова знание в културата на Средния Изток определяше нивото на очакване. Ако бащата на

младоженеца не беше заможен човек, тогава мястото, което той щеше да приготви, можеше да бъде някъде в пустинята или в някоя област, поразена от бедност. Но ако бащата беше заможен човек, очакването за бъдещето на новата двойка беше високо.

Сега тук е мястото, където е връзката между всички вярващи. По същество, когато Исус казваше, че ще отиде да приготви място за Своята невеста, това беше форма на заветно споразумение. Да знаем откъде произхождаме духовно, е съществено, защото това говори за нашата вечна съдба. Нашето преживяване на новородението ни присажда в нашия небесен Баща. Няма значение в какво семейство сме родени, когато се новородим, ние имаме ново ДНК от нашия Баща, Който ни е новородил. Чрез откровение ние разбираме, че нашият небесен Баща не е беден, нито пък е наскърбяващ.

Исус иска да познаваме Татко и да знаем, че Той е Баща на благословение. Идентичността на нашето ново семейство е на благословение. Тази идентичност на небесното семейство се познава чрез нейния характер на благословение. Святият Дух е Възпитателят на семейството. Това ще ни води, за да бъдем като нашия Баща. Атрибутът на нашия Баща е благославяне. Като синове и дъщери ние научаваме, че семейното ДНК е да благославяме, а не да проклинаме. Колкото по-голямо откровение имаме за нашия небесен Баща, толкова по-голяма е увереността, която имаме, когато се молим. Тези, които благославят, имат много по-лесно време в молитва от онези, които са склонни да имат негативен поглед. Техните молитви са склонни да се фокусират повече върху повтаряне на проблема пред Господ, отколкото да обявяват разрешението чрез благославяне.

Исус ни възстанови обратно към Татко чрез Своето осиновяване. Ние повече не сме слуги на един прокълнат живот, а имаме живот на пълнота и благословение. Мнозина искат ползите от това да познават Бащата, без да бъдат част от Неговото семейство. Членовете на Неговото семейство имат определена етикеция, която ги бележи като принадлежащи на Него. Благословеният живот на някого, който е бил преместен от царството на тъмнината в Божието Царство, носи резервоар на благословение, който чака да бъде освободен върху другите.

Имал съм мъже много по-големи от мен, преминали през един вид духовен Бар Мицва. Когато те преживеят Татко да ги благославя като синове, промяната, която става, е удивителна. Има една стара поговорка, която казва нещо такова: „Ти никога не си мъж, докато баща ти не каже, че си такъв“. Бар Мицва (или Бат Мицва за момичетата) в юдейската култура е празненството или упълномощаването на младите момчета, което им дава правата да преминат към възрастните. Бар Мицва дава на младежа правото да ръководи бизнес от името на семейството. Отговорността за непочитането на семейството също идва с тази привилегия. Бащата на младото момче или момиче полага ръцете си върху тях и им дава благословение. Благословението включва декларация за преуспяване и дълъг живот. Това е бил пророчески пътепоказател за тяхната съдба.

Аз вярвам с цялото си същество, че Бог почита тези благословения върху нашите деца. Със сигурност те имат избор във всичко, което правят. *Притчи* ни казва да *учим детето в пътя, в който трябва да ходи; дори когато остарее, то няма да се отклони от него* (Притчи 22:6). Благославянето е пророческо копие, поставено в духовете им, и те няма да забравят този момент на предаване. *Благославянето на бащата е пророчески акт, даден ни от Бог. То ще свърже сърцата на децата ви с вас, както нищо друго не може. Да знаят одобрението на баща си върху тях, е средство за развиването на техния живот.*

Може да има такива, които имат страхове, идващи от болезнени взаимоотношения със своите бащи. Те се безпокоят, че ще повторят същото и със своите деца. Ако това сте вие, можете да бъдете свободни днес, като приемете благословение от вашия небесен Баща. Той има да декларира добри неща върху живота ви. Това ще ви даде увереност, че можете да ръководите семейния бизнес, използвайки името на вашия небесен Баща. Повече няма да е нужно да се чувствате безпомощни, измествайки старите модели, които са тормозили семейството ви поколения наред. Добре дошли в семейството на благословието.

Когато станем християни, ние влизаме в една изцяло нова парадигма за живеене. Повече не можем да продължаваме да обвиняваме нашите биологични или осиновили ни родители за нашите действия. Нашият небесен Баща ни чака да пораснем в Неговия образ и да живеем от Неговото декларирано благословение върху нас.

Има нужда от подходяща зрелост в областта на духовното надаряване. Божиите дарове са безплатни, но зрелостта е скъпа. Въпреки че са ни обещани дарове на млада възраст, ние трябва да стигнем до зрелост. Бог не ги задържа от нас; по-скоро Той чака правилното време – когато станем на подходяща възраст. Готови ли сме за отговорностите, които идват с този дар? Ние първо трябва да пораснем в Него. Накрая Татко ще освободи за нас това, което е обещал, и ще започнем да вършим семейния бизнес.

ИЗПЪЛНЕНИЕТО НА ВРЕМЕТО

...До тогаз, до когато наследникът е малолетен, той не се различава в нищо от роб, ако и да е господар на всичко, но е под надзиратели и настойници до назначения от бащата срок (Галатяни 4:1-2).

Този стих се отнася за Исус, Който, когато беше дете, беше под власт, въпреки че беше наследник на цялото творение. Забележете, че Той продължава да бъде под настойници до времето, когато Бащата Го освобождава. Част от обучението за зрелост за тези, които растат в Божието семейство, е да се научат да благославят, а не да проклинат или да позорят името на Господ.

Исус не показа на Филип лично свидетелство, когато беше помолен да покаже Баща Си. Той им показа един пълноценен живот, извървян от началото до края, дори такъв до Кръста – живот, който се отличаваше. Не след дълго, като се научите да практикувате да бъдете благославящи, линията между тези, които практикуват проклинане като част от падналата природа на Адам, и тези, които благославят според възкресения втори Адам, става доста ясна.

Една част от моето семейство стоеше на страната на благославянето, а другата на страната на проклинането. Тези, които бяха на страната на благославянето, преуспяха и техните семейства живеят в мир. Не мога да кажа същото за тези, които се отдадоха на проклинане. Някои от тях умряха преждевременно, някои бяха поробени от наркотици и прекараха време в затвора. Нашето бъдеще зависи от това, от коя страна на живота стоим.

ДВЕ ПЛАНИНИ

Когато дойде време за Израел да премине Йордан и да изиска наследството си, Бог каза на Мойсей да раздели 12-те племена. Шест племена застанаха на планината Гаризин, а другите шест на планината Гевал. Племената бяха подбрани по специфичен начин - кое на коя планина да застане (вижте Второзаконие 27:11-13). Планината Гаризин щеше да бъде планината на благословието, а планината Гевал щеше да бъде планината на проклинането. Те трябваше да изредят благословенията и проклятията, преди да могат да влязат в земята. Бог искаше те да знаят как да живеят в земята и преуспяват чрез благославяне, но ако изберат проклинане, тогава земята нямаше да бъде благосклонна към тях. Едно по едно благословенията и проклятията се прочитаха на глас и събранието на Израел трябваше да се съгласява. Тук има отразяване на списъка, кое племе къде беше позиционирано.

БЛАГОСЛАВЯНЕ	ПРОКЛИНАНЕ
Симеон	Рувим
Левий	Гад
Юда	Асир
Исахар	Завулон
Йосиф	Дан
Вениамин	Нефталим

Разходете се с тези племена през Писанието и става ясно защо Бог избра кое племе да представлява благославянето или проклинането на тези планини. Левий, племето на свещеничеството, носеше израилтяните пред Бог и представляваше Него на земята. За да бъде някой свещеник, се изискваше да бъде роден като левит. Тяхната работа беше да извършват жертвите и да правят изкупление за народа. Благословение следваше винаги когато левитите функционираха правилно в тяхното дадено им от Бог място.

Йосиф също беше на планината на благославянето. Той беше „плодоносна вейка, плодоносна вейка край извор; клончетата ѝ се простират по стената“ (Битие 49:22). Той беше този, който стратегически беше поставен в Египет, за да избави семейството си от дългия и голям глад. Йосиф попадна в Египет като роб, но Бог го издигна там и донесе избавление от смърт за останалите 11 племена. И това са само две от шестте племена, които бяха на планината на благославянето.

Бог ще постави хора в нашия живот или ще ни позиционира, така че на правилното време и място, докато вършим правилното нещо, да дойде за избавление някой друг. Йосиф не разбра напълно как се озова в рова и в затвора в Египет – не и по-нататък във времето. Обикновено причината, да бъдем стратегически поставени някъде, е скрита в началото и се разкрива с времето.

ПЛЕМЕТО НА ЮДА

На планината на благославянето беше също и племето на Юда. Господ постави Своята любов и написа името Си на Юда – почест, която не беше дадена на другите племена.

При това Той се отказа от шатъра на Йосиф и не избра Ефремовото племе; но избра Юдовото племе, хълма Сион, който възлюби (Псалм 78:67-68).

Юда бе известен с няколко характеристики. Една от тях беше, че това е племе, което благославяше Бог и хората. Цар Давид, псалмистът и човекът според Божието сърце, беше роден в племето на Юда. Дълбокото упование на Давид и любовта му към Бог са записани в книгата на Псалмите. Господ гарантира трона на потомците на Давид, докато те се покоряваха на завета (вижте Псалм 132:11-12). Но един потомък на Давид, на когото тронът принадлежеше вечно, беше предсказан от началото на племето на Юда. Той щеше да донесе благословение и надежда на света.

Не ще липсва скиптър от Юда, нито управителен жезъл отсрещ нозете му, докато дойде Сило; и на него ще се покоряват племената (Битие 49:10).

Този скиптър означава „власт“. Въпреки че царе и управници идваха от Юда на определеното време, Сило (Исус) дойде и изпълни това слово (вижте Лука 1:32). Исус стана краен Благословител, Който даде живота Си, за да изкупи цялото човечество и да го възстанови към Бог. Наречен Лъва от Юда, Исус стана жертвеното Агне, което плати откупната цена, така че ние да можем да застанем на планината на благословието. Той направи възможно за останалата част от света да бъде включена в Божиите обещания на благословение, които бяха дадени на Неговия избран народ, израилтяните.

Не само че Юда беше племе, което благославяше, то също беше победител.

Ще произведе потомък от Яков и от Юда - наследник на планините Си; Моите избрани ще ги наследят и слугите Ми ще се заселят там (Исая 65:9).

Дори когато те се заселиха в Обещаната земя, племето на Юда управляваше над враговете си. Неговите граници в Обещаната земя обграждаха планинските области, където се беше установил Юда (вижте Исус Навин 15:8-11). Планините са идеалното място, откъдето да се управляват враговете. Да се държи врагът под око, е по-лесно от върха на планината, отколкото ако някой го прави от долината. Забележете как Бог даде на Юда детайлна, стратегическа позиция.

Юда се превежда „хвала“. Вярно на името си, Юда беше племе, известно с почитание и хвала. Юда винаги ще хвали пред Божия трон. Не за да наложи позицията, на която беше поставен по-рано, но за да може хвалението да разоре земята в подготовка за жътвата.

Юда ще оре; Яков ще разбива определените му буци (Осия 10:11).

Докато Юда разорава чрез хваление, 11-те племена следват отзад, разбивайки буците. Юда беше определен да води обучението. Бог обеща да обитава в хвалението на Своите хора (вижте Псалм 22:3). Господ ще седи сред събранието, докато те Го хвалят. Той присъстваше винаги когато Неговите хора Го хвалеха, а където беше Той,

там имаше благословение. Това е вечна истина, на която ние като вярващи в Христос се наслаждаваме днес.

Познат е Бог в Юда, велико е името Му в Израел. В Салим [Ерусалим] е скинията Му и обиталището Му е в Сион (Псалм 76:1-2).

Божията скиния е Неговото присъствие. Сион е градът на великия цар и Юда е сравнен с него. Това е градът, който притегля очите на света в красота и значимост.

Красив по възвишеността си и радост на цялата земя е хълмът Сион на северните страни - градът на великия цар (Псалм 48:2).

„Северните страни“ тук представляват Църквата в Писанието. Това беше мястото, където Луцифер искаше да се позиционира, за да получи поклонение.

А ти казваше в сърцето си: „Ще възляза на небесата, ще възвиша престола си над Божиите звезди и ще седна на планината на събраните богове към най-крайните страни на север“ (Исая 14:13).

Но това място не беше за него. Помните ли какво се случи с дявола? (Говорихме за това в Глава девета.) Това място принадлежи единствено на Исус Христос, Главата на Църквата. Така че Сатана продължава да преглъща за нещо, което никога няма да притежава.

ВИЕ СТЕ ТУК

Евреи го казва най-добре:

Защото, ако се промени свещенството, по необходимост става промяна и на закона. Понеже Този, за когото се казва това, принадлежи на друго племе, от което никой не е служил на олтара. Защото е известно, че нашият Господ произлезе от Юдовото племе, а за това племе Мойсей не каза нищо относно свещеници (Евреи 7:12-14).

Където ние се вписваме в тази картина, е най-възбуждащата част за мен. *Всеки вярващ, който влиза в Божието Царство под новия завет, е присаден в племето на Юда.* Можем да кажем, че благословието е ДНК-то на Юда. Бог постави Юда на планината на благославянето с пророческата картина, че Исус, Месията, ще дойде от племето на благословието. Ние сме поставени в родословието на *Племето на Благословение*. Няма ли да кажете, че това е достатъчна причина за празнуване?

Исус Христос направи това възможно, като ни присади чрез Своята смърт и възкресение. Някога бяхме диви клони извън двора, но сега сме присадени, за да станем част от Божия народ (вижте Римляни 11:17). Но благословиенията, които Бог е изговорил върху Авраам във връзка с неговите естествени потомци, юдеите, и присадените, остават. Юдеите все още са благословение, защото Божието Слово не

може да бъде отменено. Дори когато юдеите поемат различен път, Бог е поставил върху тях определени обещания и слова, които никой не може да премахне, даже и Съединените щати, или някоя друга нация. Апостол Павел доказва това напълно на няколко места в Новия Завет.

И тъй, казвам: Отхвърлил ли е Бог Своите люде? Да не бъде! Защото и аз съм израилтянин, от Авраамовото потомство, от Вениаминовото племе (Римляни 11:1).

Някои, които заместват Божиите обещания за юдеите – което е наречено заместваща теология – с Църквата, са неинформирани. Бог не се отрича от тези, с които е направил завет.

Тогавка казвам: Спънаха ли се, за да паднат? Да не бъде! Но чрез тяхното отклонение дойде спасението на езичниците, за да ги подбуди към ревност. Но ако тяхното падане значи богатство за света и тяхната загуба - богатство за езичниците, колко повече ще означава тяхното пълно възстановяване! ...понеже съм апостол на езичниците, аз славя моята служба, дано по някакъв начин да подбудя към ревност тия, които са моя плът, и да спася някои от тях. Защото, ако тяхното отхвърляне означава примирение на света, какво ще бъде приемането им, ако не оживяване от мъртвите? (Римляни 11:11-15)

Ние сме благодетелствани от отхвърлянето на юдеите. Като вярващи, ние сме поставени в благословието на Авраам чрез Исус Христос. Като бъдат свидетели на благословието и мира върху последователите на Исус Христос, юдеите ще станат достатъчно любопитни и дори ревностни, за да ги накара това да го поискат (вижте Римляни 10:19). Днес голям брой юдеи идват до вяра и приемат Исус Христос като техен Месия.

Но има и още. Племето на Левий беше изключително родът на свещеничеството. Тази роля не беше смесена с позицията на управление...не и докато Исус Христос не дойде. Господ Исус Христос не е само Цар, но също и Свещеник. На нас, като Негови последователи, ни е дадена същата чест и привилегия да бъдем царе и свещеници с Исус (вижте Откровение 1:5-6). Така че чрез племето на Юда ние навлизаме в свещеничество от нов порядък. Това откровение може да накара някого да премине от другата страна на планината и да започне да благославя.

Мой е Галаад, мой е Манасия, Ефрем също е защита на главата ми, Юда е законодател мой (Псалм 108:8 NKJV).

Бог е заинтересован от всяка област в живота ни. Той се грижи за тези, които управляват, и за тези, които са управлявани. В края от Юда ще потече справедливост. Ако искаме справедливост, ние благославяме хората на власт, включително съдиите, политиците, и т.н. Ежедневно изникват възможности пред нас да практикуваме племенното право да благославяме, както скорошната ми среща с един полицаи.

Докато шофирах обратно от Хюстън, Тексас, аз бях зает да говоря по моя клетъчен телефон, когато един щатски полицаи ме спря.

Разбирайки вече важността от благославянето, жена ми и аз започнахме да благославяме този служител, докато спирахме колата. Знаех, че не карах бързо в този момент. Полицията дойде до моя автомобил и заяви: „Вие нямате табелка за лиценз отпред на автомобила си“.

Аз отговорих: „Да, господине. Аз взех този автомобил от Луизиана“.

„Е, в Тексас ние имаме двойно отбелязване на щата“.

Аз се извиних. „ОК, не знаех това“.

„Откъде идвате?“

„От Хюстън“.

„Какво правихте там?“

„Служих на един семинар за пастири“ - отговорих ентусиазирано.

Той ми хвърли един бърз поглед и после каза: „Е, как мина?“

Аз се усмихнах: „Много добре“. Той ме предупреди и после се върна в колата си. Жена ми и аз продължавахме да изговаряме благословения върху него, докато той си тръгваше. Няма гаранция, че благославянето на полицията ще спаси от акт, но това ще помогне на отношението ви към тези, които са на власт. В края на краищата, ние сме от Племето на Благославянето.

Да бъдем част от Племето на Благославянето, носи благоразположение. Например, член от моята църква си купи някаква земя в един добър район с намеренията да построи множество семейни жилища. Той говори с градските управници и получи предварително разрешение да започне да строи. Той изля плочите и започна да гради. Тогава научи, че общината няма да достави комуналните услуги за имота. Те все още отказваха, въпреки че той беше достатъчно напреднал, за да може да спре. След дълъг дебат за това, защо бяха дали първоначалните разрешения да се започне строежът, а после градските служби да откажат, изглеждаше, че те бяха в безизходица.

Разочарован, той решил да опита да благослови хората, които бяха отговорни. След като засял ситуацията с благословение, той решил да опита отново. Този път те действали, като че ли никой не му е отказвал. Той каза, че било странно, защото те не можели да разберат защо той отхвърлил предложението първия път. Той приписва този завой на 180% на благоразположението, което идва с благославянето.

Проправяли ли сте си път през някаква твърда земя напоследък с членове на семейството или с тези, които са на власт? Помислете как бихте искали някой да ви благослови, и после декларирайте същото благословение върху тези, с които сте в опозиция.

Защото владетелите не са страшни за доброто дело, а за злото... (Римляни 13:3).

...защото няма власт, която да не е от Бога, и колкото власти има, те са отредени от Бога (Римляни 13:1).

Когато апостол Павел написа това, римската окупация все още беше в контрол на еврейската нация. Понякога изглежда трудно да можете да благославяте тези, които са на власт, които са жестоки и безмилостни. Но въпросът не е в почитането и благославянето на тези, които не заслужават благославяне. То е свързано изцяло в почитане на Господ, Който е почел тяхната позиция на лидерство. Въпреки че всички власти са от Бог, не всички лидери и управници се държат благочестиво. Запомнете,

благославянето не е свързано с обстоятелствата в момента. Обаче, чрез деклариране на Божиите намерения това освобождава пророческия потенциал за нещо да се промени.

МОЛИТВА

Татко, аз Ти благодаря за силата на Христос, която действа в и чрез нас.

Ние стоим в семейното име и в даденото от Христос име чрез Духа на Господ. Ние избираме да стоим на планината на благославянето. Ние стоим, за да благославяме и да говорим върху нашата нация и семейства, заявявайки на земята, че Съединените американски щати са Божия нация. Ние благославяме президента, кабинета и тези, които са в различни политически връзки. Благодарим Ти, Боже, за силата на благодатта, която действа чрез Племето на Благославянето.

Ние отказваме да живеем на планината на проклинането. Ние разбиваме всяко проклетие с благословение. Благодарим Ти, Господи, че сме били присадени, родени от духа на Христос и родени в Племето на Благославянето.

ГЛАВА ДВНАДЕСЕТА - НИКОЙ НЕ ГО Е ВИЖДАЛ

Благославянето е средство да се изправиш срещу неща в живота ти, които са слабости. Много от нас имаме неща, от които се опитваме да се измъкнем, вместо да ги победим. Четири пъти в Откровение 2 е използвана думата *побеждаване*. Например, в Откровение 2:7 се казва: „*На този, който побеждава, ще дам да яде от Дървото на Живота, което е в Божия Рай*“.

„Да победиш“, е противоположно на това „да издържиш“ или „да понесеш“. Има голяма награда за тези, които побеждават. Това е Божият начин за даване и увеличаване на власт и зрелост в нашия живот. Във времената на царете според културата на Средния Изток царете ходели на война за завземане на територия и превъзходство. Спечелването на богатство и плячка се извършвало чрез побеждаване на съперническия цар. Когато един цар побеждавал някой град или друг цар, той яздел през улиците, слагайки на главата си короната на победения цар, заявявайки, че има нов управител в града. Това било демонстрация на спечелване на власт чрез побеждаване на врага. В Откровение има описание на тези, които хвърлят короните си (множествено число) пред Божия трон. Това просто е моя хипотеза тук, но аз се чудя – откъде те са взели тези корони? Може ли това да са завоеванията, които те са спечелили, и последвалите корони от тези победи? Когато отделни хора побеждават някои пристрастявания, аз вярвам, че те спечелват власт над врага.

Вместо да използваме творчески средства, за да избягваме конфронтация с нашите слабости, защо да не победим и да не спечелим нова свобода заедно с велика победа? Благославянето на ума ви да има ума на Христос, така че да можете да победите, е началото. Ние говорихме дълго за благославянето на другите, но трябва

също да погледнем и на благославянето на себе си. Декларирайте за себе си, че сте Божие дете, на което не му липсва нищо, и ще види добри дни в земята на живите. Благославянето на това, което е слабост във вас, чрез говорене на Божиите намерения, ще ви даде възможности да бъдете свободни. Тази пречка не е там, за да ви спре от успеха, тя е там като възможност за завладяване, за да спечелите плячка.

Имал съм подобна възможност, която се опитвах да избягвам като чума. Това бяха погребални служби. Те не бяха в моя списък с неща, с които обичах да се занимавам или да върша като млад пастир, току що започващ в служение, главно заради моята неопитност. Когато започнах църквата, аз си мислех, че имах споразумение с Бог, че ще правя всичко, което Той ме помоли да правя, само ако можех да се измъкна от погребенията. Аз се страхувам от смъртта още от дете. Моите по-големи братя и сестри виждаха това, тъй като чувах много от техните подигравки за мъртви тела и погребани живи хора. Знаете, детските шеги, с които израстваме, страхувайки се; всичките тези трилъри на Алфред Хичкок.

След като бях в първата си пасторска служба в източен Тексас за няколко месеца, аз предполагах, че сигурно ще се случи. Бог ме установи, за да конфронтира моята фобия. Бях помолен да извърша погребение. Тъй като никога не бях извършвал погребение преди това (само веднъж бях водил пеенето) и бивайки нов в града, аз бях малко нервен. Моята неприязън към службите на погребение прибавяше към този дискомфорт. (Бях присъствал на погребение за първи път, когато бях на 20.) За усложнение на нещата, аз едва познавах семейството и никога преди не бях виждал покойния човек. Усещайки силно как хората наблюдаваха всичко, което правя, понеже бях нов, аз исках да свърша добра работа. Благодарен съм, че службата в параклиса мина добре и аз бях силно облекчен.

Скоро дойде времето, когато трябваше да тръгнем към гробището. Като пастир, извършващ службата, беше обичайно да се возя с погребалния директор в първата кола. Проблемът беше, че първата кола беше катафалката. Не само че ми беше некомфортно да се занимавам с мъртви, но сега бях затворен в един движещ се автомобил, превозващ мъртво тяло. Как исках да можех да се возя в някой друг автомобил, а не в катафалката!

„О, Боже“, мислех си аз: „Какво би станало, ако решиш да възкресиш този човек зад мен?“ Аз се утеших с мисълта, че със сигурност ще избия нова врата. Докато пътувахме, погребалният директор ме попита дали съм правил друг път селско погребение.

„Човече, аз никога преди не съм правил градско погребение, камо ли селско“, отговорих аз. „Нямам специфична процедура да го върша по един или друг начин. Какво да правя?“

Той обясни: „Единственото нещо относно селското погребение е, че в края на службата на гробищата ти вземаш своя букет и го слагаш на капака на ковчега. Отдръпваш се от него и така ние знаем, че службата е свършила. Тогава присъстващите ще направят същото“. Звучеше лесно, не сложно.

„Хей, аз мога да се справя с това“, казах аз. Когато пристигнахме на гробищата, погребалният директор ме предупреди: „Между другото, бъди внимателен, защото това е селско погребение и трябва да носим ковчега около 100 метра“.

Мислех, че това е ОК, защото аз не бях сред носачите; те щяха да извършат тежката работа. Чувствайки се малко облекчен, понеже всичко вървеше по план, аз пристъпих да заема мястото си в началото на шествието с ковчега. След като употребих всичкото си красноречие, използвайки 1 Коринтяни 15 като текст за заключение преди заравянето, приближаваше спускането – можех да видя края.

Изведнъж осъзнах, че букетът ми няма да се задържи на гладката извита повърхност на ковчега. Паднеше ли, след като го бях сложил върху ковчега, никой не можеше да каже какво щеше да причини това не семейството. Знаем, че звучи странно, но аз не исках да причинявам повече скръб на семейството с паднал букет.

Бързо пресметнах (с инженерния ум, който имам), че ако мога да сложа букета си по-близо до венеца от цветя, сложени по средата на ковчега, той ще се задържи. Хората все още бяха с наведени глави и затворени очи, докато аз бръщолех в молитва, молейки се като фарисей, побутвайки букета ми по-близо, за да се допре до края на венеца. Аз го бутях, докато стигна на десет или петнадесет сантиметра, за да се протегна и да го взема.

Изведнъж нещо се случи. Помислих си, че има земетресение, понеже земята под мен се разтвори и ме погълна, и аз се вирах в дъното на гроба. Почвата покрай ръба на гроба беше песъчлива и се срути, а аз останах да вися с единия лакът на носилото (което държеше ковчега над гроба), а другият се държеше за малкото почва, останала непокътната. Това беше през лятната жега и аз бях в полиестерен костюм, състоящ се от три части, облеклото на деня! И аз висях там, сгорещен и мръсен, докато се съвземах бързо, повесен, клатушкайки се и чудейки се – *Как ще се измъкна от това?*

През цялото това време аз продължавах да се моля със заключителната молитва, знаейки, че ако спра да се моля, всички ще си отворят очите и ще видят фиаското. След известно време, което ми изглеждаше като цяла вечност, и няколко опита да изляза, аз успях да се заклясая с единия си крак и се изтласках (в онези дни бях в много по-добра форма). Аз можах да се вдигна и да изляза от дупката. Заставах отново зад ковчега и казах: „Амин“. Погребалният директор дойде при мен и каза: „Пасторе, аз видях какво стана, но не знаех какво да правя, защото съм научен да не прекъсвам, докато молитвата върви. Но трябва да ви поздравя за доброто съвземане“.

Мислейки си, че съм пропилял специалното време за това семейство, аз се чувствах много зле. Но нямаше нищо, което можех да направя, за да го променя, защото хората идваха да ме поздравяват. Те бяха наистина благодарни и казваха мили неща. Никой не каза нищо за това, което се беше случило. Скоро ми стана ясно, че нито един човек не беше видял как паднах, с изключение на погребалния директор.

В сърцето си аз попитах Господ: „О, Боже, винаги ли ще бъде толкова трудно?“

И аз Го чух Той да ми казва: „Докато ходиш с Мен, Аз ще те покривам във времената на твоята уязвимост“.

РАЗКРИВАНЕ

Изплъзнат успех, неизпълнени обещания и разбити надежди - тези неща изглеждат се срещат много в живота. Това са негативните модели, които функционират в живота на някои хора, с които понякога се сблъсквам. По-скоро често отколкото не, нещо се случва, което саботира техните очаквания. В резултат на това те се връщат назад и повече не са склонни да вярват на нищо. Слабите очаквания стават защитата срещу такива разочарования.

Какво причинява очакваната доброта да бъде саботирана? Вярвам, че тези неща се коренят във въпросите на покриване и любов. Очевидно не всяко негативно нещо, което се изправя на пътя ни, е свързано с това, че сме под проклятие. Понякога лошите решения са причината да се чувстваме така, сякаш сме под проклятие. Не говоря за тези неща. Има хора, които не могат да намерят никакво облекчение или благосклонност в живота си. Аз не съм такъв, който да обвинява дявола за всяко разочарование в живота.

Вярвам, че има хора, които може да не осъзнават наследствена опресия, която идва чрез проклятие.

Както врабче хвърква и както ластовица отлита, така и незаслужено проклятие не се сбъдва (Притчи 26:2).

Спомнете си моята дефиниция за проклятието: да поставите нещо в по-долна позиция, отколкото Бог е възнамерявал. Безопасно е да кажем, че никой не идва под проклятие случайно или лесно. За някого, който е новороден вярващ, проклятието трябва да има причина, за да има някакъв ефект. Не е достатъчно някой да ви прокълне. Трябва да има точка на приемане чрез отворена врата. Тази пътека може да е съгласяване, като също започнете да проклинате другите, или може би чрез страх, че проклятието има сила върху вас.

Има проклетия, които идват заради членове на семейството – като баща или дядо – които са били членове на култове и са правили клетви срещу собствените си тела и децата на своите деца. Например, свободното масонство използва степени на клетви, които могат да изглеждат безвредни на повърхността, но когато прочетете клетвите, които въздействат на тяхното потомство, те не са нищо друго освен вредни. Клетвите обикновено не са известни на членовете на семейството, така че ще е важно да научите, ако сте имали някой близък роднина, въввлечен в свободното масонство. За повече информация относно свободното масонство и неговите въздействия върху семействата идете на www.jubilee.org.nz и следвайте линка за молитва. Аз съм бил свидетел от първа ръка на свободата и нарастващата благосклонност, когато проклятието от свободно масонство е било анулирано чрез благославяне.

БАЩИНО ПРОКЛЯТИЕ

Разходете се с мен из библейския разказ за едно семейство, където въпросът за покриването повлия на следващите поколения.

В това време Ной почна да работи земята и насади лозе. И като пи от виното, опи се и се разголи в шатрата си. И Хам, Ханаановият баща, видя голотата на баща си и каза на двамата си братя отвън. А Сим и Яфет взеха една дреха и като я туриха двамата на рамената си, пристъпиха заднишком и покриха голотата на баща си; лицата им гледаха назад, и не видяха бащината си голота (Битие 9:20-23).

Ной започна да възстановява живота на земята. Той насади лозе – това също е записано като първото лозе в Библията. Наслаждаването на плода беше задоволително, докато Ной не изпи твърде много вино и се оттегли в шатрата си гол. След това дойде Хам и видя баща си непокрит. Без да усеща, че пуска в ход злополучни последствия за своето родословие, Хам изложи допълнително баща си, като каза за това на двамата си братя. Братята му направиха нещо почтително и веднага покриха голотата на баща си. Никой друг не трябваше да бъде свидетел на Ной в уязвимия му момент.

Когато изтрезня, Ной откри какво беше направил Хам, и Ной прокле Ханаан, сина на Хам, казвайки: „Проклет да бъде Ханаан; слуга на слугите ще бъде на

братята си“ (Битие 9:25). Забележете, че синът на Хам беше, който получи проклятието, и проклятието го постави по-долу дори от слуга, за да служи на братята си. Ной благослови двамата братя за тяхната почит, като са покрили баща си, казвайки:

*Благословен Господ, Симовият Бог; и Ханаан да му бъде слуга.
Бог да разшири Яфет. И да се засели в шатрите на Сим; И
Ханаан да им бъде слуга (Битие 9:26-27).*

Разголването на някого е нещо сериозно в очите на Бог. Грехът на Хам не се състоеше в това, че видя голотата на баща си, а в това, че каза, каквото видя. Той лесно можеше да покрие голотата на баща си, както братята му направиха, когато разбраха. Хам също наруши един духовен принцип. Подценяването на родител, сановник или някого, който е в позиция на власт, и правенето да изглежда смешно или глупаво, поставя тези, които се подиграват, в по-ниска позиция. Хам подценяваше и правеше Ной да изглежда по-долен от това, което Бог го е определил да бъде.

Тези, които правят проклинането, може да не осъзнават, че поставят себе си на мястото на проклетите. Запомнете, Исус дойде, за да освободи и да защити тези, които са под проклетие. Някой, който преднамерено проклина, просто за спорта, ще се намери в опозиция на Кръста. Действието на Хам го постави в позиция на проклетие и донесе проклетие върху неговото потекло. Причината, донесла проклетие за семейството на Хам, беше собственото му непочитане на този, който имаше власт над живота му.

И така, кога казването на нещо е клюкарстване и кога не е? Ужилването на клюкарството е с цел да се изложи някой, за да се отвърнат сърцата на другите от него. Хората не могат да бъдат обвинявани за клюкарство, ако изберат да благославят като начин за обръщане на ситуацията в добро. Ако желанието им е да обърнат ситуацията в нещо друго освен добро, тогава мотивът може да не е от сърце на благославяне. Да информираш някого, който след това има способността и властта да помогне в ситуацията за добро – това е различно.

Ако някой види брата си, че извърши несмъртен грях, нека се моли, и Бог ще му даде живот... (1 Йоан 5 :16).

Йоан ни насърчава да се молим за тези, които се отклоняват, вместо да казваме на другите за техните провали. Изборите, които правим като бащи, ще отворят или затворят вратите за проклетие. Баща, който ходи пред Господ в правда, освобождава благословението на Господ до третото и четвъртото поколение. Ако бащата е проклет, ние ще видим това да се предава, както в случая с Каин (вижте Изход 20:5). Обръщането към Господ, обаче, обръща проклятието и установява благосклонността на Господ.

Има здрава нишка, прокарана през Писанието за необходимостта от това да имаме наставници и духовни бащи в нашия живот. Да имаме благочестиви наставници и духовни бащи, може да произведе здраво и правилно виждане на властта.

Запомнете, братята, които покриха баща си Ной, не бяха само те благословени, а също и тяхното потомство в идните поколения. Нито те, нито брат им Хам някога са си представяли, че техните действия на покриване и разкриване ще доведат до такива драстични ефекти, които щяха да променят техните семейства за поколения. Забележете, проклинащият стана проклет, а благославящият стана благословен. Този,

който покри и накрая беше благословен, беше също и този, който стана господар на този, който направи разкриването или прокле.

В следващата глава накратко ни е представен Нимрод, внук на Хам и човек, който Библията нарича „силен ловец пред Господа“ (Битие 10:9). Нимрод построи Вавилон. Не ви ли звучи това познато? Синар беше цялата Вавилонска империя; днес бихме я нарекли Ирак, Иран и част от Саудитска Арабия.

Всички други синове на Ной населиха други части на Средния Изток, Ханаан и Газа. Те бяха овчари. Има голяма разлика между сърцето на овчаря и това на ловеца. Овчарят е човек със загрижено сърце. Давид и Исус са споменати като овчари. Давид беше в действителност овчар, а Исус беше духовен Овчар на тези, които бяха изгубени чрез греха. Ловецът дебне своята плячка чрез хитрина и маскировка. Контрастът между тези трима братя не е от значение. Животът на всеки от тях потече по различни пътища и с различна природа след вечерта на покриването – или в случая на Хам разкриването – на голотата на баща им, което донесе благословение – или проклятие.

Нека да посетим отново едно небесно събитие, където Луцифер, един ангел, създаден, за да покрива, стана такъв, който разкрива. Това беше първото действие на бунт срещу властта.

Ти бе в Божията градина, в Едем; всички скъпоценни камъни бяха твое покривало: със сард, топаз, диамант, хрисолит, оникс, яспис, сапфир, антракт, смарагд и със злато; направата на тъпанчетата и на свирките ти е била приготвена за тебе в деня, когато си бил създаден. Ти беше помазаният херувим, който засенява; и аз те поставих там. Ти беше на Божия свята планина; ти ходеше сред огнените камъни. Ти беше невинен в пътищата си от деня, когато беше създаден, докато се намери несправедност в тебе. От много голямата ти търговия ти вътрешно се напълни с насилие и ти съгреши; затова те отхвърлих като скверен от Божията планина. И те изстребих от сред огнените камъни, херувиме засеняващи (Езекиил 28:13-16).

Луцифер беше ангелът, създаден, за да наблюдава красотите и звуците на Небето. Създаден със скъпоценни камъни и инструменти, той буквално беше един красив ходещ оркестър! Малко ангели бяха привилегирани да влизат в тронната зала на Бог, и Луцифер беше един от тях. Неговата работа беше да покрива и да освобождава присъствието на Бог и да води ангелските множества в поклонението пред Бог. Но нещо мрачно се таеше в дълбочините на неговото сърце, което го поквари. Луцифер искаше да бъде този, на когото се покланяха. Накрая, това го доведе до заговор и с една трета от ангелите, той повдигна война срещу Бог, Самия Създател. Този ден той се промени от покриващ херувим в разкриващ. Излагането и разкриването на светиите пред Господ стана новата му специалност. Падналият ангел стана дявол „обвинител [или проклинация] на братята“.

Обаче Бог, Който е изцяло за покриването и благославянето, ни изпрати Този, който наистина покрива – Своя Син Исус Христос. Пролятата кръв на Исус стана покривалото и изчистването от греха. Кръвта на Исус, поставена върху Престола на милостта в Небето, не само ни покрива, но ни изчиства. Дяволът ще направи всичко, за да ни въведе в проклинането. Работейки срещу някое взаимоотношение, врагът се

опитва да разхлаби тези връзки, като ни изкушава да се разкриваме един друг. Всеки ще се нуждае от покриващата Божия благодат в някой момент от живота.

СЪПРУЗИ, ОБИЧАЙТЕ СЪПРУГИТЕ СИ

Нищо не покрива така, както покрива любовта. Аз говоря за любовта, която покрива множество грехове – *agape* любовта. Този вид любов е дух, понеже Библията ни казва, че Бог е любов и че Бог е Дух. Без Божията любов на земята ще има анархия до степен, че няма да има никакво въздържане или себеконтрол от всякакъв вид. Човечеството, оставено само, е разрушително и много самоугаждащо. Любовта не е чувство или емоция. Божията любов е постоянна и тя не е основана на това, дали я заслужаваме. Неговата любов не зависи от личността и е готова да положи живота Си за тези, които не са чисти в своята любов.

Преди всичко имайте гореща любов помежду си, защото любовта покрива множество грехове (1 Петрово 4:8).

Думата *гореща* тук означава без спиране!²⁰ Ние трябва да обичаме с такъв вид енергичност. На посредствеността, враг на превъзходството, е дадена отворена врата, когато не обичаме горещо. Аз мисля че посредствеността може да бъде проклетие, което се прихваща както пословичния грип от друг член на семейството. Взаимоотношенията изискват работа и време и пренебрегването на взаимоотношения чрез разговори бавно ще ги разрушава, докато някой започне да се чуди какво не е наред.

Бракът е свършената картина за това, как Исус се грижи за Своята Невяста, Църквата. Новият Завет се живее чрез тази тайна на любовта. Това, което прави тази тайна да работи, е, че някой е готов да умре за своето желание да бъде егоист. Сключването на брак е най-самопожертвователното нещо, което някога ще направим. Бракът изисква обмислени и преднамерени действия и се състои много повече в осъзнаване на нуждите и благополучието на този, когото обичате, отколкото на вашите.

Мъже, любете жените си, както и Христос възлюби църквата и предаде Себе Си за нея, за да я освети, като я е очистил с водно умиване чрез словото (Ефесяни 5:25-26).

Важно е да се забележи как Исус очиства Невястата Си. Той го прави, като я умива със Своето Слово. Силата на Неговите думи измиват въздействията от всичко друго. Когато единият от партньорите е наранен от някой колега или може би от приятел, няма нищо по-силно от думите на благословение, които идват от съпруга или съпругата. Съпруг, който благославя съпругата си, подсилва връзките на брачния завет. Силата на благославянето е силата на любовта. Бог толкова възлюби, че Той даде Своя Син, за да благослови Църквата. *Мъже, ние имаме жената, която благославяме, или жената, която проклинаме.*

Тази фраза изплува в съзнанието ми толкова ясно при една среща, която имах с един човек в Хюстън. Това беше веднага след службата и аз бързах, за да отпътувам за

²⁰ Biblesoft's New Exhaustive Strong's Numbers and Concordance with Expanded Greek-Hebrew Dictionary. CD-ROM. Biblesoft, Inc. and International Bible Translators, Inc. (1618).

следващия си ангажимент. Пастирът на църквата, Джон Паркс, ме помоли да говоря с един човек, който беше разстроен. Казах, че нямам много време, но ще отделя няколко минути.

Никой от нас не познаваше човека, но той започна, казвайки, че жена му в момента е в офиса на адвоката, попълвайки документите за развод. Той обясни, че е работил в Ирак като граждански предприемач. Той набързо ни каза колко неблагодарна е била тя и как единственият начин да остане с нея е бил, като бъде далеч продължително време. Гневът му беше отмъстителен, без някакво разчупване поради ситуацията. Той отправи обичайните обвинения и упречи.

Спрях го и му казах: „Господине, вие проклинате и вашият брак е отражение на жената, която сте проклинали“.

Той се ядоса от изявлението и ми каза, че е изучавал различни бойни изкуства и може да ме тръшне в стената само като използва ума си.

Аз завърших казвайки: „Трябва да пътувам, но ето няколко Си Ди-та, които ще помогнат“. Дадох му сериите за силата на благославянето и си тръгнах.

Имах възможността да бъда в Хюстън през следващия месец, и за моя изненада, същият този човек дойде при мен и каза: „Помните ли ме?“

Помислих си: *Да, помня те. Това е човекът, който искаше да ме тръшне в стената с ума си.* Аз потвърдих, че го помня. Този път той имаше усмивка на лицето си и поведението му беше забележимо различно. Отново първата ми мисъл беше: *Той си е намерил някоя друга.*

Той махна на една дама да дойде там, където ние седяхме. Когато дойде, той я прегърна и каза: „Това е жена ми от 28 години“.

Попитах: „Какво се случи, откакто те видях последния път?“

Той каза: „Аз неохотно изслушах поучението за благославянето. Когато жена ми се прибра у дома от офиса, аз я посрещнах в коридора и я благослових, използвайки част от словото, предложено в поучението“.

Жена му описа какво се беше случило. Тя каза: „Беше странно, като че ли думите бяха осезаеми и се движеха бавно, когато докоснаха сърцето ми“. Тя обясни, че чувството е било като протичаща през тялото ѝ бистра любов.

Те и двамата се съгласиха, че последният месец е бил като медения месец, който никога не са имали. Сега те разбират силата на благославянето, която може да превърне един потенциален развод в завет на любов. Исус каза: „*Духът е, Който дава живот; плътта нищо не ползва; думите, които Съм ви говорил, дух са и живот са*“ (Йоан 6:63). Изчистващите думи на благословение могат да променят едно сърце, предадено на разрушение, към възстановяване.

Любовта не излага уязвимостта и слабостта на другите. Днешните бракове показват доказателство за работата на врага за разделение в дома чрез тънко проклинане, облечено в хумор или сарказъм. Чувал съм съпрузи и съпруги на различни социални събирания да използват сарказъм, за да осмеят готвенето на съпругата си или външността на съпруга само за да се посмеят за сметка на своя брачен партньор. Разбирам, че всички си имат своята собствена динамика в семействата си и този вид хумор може да бъде разбран и приет. Това, за което говоря, е този вид хумор, който събаря чрез разкриване слабостта на другия. Вероятно на тях не им идва на ум, че те проклинат собственото си тяло. Съюзът на мъжа с неговата жена е заветно споразумение, което трябва да бъде поддържано и пазено. Ние можем да го правим, като я благославяме с измиването на думите, които носят живот в сърцето ѝ.

*Също и вие мъже, живеете с жените си по един разумен начин, като с някой по-слаб, тъй като тя е жена; и ѝ показвайте почит като сънаследница на благодатта на живота, така **че молитвите ви да не бъдат възпрепятствани** (1 Петрово 3:7).*

Думата „възпрепятствам“ в този пасаж е *еккопто*, което означава „да осуетя или да отрежа“.²¹ Идеята е някой, който отсича дърво, от което очаква да дойде плод. Ако искаме плодът на любов, радост и мир да дойде от брака, ние трябва да спрем да сечем дървото. По същия начин, молитвата е осуетена, когато съпрузите хулят съпругите си, докато очакват молитвата им да бъде отговорена.

Покорството не е проблем, когато съпругът благославя съпругата си, както Христос Своята Невяста, Църквата. Покорство означава да дойдеш под мисия (на англ. това е игра на думи, *покорство* е „*submission*“, а *под мисия* – „*under mission*“). Мъже, ние трябва да знаем каква е мисията, така че съпругите ни да дойдат под мисията. Мисията е проста – да обичаме Господ Бог с цялото си сърце, ум и сила и да показваме Неговата доброта чрез брака. Коя жена ще има проблем да живее под това знаме на любов?

Аз израснах в семейство, където излагането на някоя съпруга беше форма на изкуство. Семейните събирания бяха удобни случаи за мъжете да станат експерти за това, кой ще унижи жена си, използвайки сарказъм. Когато съпругата ми, Дайан, дойде в семейството, тя ми изтъкна, че това не е забавно, а по-скоро е откриване на жените в семейството и събаряне на доверието, което жената има към съпруга си. Тя продължи, обяснявайки ми сигурността, от която се нуждае жената – не просто физическата защита, а емоционалната защита на своя съпруг. Аз споменах това на останалата част от моето семейство и проклинането престана, понеже никой не го подхранваше повече.

Съпрузи, които излагат на опасност съпругите си със заплахи, че ще ги напуснат, или които използват пари като тактично изнудване, трябва да разберат проклятието, което може да дойде върху тях поради емоционалното малтретиране. Знаем, че някои от вас могат да си мислят, че това е изцяло на гърба на мъжете. Относно брака Библията говори две трети повече на мъжете отколкото на жените в Новия Завет.

Когато има среда на благославяне в дома, децата също ще бъдат в мир и ще отговорят, почитайки майка си и баща си. Децата могат да определят бъдещето си, като се научат да благославят родителите си. Библията увещава децата да почитат майка си и баща си, така че да им бъде добре и да живеят дълго на земята. Това е първата заповед с обещание.

Една от най-добрите картички, които някога съм получавал, дойде от сина ми Кевин. Той написа: „Благодаря ти, че беше наставник и приятел. Благодаря ти, че беше канара, която е непоклатима за мен. Ти все още се държиш истински за това, което вярваш, без да си се колебал през годините“.

Тези думи означават всичко за мен. Аз искам моите деца да знаят, че не съм се колебал от първия ден, когато съм казал: „Обичам Исус“. Думите на благословение, идващи от вашите деца, могат да разширят сърцето ви и капацитета ви да обичате, както нищо друго няма да може да го направи. Любовта не е просто една добра идея; тя се изисква, когато се служи с дарбите на Духа.

²¹ Strong's *ekkopto* (1581).

Преследвайте любовта, но ревностно копнейте за духовните дарби, а особено да можете да пророкувате (1 Коринтяни 14:1).

Апостол Павел прави разлика между преследване и копнеене. В преследването на любов има включено усилие. Това означава, че има включени някакви преднамерени мисъл и планиране. Копнеенето, в контраст, е желание, което е скрито и чака за възможност. Преследването предполага, че възможността е предоставена, когато действието на любов става стъпка на вяра. Благославянето, както любовта, е избор на преследване, което е планирано, и после желанието се захваща с преследването. Преследването на любов е просто преследване на нещата, които разкриват характера на Господ във взаимоотношението. Библията ни учи, че любовта покрива много грехове. Любовта наистина се стреми да покрие грешките на другите.

Преди години работех с един човек, който се наслаждаваше да казва на шефа грешките на другите служители. Той беше известен като клюкар. Той казваше кой отива да обядва твърде рано, и всякакви други нарушения, с което той смяташе, че подхранва по-нататъшните си стремежи. Един ден той направи грешка по проекта и никой от другите служители не каза и думичка. Вместо това, те го покриха и поправиха грешката му. Някак си, шефът научи за това и като резултат той загуби работата си. Грешката му беше незначителна и не беше причина да бъде уволнен. Обаче, излагайки грешките на другите, той също беше съден със същия стандарт, който сам беше поставил. Понеже не беше показвал милост, на него също не му беше показана милост, когато се нуждаеше от нея.

Този принцип на покриване чрез благославяне се изпълни при малката ми дъщеря, Кара. Тя се подготвяше за първата си седмица в колежа, когато имаше голямо объркване в училищната администрация относно нейния студентски заем. Някак си, отделът за финансово подпомагане в училището не беше попълнил правилната документация. Кара настойчиво се опитваше да говори със секретаря за ситуацията. Те изглежда не бяха заинтересовани от разрешаването на проблема. Тя беше готова да започне училище, но студентският заем не идваше. Ясно беше, че объркването не беше грешка на Кара, и обвинението увисна във въздуха. С течение на времето ние се присъединихме към Кара в благославянето на онези в администрацията, които имаха властта да поправят проблема. Преди седмицата да свърши, тяхното поведение се промени и те бяха много услужливи и вежливи. По-късно, когато тя се върна, те бяха открили грешката. Така всичко беше изгладено и веднага се обърна в наша полза. Тя имаше капитал за училище точно навреме.

Ако ние не реагираме на лошите новини, а вместо това станем проактивни с благославяне, нещата могат бързо да се обърнат в наша полза. Благославяйте със съзнанието, че думите ви са мощни. Живот и смърт има в езика. В действителност те започват в сърцето, а от изобилието на сърцето те се сеят. Двусмислените комплименти, без значение колко изкусно са прикрити, все пак са смъртоносни. Тези, които дойдоха в края на погребението с фиаското и отделиха време да произнесат своята признателност, отмахнаха поражението от сърцето ми и ми дадоха надежда да пробвам отново в бъдеще. Повече не съм се чувствал напълно провален до толкова, че да искам да се откажа от пастируване. Техните думи на благословение бяха живот за мен. Това, което можеше да бъде момент на поражение, стана момент на снабдяване. Оттогава аз съм провел безброй служби на погребения от всякакъв вид, но повратната точка беше благословието, което получих онзи ден. Знаейки, че това, което говорим,

носи духовен живот, трябва да бъде достатъчно да ни накара да изберем да благославяме.

И ги заведе до едно място срещу Витания; и дигна ръцете Си да ги благослови. И като ги благославяше, отдели се от тях и се възнесе на небето (Лука 24:50-51).

Това бяха последните мигове на Исус на земята. С вдигнати ръце, Той благославяше учениците Си. Това беше Аароновият или свещеническият начин на благославяне. Интересно е да се отбележи, че последното действие на Исус на земята, преди да се възнесе, беше да благослови. Какъв начин да Си замине, да свърши служението Си с благославяне. Аз се опитвам да свършвам всеки път службата с благославяне на тези, които са слушали Словото. Подпечатването на поучението с благословение е финалът.

МОЛИТВА

Татко, аз Ти благодаря за това, което правиш и ни казваш в тези последни дни. Ние искаме да бъдем покриваща църква, покриващи майки и бащи. Искामе да бъдем бащи, които знаем как да обичаме децата си. Искаме да бъдем съпрузи, които разбираме как да покриваме съпругите си. Господи, молим Те да ни простиш сега за всяка област, където не сме били верни в покриване на другите. Ние знаем, че Твоето Слово заявява, че дете, което не почита родителите си, скъсява живота си. Ние разбираме и признаваме, че когато правилно разпознаваме Господното тяло, ще имаме здраве и дълъг живот (вижте 1 Коринтяни 11:29-30). Господи, напомняй ни за области, които трябва да покривам в благословение. Молим се да имаме нов стандарт в живота си. Знамето, което ще развеем, е: „Благославям те в името на Господа и аз те благославям, влизайки, и те благославям, излизайки“. Молим се децата ни и внуците ни да носят благословение и да имат благосклонността на Господ от учители, шефове и сано̀вници.

Господи, молим се да разгледаш живота ни и да видиш дали има области, където нямаме Божията благосклонност. Покажи ни области, в които имаме саботирана благосклонност чрез проклинане.

Татко, ние идваме под Твоето покриване, както Рут се установи в нозете на своя спасител, а той простря мантията си и я покри. Благодарим Ти за покриването на Господ Исус, защото, когато врагът види кръвта, той трябва да ни подмине. Ти покриваш домовете ни и живота ни, за което сме Ти благодарни.

Ние се молим, Господи, думи на живот и дух да потекат от съпрузите към техните съпруги. Помажи ни, Свети Душе, да си говорим един на друг с думи, които са съзидателни.

ПРИЛОЖЕНИЕ - ПРИМЕРИ ЗА БЛАГОСЛАВЯНЕ

ЗА ВСЕКИГО ИНДИВИДУАЛНО

Благославям те в името на Господ. Изговарям върху теб целите на Божието Царство да дойдат в семейството ти и в живота ти. Изговарям Божия мир върху семейството ти и те освобождавам в Божията благосклонност и в Неговото най-добро. Освобождавам върху теб деня за заплата и Божието възвръщане да дойде към теб. Каквото и да е откраднал врагът от теб, нека да ти бъде върнато в по-голямо измерение, отколкото е откраднато. Благославям децата ти да ходят пред Господ и в страх от Него. Нека децата ти да станат и да те нарекат благословен. Благославям ръцете ти, когато докосват ръцете на други хора, благословение да излиза от тях и от устата ти.

БЛАГОСЛОВЕНИЕ ЗА БРАКОВЕ

(ЗА МЪЖА И СЪПРУГАТА МУ КАК ДА СИ ГОВОРЯТ ЕДИН НА ДРУГ)

Аз вярвам, че ти си дар от Бог, и те приемам като моя заветен партньор. Благославям те с радостта на Господ. Благославям те Божият мир да управлява в сърцето ти. Нека да извършиш това, което Бог е приготвил за теб! Днес аз те благославям като моя плът и през всичките дни на живота ти ние ще бъдем благословени от Господ. Чест е за мен да се оженя (омъжа) за теб.

БЛАГОСЛОВЕНИЕ, КОЕТО ДА СЕ ГОВОРИ ВЪРХУ ВСЕКИ

Нека очите на разбирането ти да бъдат отворени и да дойдеш до пълната надежда на призиването на Господ (вижте Ефесяни 1:17). Благославям те с добри дни и дълъг живот. Нека благосклонността на Господ да бъде върху теб, за да живееш в пълнотата на Неговата благодат! Нека да бъде благословение за теб и нека да мога да получа благословение от теб.

ЗА МЕСТНАТА ЦЪРКВА

Господи, ние благославяме това семейство на вяра. Благодарим ти за силата на благославяне. Ние избираме да бъдем на

Силата на благославянето

планината на благославянето и да заявяваме благословието на Господ върху Твоята църква. Благодарим Ти за тази църква, за нейното място в обществото. Благославяме този град и нека да бъдем светлина там. Каквото и да правим, нека да изразяваме любовта на Христос. Нека силата на благославянето да излезе през устата ни тази седмица, на работата, в семействата ни и когато сме с нашите приятели. Нека ръцете ни да бъдат инструменти на благословение и устата ни да бъдат живот. Ние Ти благодарим за Божия дар, който Си ни дал, да благославяме и да разчупваме проклятието.

ЗА МЕСТНАТА ЦЪРКВА ИЛИ СЕМЕЙСТВО

Благославям този дом днес. Наричам ви съучастници и сънаследници на Божието Царство. Призовавам ви в живеене на пълнотата на Господ. Призовавам ви да ходите в свободата на Духа, където и да ви заведе Святият Дух. Вие сте изкупени от проклятието на закона, но също и изкупени за великите Божии цели.

ЗА СЕМЕЙСТВА

Благославям ви с откровението на Христос и разчупвам всеки наследствен, повтарящ се цикъл на саботаж. Нека да дойдете до осъзнаване на потенциала на творчество, който Бог е поставил във вас. Вие сте били придвижени от царството на тъмнината в Божието семейство. Нека силата чрез кръвта на Христос да ви освободи от всяко семейно проклятие и корен, който не е бил посят във вас от вашия небесен Баща. Декларирам името на Божия Син върху живота ви. Нека да изпълните съдбата и целта на Бог! Нека да почитате баща си и майка си и да прославяте Бог тук на земята. Вашият небесен Баща изговаря благословение върху вас. Вие сте негови синове и дъщери и имате надежда и бъдеще. Съдбата ви е запечатана чрез кръвта на Исус и изкуплението ви е напълно платено. Наследството ви е запазено за вас и никой няма да ви вземе от Неговата ръка. Живейте като някого, когото Бог е благословил, и вие ще влезете в наследството на вашия небесен Баща.

ЗА БЛАГОСКЛОННОСТ

Благославям те с въздействието на Духа на Христос. Декларирам върху теб, че твоят таван скоро ще стане твой под. Тези, които те виждат, ще знаят, че Господ обитава в теб с благосклонност. Благославям те с взаимоотношения, които ще те изградят и няма да те съборят. Нека да можеш да видиш по-надалеч в твоята съдба отколкото всякога преди! Благославям

те Божият мир да контролира всяка мисъл и страхът от Бог да затвърди краката ти.

ИЗЦЕЛЕНИЕ ОТ ЕМОЦИОНАЛНО МАЛТРЕТИРАНЕ

Това е за всички, които знаят какво означава да бъдеш наречен всичко друго освен дете на Бог. Вие имате запечатани картини в ума си и "лепнати етикети" върху вас, които Святият Дух иска да откъсне от сърцето ви. Той иска да ги отлепи като онези стикери върху стоките и да напише Своего име там. Емоционалното малтретиране ще остави белези върху сърцето ви, така че вие ще бъдете нерешителни да се доверите и обвържете с другите. Бог иска да ви освободи от тази пречка.

Вие може да сте такъв, който ругае и използва обвинения и обезнадеждаващи думи, за да наранявате. Господ ще изцели паметта ви от това, което се е случило, докато четете молитвата.

МОЛИТВА ЗА ЕМОЦИОНАЛНО ИЗЦЕЛЕНИЕ

Исусе, ние се обръщаме към Теб като към Младоженеца. Ела като един любящ Съпруг и ни покажи какво означава да благославяш, а не да проклинаш. Ти доказа, че ни обичаш толкова много, понеже положи живота Си. Ела и послужи с изцеление на всяка съпруга, съпруг или млад човек, с които е било злоупотребено чрез словесна атака. Изцели сърцата, където има отворени рани от миналото. Аз освобождавам изцелителната сила на Господ да влезе в мястото на нараняването. Нека сънят ти да бъде спокоен, без страх от нощен ужас. Амин.

Кери Къркууд е пастор и основател на Trinity Fellowship в Тайлър, Тексас, основана през 1987. Той понастоящем служи като главен пастор и мрежови директор на Интернационалния оазис Антиохия. Той помага за управлението на църкви на национално и интернационално ниво и е известен със своя талант в пророческо презвитерско служение и конференции. Той и съпругата му, Дайан, имат четири деца и две внучета.

Можете да се свържете с пастор Кери Къркууд на:

имейл: kerry@trinityfellowship.com

уебсайт: www.trinityfellowship.com